

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 26

Ple del Parlament

Sessió 15, tercera i darrera reunió, dijous 21 d'octubre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre la T-Mobilitat 300-00048/13	3
Interpel·lació al Govern sobre l'autonomia universitària 300-00056/13	10
Interpel·lació al Govern sobre l'escola a Catalunya 300-00052/13	15
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre el desplegament d'un sistema educatiu inclusiu a Catalunya 252-00005/13	21
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'exercici de la competència de la seguretat pública 302-00034/13	22
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'arrelament a Catalunya de la narcoeconomia de la marihuana i de la criminalitat associada 302-00037/13	34
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat 302-00040/13	46
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat ciutadana 302-00041/13	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat a Catalunya 302-00035/13	73
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la solitud i la indefensió de les dones víctimes de violència masclista 302-00036/13	84
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'escola inclusiva i la lluita contra la segregació escolar 302-00038/13	96
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la gent jove 302-00039/13	108

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 15.3

La sessió s'obre a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, el conseller d'Educació, la consellera de Recerca i Universitats i el conseller d'Interior.

La presidenta

Molt bon dia, si poden anar ocupant els seus escons, si us plau, començaríem la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre la T-Mobilitat

300-00048/13

I la reprenem en el setzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la T-Mobilitat, que ha presentat el Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula, per fer la presentació de la interpellació, el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Vicepresident, consellera, diputades, diputats... Què podia sortir malament? Doncs tot. Des de l'inici aquest és un projecte que no comença bé, vicepresident. Jo crec que els que ja hem fet un seguiment d'aquest projecte ens vam quedar bocabadats quan l'any, si no ho recordo malament, 2014, que és la primera..., els primers anys que es va començar a parlar de la T-Mobilitat seriosament, ve aquí el Govern i ens presenta un projecte que, des del nostre punt de vista, ja no comença bé, perquè ens expliquen que el finançament del projecte sortirà, no de partides de mobilitat, eh?, que seria el lògic, sinó que sortiria del pla de la pobresa que va presentar la consellera Munté. I, per tant, el seu finançament, a través d'aquest pla de la pobresa. Aquí ningú va entendre res, no? Miri, han passat set anys que ens han anat dient: ara sí, ara sí que es posarà en marxa la T-Mobilitat. I després de cada anunci, la conclusió és que ara tampoc. I estem aquí, eh? Han passat set anys i aquesta és la cronologia.

Havia de ser, segons les paraules del Govern de la Generalitat, la segona gran revolució del transport públic. Vostè, que tant ens parla d'eficiència i seguretat per criticar altres administracions, no sé com definiria la T-Mobilitat, tot el procés que ens ha portat, des del 2014 fins a l'any 2021, finals del 2021, no? De moment, no tenim cap resultat real ni tenim cap previsió. Des del nostre punt de vista, la T-Mobilitat és un projecte que ha estat i que està mal gestionat, que ha estat mal planificat, que de transparència poqueta –allò, justeta, eh?–, i que portem molts anys de retard i sobre costos excessius. Esperem que avui també ens en parli.

De moment, senyor vicepresident, el que tenim al davant és un desastre continuat, no? I aquesta vegada no li podem atribuir la culpa a Madrid –a vostè sempre li agrada atribuir la culpa a Madrid i a alguns altres–, perquè –li'n faré memòria– des de l'inici, tots –tots– els consellers han estat sempre de Convergència Democràtica i de Junts per Catalunya, que és el seu successor natural. Deixi'm dir-li, també, que constatem manca de transparència en el desenvolupament del projecte; contractes que ens costa trobar els costos; les inversions previstes, que tampoc..., que ens costa també fer-los el seguiment; les contraprestacions d'aquest projecte; les indemnitzacions que s'haurien de produir; no coneixem, a hores d'ara, el pla econòmic financer de la T-Mobilitat; set anys de retard i encara no n'han acabat les proves pilot. De fet, ens arriben queixes contínues, d'aquestes proves pilot que s'han anat fent. Per exem-

ple, les màquines validadores als busos, a hores d'ara, avui, encara no funcionen correctament, hi han queixes continuades; també dels conductors. Ahir sortia, no?, algun problema d'aquest.

I la darrera filtració de dades que, al nostre entendre, és un fet gravíssim. I encara ho és més, vicepresident, frivolitzar, com s'ha fet per part d'algun responsable, de si eren o no eren dades sensibles. Totes, totes les dades personals són sensibles. I vostè hauria de saber-ho més bé que ningú, que, a més a més, té la responsabilitat i la competència de les polítiques digitals; no en aquest Govern, també en l'anterior. I, per tant, no entenem que això s'hagi produït. Totes les dades personals, si es filtren, són sensibles. És un desastre incompreensible, des del nostre punt de vista. I escolti, no va ser un hacker, va ser una persona interessada en la prova pilot, que hi volia participar –ai, las!, és que era un expert, a més a més, en software– i se'n va adonar.

Imagini's el desastre que hauria pogut ser, si, en comptes de ser una persona que va entrar amb ànims de ser voluntari d'aquesta prova pilot, arriba a ser un *hacker* de veritat. Els hagués destrossat els treballs que fins ara estan fets. O encara més greu: que no hagués dit res, que el procés hagués seguit endavant i, quan ja haguessin hagut milers d'usuaris i usuàries registrats, hagués fet una entrada en el sistema, no? A més, a més, parlant de la web de la T-Mobilitat, vostè també sap que, el que en aquells moments estava com a prova pilot no complia les normes de seguretat de la Unió Europea.

L'hi volem preguntar: algú va fer, dins de l'Autoritat del Transport Metropolità, o dins del CTTI, alguna auditoria de seguretat de tot el que s'estava produint? Quantes proves, des d'aquest punt de vista, es van fer al personal de l'ATM i de TMB, que es van prestar voluntaris, abans de l'estiu, per iniciar les primeres proves? No es van detectar aquests problemes?

I, a la vista del que ha passat, l'hi vull preguntar: quin paper jugarà el CTTI a partir d'ara? Dit d'una altra manera: si no apliquem mesures –que vostè també se'n vanta tot sovint– de ciberseguretat, quina confiança tindrà l'usuari o la usuària en aquest sistema? Deixi'm afegir-l'hi: necessitem recuperar la confiança dels usuaris i de les usuàries en el transport públic. I errors com aquest el que fan és minar exactament aquesta confiança.

Ens van explicar que el cost inicial del projecte de la T-Mobilitat era del voltant de 60 milions d'euros; no hi arribava, faltava poquet. Volem preguntar-l'hi, vicepresident: quan portem –sí, cinquanta-vuit, ho tenia apuntat aquí–, vicepresident, gastat fins ara, d'aquests cinquanta-vuit? L'anterior conseller del ram, el senyor Damia Calvet, en una compareixença parlamentària que va fer no fa gaire temps –un parell d'anys, si no ho recordo malament–, ens va dir que, fruit dels acords que s'havien adoptat en el consell d'administració, que va necessitar, doncs, una certa injecció de més recursos. Amb els números que hem fet nosaltres, ens porta a la conclusió de que, com a mínim, porten gastats 100 milions d'euros; però no podem certificar al centímetre d'euro aquesta quantitat.

Alguns diuen que més, eh? I algunes diuen que més. En tot cas, li demanem una certa precisió respecte a quants diners portem gastats. És a dir, el doble, eh? Portem gastats pràcticament el doble del que es va pressupostar aquest projecte. Milions d'euros gastats, vicepresident, en sobre costos; amb externalitzacions, també, que mostra la confiança que vostès deuen tenir en la concessionària d'aquest projecte. Si els meus números no són inexactes i les meves dades no són inexactes, al voltant d'uns 20 milions d'euros en externalitzacions, fora del que seria el projecte. Per tant, demanem explicacions, no?, perquè de moment no tenim cap resultat tangible.

També li volem preguntar per unes afirmacions que va fer el seu predecessor, que ens va explicar que s'imposarien penalitzacions a l'empresa concessionària pels incompliments. De fet, aquestes penalitzacions, per la nostra informació, podrien estar al voltant de 14 milions d'euros, però també ha sortit filtrat en algun mitjà de

comunicació que vostès han suspès aquestes penalitzacions. Voldríem que ens digués com està aquest tema. I seria convenient també, vicepresident, conèixer totes les clàusules del contracte, perquè fins i tot..., fins i tot aquelles que estan subjectes..., que vostès de tant en tant diuen «no, és que això està subjecte a confidencialitat». Clar, hi ha tantes coses subjectes a confidencialitat que, al final, ningú sap de què va això de la T-Mobilitat. I sobretot els costos, no?

Nosaltres creiem que, de moment, pel que sabem i pel que hem vist, la gestió de la T-Mobilitat és deplorable. Hi han costos econòmics no previstos, set anys de retards, la vergonya de la darrera setmana, i ens sembla inversemblant que, a aquestes alçades, ningú –ningú– de l'Autoritat del Transport Metropolità o de l'empresa concessionària, hagi assumit cap responsabilitat. I, de fet, que des del Govern no s'exigeixi cap responsabilitat. Volem saber, per què això no s'ha produït.

Tinc algunes coses més per preguntar-li, però ho faré en la segona intervenció.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró i Ferrer)

Bé; molt bon dia, diputades i diputats, presidenta. Diputat Terrades, primer deixi'm començar, en fi, fent..., vostè ha fet moltes afirmacions i algunes d'elles..., alguna la podria compartir i en alguna segurament estariem d'acord, eh?, que, en tot el que ha comentat, segurament en aquest cas no és culpa de Madrid, ja l'hi avanço, eh? Per tant, no serà, diguéssim, el focus del meu *(aplaudiments)*..., del meu relat. Però sí que li diré, no?..., o sigui, vostè aquí surt i sembla com si vostès no hi tinguin res a veure, en aquest projecte, eh? *(Força remor de veus.)* No, escolti *(persisteix la remor de veus)*, jo li..., no, home, jo li recordaré... Vostè sap qui és la senyora..., m'imagino que saben qui és la senyora Janet Sanz, no?, o qui és el senyor Antoni Poveda. El senyor Antoni Poveda és vicepresident d'aquesta entitat des de fa deu anys.

Jo en fa, que en soc, tres mesos *(remor de veus)*, president, eh? *(Aplaudiments.)* I l'ATM és un consorci on participem tres administracions. O sigui, no és un projecte de la Generalitat; és un projecte de la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i l'àrea metropolitana. I és un projecte conjunt i que volem que vagi bé. Per tant, potser haurien de col·laborar més i no posar pals a les rodes en un projecte on ens juquem la mobilitat, en fi, de Catalunya en aquest projecte tan determinant.

Ho dic, perquè vostès també en són responsables, igual que també en són els comuns, en aquest projecte; en som tots corresponsables. I aquest no és un projecte... Vostè ha mencionat el CTTI. És que el CTTI aquí ni hi és ni se l'espera. Aquest no és un projecte que es tiri endavant des de l'entorn informàtic de la Generalitat. L'ATM té la seva pròpia, diguéssim, capacitat de tirar endavant aquest projecte informàtic de mobilitat i, per tant, adjudica i licita a qui creu convenient. Per tant, no barregem coses, eh? Aquí el CTTI no hi té res a veure, ni l'entorn informàtic de la Generalitat.

Crec que seria bo també descriure una miqueta quin és l'objectiu d'aquest projecte. I després parlaré, evidentment, de l'incident, eh? Aquest no és un projecte només de substitució de bitllets magnètics per targetes sense contacte, o tecnologia sense contacte. És un projecte complex, que té sis subprojectes molt importants. Evidentment, des de la implantació del sistema de billetatge suportat per tecnologies digitals, com també la implantació al darrere d'un projecte de *big data* per aprofitar totes les dades que ha de generar el sistema i, per tant, per poder prendre millors decisions en matèria de gestió econòmica, en matèria de nous serveis, en matèria d'informació als usuaris. És un projecte, també, que vol implantar un nou model tarifari; per tant, que desapareguin les corones i que puguem tarifar per quilòmetres,

per distància. També és un projecte que vol abordar un model personalitzat de pagament per part de l'usuari; per tant, també introduint noves modalitats de pagament. I també és un projecte que intenta i que voldrà ser escalat a tot el sistema tarifari integrat al conjunt de Catalunya.

En fi, estem parlant d'un projecte d'un ampli abast. I és veritat –i li'n dono la raó– que portem masses anys, eh? Vostè ho ha comentat. Va començar concretament l'octubre del 2013, on es va iniciar el diàleg competitiu per definir les característiques d'aquesta licitació; que després al maig del 2014 el Consell d'Administració de l'ATM va aprovar treure la licitació per un import de 58 milions d'euros, i que es va adjudicar a una societat, Soc Mobilitat, formada per quatre socis –Fujitsu, Indra, Moventia i CaixaBank–, a la qual es van incorporar posteriorment, amb participacions minoritàries, tres proveïdors més: TMB, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i Sermetra. L'octubre de 2014 es va signar, com molt bé ha dit, el contracte amb Soc Mobilitat.

I després he de dir que alguns d'aquests retards, per exemple, es produeixen perquè amb el canvi en el Govern de Barcelona, després de les eleccions municipals, doncs, resulta que per part de l'ajuntament es qüestiona el projecte. I, per tant, el nou Govern, del qual vostès en formen part, qüestiona aquest projecte i mostra la seva disconformitat amb algunes de les qüestions i, per tant, s'ha de tornar a reconfigurar l'abast i les condicions del projecte.

Per tant, no ens imputi i no imputi al Govern de la Generalitat alguns d'aquests retards, perquè, com dic, crec que tots en som corresponsables i entenc que tots volem disposar d'un mecanisme complet de mobilitat i, per tant, hauríem tots de remar a favor, quan he dit, a més a més, que el vicepresident de l'entitat, de l'Autoritat del Transport Metropolità, doncs, escolti, és el senyor Poveda, que vostès coneixen molt bé, des de fa deu anys, i, per tant, que també alguna responsabilitat hi deu tenir, en tot plegat.

Finalment, s'han produït també, en aquest període, crec que dos elements o dues situacions que ningú podia preveure. La primera ha estat que vam haver de fer front..., vam estar durant un temps amb el 155, on no hi havia govern de la Generalitat. I, per tant, el Govern... (*Veus de fons.*) No, no, és veritat, escolti, això són fets. Vam estar pràcticament, en podríem dir, un any en el qual qui governava la Generalitat no eren els representants electes d'aquest país, sinó que teníem, en aquest sentit, el Govern de l'Estat tutelant la Generalitat. I després hem tingut també la pandèmia pel mig. Per tant, han sigut dos situacions no previstes que segurament podrien explicar aquest retard, que ja li dic que és injustificable, i que, per tant, per això ja m'he compromès en aquesta legislatura. I, per tant, aquesta ha de ser la legislatura en la qual la T-Mobilitat entri finalment en servei, i així ho estem fent.

I permeti'm donar-li algunes dades de les proves que s'han realitzat ja des de que jo soc president de l'ATM i, per tant, conseller del ram. A finals del juny de 2021 es van començar a iniciar les primeres proves de la T-Mobilitat, amb targetes sense contacte, amb 4.600 participants. I del 5 de juliol al 16 de juliol es van fer també les mateixes proves amb l'aplicació mòbil amb 4.000 participants. Li he de dir que les proves han sigut molt satisfactòries –molt satisfactòries.

Li donaré algunes xifres. Miri, en total, en l'àmbit de les targetes sense contacte, el noranta per cent dels quatre mil usuaris que les van estar provant –el noranta per cent– van qualificar entre un 8 i un 10 la seva valoració d'aquest servei. I pel que fa als que les van utilitzar al mòbil, va ser d'un cinquanta-quatre per cent. I en els dos casos, menys d'un vint per cent va donar una nota d'un aprovat en aquest nou sistema.

Per tant, estem parlant de xifres molt positives. De fet, durant aquesta fase i fins al 30 de setembre, s'havien produït 300.000 validacions –300.000–, amb només un dos per cent d'errors. Per tant, estem en aquesta fase de posada en marxa d'un sistema complex, que evidentment ha de ser provat i, evidentment, quan es posen en marxa aquest tipus de sistemes, doncs, les proves serveixen precisament per anar

corregint aquells petits errors que van sortint. I jo crec que estem dins dels marges acceptables del que significa la implantació d'un sistema de mobilitat com aquest.

La nostra idea, evidentment, és que aquestes proves continuïn. És veritat que el dia 4 d'octubre es va iniciar una nova fase de proves encara més intensa, i el dia 5 mateix es va detectar un problema relacionat amb una incidència de ciberseguretat. I aquest és un assumpte que evidentment ha tingut més de reputacional, jo crec, que realment del que ha significat l'incident. S'ha volgut magnificar, però he de dir que realment és un incident molt menor, i que alguns que són corresponsables d'aquest projecte, comestic veient en vostès, intenten, en fi, posar la picota. Jo crec que haurien de ser més responsables en aquest sentit i no contribuir a aquesta situació.

Dir-li que sobre aquest incident, que es va detectar a les 15.39 del 5 d'octubre de 2021 per part d'un ciutadà que el va fer públic, al cap d'una hora –al cap d'una hora– ja estava resolt. O sigui, l'ATM va trigar només una hora en resoldre l'incident. Un incident que, quan jo me'n vaig assabentar i se'm va informar, vaig ràpidament demanar que l'Agència de Ciberseguretat, que, hi insisteixo, no està en el perímetre d'aquest projecte, es posés a disposició de l'ATM per ajudar a fer un informe relatiu al que havia pogut ser aquesta intrusió que s'havia produït per part d'un usuari, d'un ciutadà, en el sistema de la web, eh? –de la web. Per tant, no en el sistema de l'ATM, només en el sistema de la web, que era on es registraven els ciutadans.

I també vaig demanar que es comunicués immediatament a l'Agència de Protecció de Dades aquest incident i les dades que havien pogut estar compromeses en aquest incident. S'ha de dir que en l'informe preliminar que ha fet l'agència estem parlant de que només s'han compromès mil registres d'aquesta web; mil registres on hi han dades personals, en aquest cas nom i cognom i un nom d'un usuari. No hi ha ni *password*, ni dades econòmiques ni cap altre tipus de dades que podrien ser, segurament, molt més sensibles que el nom, el cognom i el nom de l'usuari d'aquella persona.

Per tant, estem en aquesta fase, estem en aquest punt. Esperarem què diu l'Agència de Protecció de Dades en la seva resolució. I dir que l'informe que ha produït l'Agència de Ciberseguretat és, ja, que s'ha corregit aquesta, en fi, vulnerabilitat que existia en aquesta web de registre dels usuaris per fer les proves –per fer les proves–; per tant, era una web de proves. I, per tant, jo demanaria que no es magnifiqués i que no magnifiquessin, en aquest sentit, doncs, el que ha estat, segurament, un esdeveniment i un incident que podria ser evitable i que hauria d'haver sigut evitable, però que passa també sovint i n'hem vist casos, darrerament, de situacions d'atacs informàtics que s'han produït en alguns sistemes del nostre país en els darrers mesos.

I en la rèplica miraré de respondre-li altres qüestions.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. En el torn de rèplica, té ara la paraula el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Home, vicepresident, incident menor accedir a l'editor de la web... Vostè ho deu qualificar així, altres experts informàtics no ho diuen o no comparteixen la seva posició. Imagini's que no és un ciutadà de bona voluntat, eh?, que hagués sigut un *hacker* professional. Miri què ha passat a la Universitat Autònoma de Barcelona, no? O què va passar als Estats Units amb el subministrament energètic. Bé, deixem-ho aquí.

Miri, això és *Barrio Sésamo*, vicepresident. Els consellers que han gestionat això es diuen Santi Vila, Josep Rull, Damià Calvet i ara vostè. I quan es va decidir treure a concurs, a concurrència competitiva, a diàleg competitiu i privatitzar l'encàrrec de la T-Mobilitat, sap qui era alcalde de Barcelona? Vostè ho sap perfectament, el senyor Trias. *(Alguns aplaudiments.)*

Fins a data d'avui, fins ara que els hi han sortit aquests problemes, no han demanat la col·laboració estreta de l'Àrea Metropolitana de Barcelona i de Transports Metropolitans de Barcelona. Vostès han volgut monopolitzar la gestió de la T-Mobilitat. O sigui que, escolti, vostè es deu poder explicar aquí, però tot el sector coneix perfectament qui ha gestionat això des dels inicis.

Set anys de retard, vicepresident. Nosaltres no entenem com altres ciutats europees ja disposen de sistemes similars i fins i tot més avançats. I aquí encara estem encallats. I ciutats com París, com Londres, com Berlín fan servir sistemes similars als nostres. Fins i tot alguna capital europea ja fa servir per pagar i per entrar al transport públic el reconeixement facial. Sense necessitat de *contactless* i altres tecnologies.

Per tant, no entenem el que ha passat aquí. Fins i tot a Espanya, Renfe a diversos nuclis de rodalies ja fa servir sistemes de pagament i accés directe sense contacte, a través de la targeta bancària o del mòbil, no? I ja està dissenyant, per incorporar en breu en el seu sistema, el pagament per ús i fer un abonament personalitzat –que aquesta també era la funció de la T-Mobilitat– d'ús dels diferents serveis. I esperem que, quan entri en funcionament la T-Mobilitat, desaparegui lo de les corones tarifàries i fem servir un sistema de pagament en funció de l'ús que cada usuari, cada ciutadà i ciutadana, fa del transport públic.

Vist lo vist, vicepresident, ja li dic i ja li avanço de què anirà la nostra moció: no ens fiem de Soc Mobilitat. Creiem que no ha estat i no està a l'alçada del problema que tenim aquí. Creiem que ha arribat el moment d'entomar aquest projecte directament des de l'Autoritat del Transport Metropolità per recuperar-ne la gestió; també dels grans operadors de transports del nostre país.

L'hi torno a dir: després de set anys, creiem que la concessionària tecnològicament no arriba als requeriments exigits. Perquè la conclusió és: molts milions invertits i res tangible sobre la taula. I l'hi diem: és necessari acabar el projecte. Jo ja sé que hi han veus que diuen: «*Borrón y cuenta nueva*. Comencem de nou.» Jo l'hi dic: no és exactament la nostra posició, perquè aquí hi hem destinat al voltant de 100 milions d'euros que no els podem llançar a la paperera.

Miri, ja no li dic, ja no li reclamo des del faristol que ens doni una data –cosa que li demanàvem als altres consellers–, no li demanem una data, l'únic que li diem és: «No corrin. No es poden, no ens podem permetre més fiascos.» Perquè més errors afectaran la confiança dels usuaris en el transport públic i el que hem de fer és exactament al revés, és recuperar la confiança.

L'hi deia: nosaltres, poca confiança amb la concessionària, amb Soc Mobilitat; sí amb aquells operadors públics, en especial Transports Metropolitans de Barcelona, que de llarg és una de les entitats que transporta més ciutadans i ciutadanes al llarg del país.

I, per tant, ja l'hi dic des d'aquí –i a la moció subsegüent no li demanarem que ens doni una data–: no corrin, facin les coses bé i que quan entri el sistema en funcionament tinguin totes les garanties per als usuaris i usuàries del transport públic.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Sí; senyor Terrades, jo crec que vostè confon el «tocino» amb la velocitat, perquè estem parlant de que..., i parla de que no sé quantes ciutats ja han implementat un sistema com la T-Mobilitat. No, el que han implantat aquestes ciutats són targetes sense contacte pur i dur, són targetes que passen del cartó a la tecnologia sense contacte. Nosaltres estem parlant d'un sistema integrat, on, evidentment..., i abans l'hi he explicat: aquest és un projecte de sis subprojectes –i, per tant, aquí hi ha la com-

plexitat—, que ha de, també, treballar per eliminar les corones, ha de treballar per implementar l'ús del *big data* en la presa de decisions. Per tant, estem parlant d'un projecte molt més complex i molt més integral.

Dir-li també que..., escolti, la Generalitat no ha..., ni la Generalitat ni l'ATM, eh?, no han pagat, a hores d'ara, ni un duro d'aquest projecte. Això ho han avançat Soc Mobilitat. I, en tot cas, el retorn d'aquesta inversió que fa Soc Mobilitat es farà, diguéssim, en la mesura que el servei comenci a entrar en funcionament. Per tant, no sé de què vostè em parla que ens hem gastat o que hem malgastat. Escoltin, ni la Generalitat ni l'ATM han posat ni un euro en aquest projecte, a hores d'ara, eh? És un projecte que l'estan finançant, en aquest sentit, doncs, les empreses que estan tirant endavant aquesta iniciativa. I jo crec que això vostè ho sap.

Hi insisteixo, aquest és un projecte que ni el CTTI ni la Generalitat hi tenen directament cap implicació, més enllà de que jo personalment presideixo l'ATM i, evidentment, aquest és un projecte de tres administracions, on també hi ha l'Ajuntament de Barcelona i hi ha també l'àrea metropolitana. El que sí que li puc garantir és que —i jo crec que ens hi hem de comprometre tots plegats— aquest és un projecte que ha d'arrencar definitivament —ja està en fase de proves— i que, per tant, ho ha de fer com més aviat millor. I jo crec que en aquesta legislatura això serà així, i crec que durant el 2022 veurem ja grans avenços pel que fa al desplegament de la T-Mobilitat. No en tinc cap mena de dubte.

Escolti, vostès estan molt preocupats i els veig molt preocupats pel finançament, en aquest cas, o pel que significa aquest mecanisme de transport, però també els hauria de preocupar el conjunt del finançament del transport públic a Catalunya. Jo li vull recordar, doncs, que des del 2003 l'aportació de la Generalitat, en aquest cas, eh?, al sistema de transport públic de Catalunya ha passat del quaranta-tres per cent al cinquanta-dos per cent a l'actualitat. En canvi, veiem com en les administracions on vostès governen, eh? —a l'Ajuntament de Barcelona, a l'Estat, a l'àrea metropolitana—..., li donaré alguna xifra: per part de l'Estat, per exemple, l'aportació que preveien i que preveuen els pressupostos generals de l'Estat a l'ATM, doncs, ha disminuït. Han passat d'aportar el trenta per cent de l'import que s'aportava a actualment només un onze per cent. Per tant, vostès aquí ens venen a donar lliçons sobre el que ha de significar l'aposta per la mobilitat a l'àrea metropolitana i en el conjunt de Catalunya a través de l'ATM i vostès són els primers que, any rere any, redueixen l'aportació que es fa per part de l'Estat a l'ATM, allà on vostès governen. I també la que fa en aquest sentit l'Ajuntament de Barcelona a l'àrea metropolitana, percentualment en el pressupost de l'ATM.

Per tant, posin-se les piles. Si volen realment fer una aposta pel transport públic a Catalunya a través de l'ATM, posin els diners que els hi pertoca. I li recordo que en els pressupostos generals de l'Estat del 2021, que preveien 149 milions d'euros, actualment només n'hem rebut cent. En falten quaranta i escaig, eh?, que encara no s'han pagat. És més, en la proposta de pressupost que ens acaba de presentar el nou Govern de l'Estat, d'on també en formen part els comuns, aquests 40 milions hi continuen sense figurar.

Per tant, menys lliçons en temes de mobilitat i realment siguin responsables, també, en el que ha de ser aquest cofinançament del transport a Catalunya, on vostès cada dia posen menys diners, malgrat que s'omplen la boca de parlar de mobilitat a Catalunya.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident.

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre l'autonomia universitària; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Ramon Tremosa.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera Geis, ben tornada en aquest Parlament, ara com a consellera. Diputades i diputats, molt bon dia. Bé, avui parlem d'autonomia universitària, i és un concepte molt important. Ara tenim una llei a Madrid que es prepara, la llei orgànica del sistema universitari, i, per tant, hem d'intentar, doncs, que sigui una norma que vagi en benefici, que sigui profitosa, que sigui positiva de cara a les universitats en general i a l'autonomia universitària en particular.

Què vol dir «autonomia universitària»? Per exemple, hi ha una..., la consellera Geis segur que ha anat a inauguracions d'actes acadèmics, de cursos acadèmics, i curiosament no és el conseller o la consellera qui tanca els actes, sinó que és el rector. I a la universitat això té un origen medieval, eh?, és a dir, això ve de l'època en què es mirava molt la diferència entre el poder temporal i el poder espiritual, en què ara el conseller està de pas i, en canvi, el rector hi és per un temps determinat i la universitat és gelosa d'aquesta autonomia. I, en aquest sentit, doncs, això ve de l'Edat Mitjana i permeti'm que citi un poeta francès, Charles Péguy, que era socialista, cristià, que va viure a finals del segle XIX, que definia Europa..., perquè aquesta autonomia universitària té arrel europea. Deia: «Europa és un bosc d'universitats medievals i catedrals gòtiques.» És molt bonica, aquesta expressió, aquesta definició d'Europa, no?

Doncs bé, l'autonomia universitària ve d'aquesta arrel europea. I, en aquest sentit, doncs, ara volia fer aquesta menció, perquè estem parlant d'una qüestió a la qual la universitat és molt sensible. Jo he estat vint anys professor d'universitat. He estat deu anys al Parlament Europeu, que els he viscut com si fossin deu Erasmus en edat madura. I he estat deu mesos de conseller d'Universitats, fent a més de conseller d'altres coses, però, diguem-ne, molt, molt content i, per tant, encantat de poder debatre d'universitats en aquesta casa –ben aviat parlarem de la llei de la ciència. Tant de bo trobéssim uns amplis consensos que incorporin el Partit Socialistes, els comuns i també els altres grups de la cambra, perquè necessitem que..., en els últims anys, en les últimes dècades hem treballat via consens i el model universitari català deu-n'hi-do els èxits que ha tingut.

Però bé, jo ahir vaig estar parlant amb diferent gent del món acadèmic, algunes trucades per preparar aquesta intervenció, per parlar de què pot passar amb la LOSU, la Llei Orgànica del Sistema Universitari, que vol substituir la LOU de fa vint anys. I tenim algunes recances, tenim algunes pors. Podríem tenir una llei excessivament intervencionista, podríem tenir una llei recentralitzadora. I, en aquest sentit, doncs això ens preocupa una mica. Sabem pels calendaris que això pot anar el primer semestre de l'any vinent a Madrid i hauríem de fer un..., afinar molt bé del que estem parlant, perquè entenem nosaltres que tot nou projecte de llei que surt del Govern central hauria de respectar les competències transferides –en aquest cas, en el nostre cas, l'Estatut de Catalunya–, i haurien de tenir en compte, doncs, que el sistema català de recerca, malgrat els defectes que pugui tenir, ha aconseguit resultats notables en els últims anys.

I tenim molts indicadors –per exemple, des del punt de vista de les patents generades o dels fons de recerca aconseguits de la Unió Europea– que ens permeten estar orgullosos de les nostres universitats. Hi ha universitats catalanes que competeixen de tu a tu amb universitats de França i Itàlia amb un terç del pressupost. Que no sé, això, quant ho podrem mantenir, quant de temps ho podrem mantenir. Però

la realitat és aquesta: tenim universitats catalanes que competeixin de tu a tu amb universitats molt potents d'altres països europeus amb un terç del pressupost. I això, doncs, és una qüestió delicada, no?

Jo tenia aquí una llista de trenta segons per donar autoestima del sistema universitari català. Em permeteu una falca de trenta segons? El curs 2019-2020 teníem 30.000 recercadors a Catalunya, 39 centres Cerca, 17 centres del CSIC. S'hi van crear 1.600 *start-ups*, 315 *spin-off* universitàries i 1.744 grups de recerca van ser reconeguts per la Generalitat. Per tant, estem parlant d'un sistema universitari públicoprivat que déu-n'hi-do com en els últims anys ha anat prosperant. I també, per exemple, en el cas dels fons Horizon 2020, doncs, Catalunya ha captat en fons competitius europeus un percentatge que gairebé duplica el seu pes en PIB i la població. Catalunya representa un 1,5 per cent del PIB de la població de la Unió Europea. S'emporta entre el dos i mig i el tres per cent dels fons europeus competitius de l'Horizon 2020. Això és molt bonic i ens pot donar autoestima a tots plegats, però això no és mèrit òbviament de... sinó del sistema universitari, que és excel·lent en aquest sentit.

Ara bé, per exemple, fa pocs dies el conseller Mas-Colell, Andreu Mas-Colell, un dels economistes més reputats europeus de les últimes dècades, publicava un article a *La Vanguardia* parlant de «proteccionisme esquixat de miopia». El Reial decret 822/2021 del Govern espanyol imposa l'exclusivitat de graus de tres anys..., de quatre anys –perdó. I amb l'excusa de que a Espanya no s'han desenvolupat graus de tres anys en pràcticament cap universitat i a Catalunya sí. I llavors, doncs, en contra de la norma europea, que afavoreix aquests graus de tres anys, que n'hi ha molts a les universitats europees i que a Catalunya s'han començat a desenvolupar, com que a Espanya no n'hi han, doncs ara tots seran de quatre anys a Espanya.

Clar, això ens fa anar enrere, perquè, en aquest sentit, doncs, això és un error històric, que el propi Consejo de Estado assenyala inseguretat jurídica, que representa suprimir graus de tres anys que fa sis anys que existeixen i passar-los a quatre anys. Això són errors històrics. Mirin, l'altre dia vaig veure Pere Macias, que va ser conseller de la Generalitat i diputat a Madrid. Té un llibre que es diu *Via ampla, ment estreta*, que parla de l'ancho ibérico i del corredor mediterrani. Doncs bé, això no hauria de passar amb la LOSU, no? i, en aquest sentit, la LOSU ens vol imposar un percentatge molt alt de personal funcionari a les universitats de contractació, quan resulta que la dinàmica de les universitats catalanes ha anat en línia contrària. La innovació i la recerca molt sovint es dona fora de la universitat, molt sovint es dona fora del nostre país. Les universitats catalanes estan contractant personal no funcionari de manera creixent, ja siguin catalans, estrangers, d'altres llocs de l'Estat espanyol. I si ara imposem una quota molt alta de contractació de personal funcionari, estarem limitant l'autonomia universitària. I això pot ser... Esperem que no sigui així.

I finalment, també, la LOSU parla de noves funcions i obligacions de la universitat i no concreta el finançament. I, en aquest sentit, doncs, hauríem d'intentar afinar el finançament de les universitats públiques. Es dona un horitzó a un període de cinc anys del cinc per cent del PIB, però clar, estem molt per sota. I malauradament tenim moltes notícies, per exemple, de que la despesa pública efectivament liquidada a la Comunitat de Madrid supera la pressupostada. Això fa dècades que passa. També tenim titulars que diuen: «La despesa pública i la inversió pública a Catalunya és menor que la pressupostada.» Doncs malauradament en universitats també estem en aquest àmbit. Tenim titulars de la despesa pública militar que sempre supera la pressupostada..., la liquidada supera la pressupostada. En universitats no passa, això, no? I, per tant, hauríem d'intentar garantir un finançament universitari.

També hi ha la qüestió del repte de l'envelliment de les plantilles. El cinquanta per cent del personal funcionari a les universitats es jubilarà d'aquí a deu anys. I això és un repte molt important a què hem de fer front. També tenim el cost de la vida.

Com vostès saben, hi ha diferències de cost de la vida molt importants, i això ho hauríem de recollir o ho hauríem de tenir en compte. Per exemple, molts funcionaris de l'Estat a Catalunya no volen venir pel cost diferencial de la vida, perquè el preu dels béns són més alts que en altres llocs; això hauríem d'intentar afinar-ho. I, en aquest sentit, doncs, jo..., m'agradaria escoltar molt una paraula, en el Grup Socialistes i en el Grup En Comú Podem, que fa temps que no escolto, que és la paraula «federalisme». (*Remor de veus.*) Bé, perfecte. Molt bé, tinc un minut i mig. Perfecte.

Què és federalisme? Els hi cito Joaquín Almunia, que per mi és el millor polític espanyol dels últims vint anys. És una opinió personal, eh? Jo vaig tenir la sort de conèixer-lo a Brussel·les. Ell venia molt al Casal Català de Brussel·les; va presentar les memòries de Jean Monnet en català, fa uns anys; va presentar fins i tot un llibre de l'Aleix Sarri sobre la crisi de Grècia –*La Unió Europea en perill*–, que jo li vaig fer al pròleg. Ell participava molt al Casal Català. Ell em deia: «Ramon, federalisme és posar-se en la pell de l'altre; federalisme és parlar la llengua de l'altre.» Jo recordo les comissions d'Economia del Parlament Europeu que Joaquín Almunia em deia: «Ramon, fes-me la pregunta en català, que jo l'entenc.» Això està en el diari de sessions del Parlament Europeu.

Llàstima que n'hi hagi tan pocs, de federals, a l'Estat espanyol. (*Remor de veus. Aplaudiments.*) Llàstima! Però, bé, escoltin –escoltin–, si n'hi haguessin més, de Joaquins Almunias... (*remor de veus*) No, escoltin, doncs, mirin, federalisme vol dir que si Catalunya té un model universitari publicoprivat amb unes preferències diferents de les que poden haver-hi a Madrid, que això sigui respectat. Tant de bo! Aquí ens hi trobarem –ens hi trobarem. (*Aplaudiments.*)

I això que els anys 2013 i 2014, que encara no teníem el procés, diguem-ne, tan accelerat, nosaltres al Parlament Europeu, en el cas Google, al comissari de Competència, que llavors era Joaquín Almunia, li donàvem molta canya. És a dir, que... I malgrat això, ell venia al casal català i era una persona realment molt accessible. Tant de bo trobem aquest esperit!

I, per tant, doncs, tant de bo l'autonomia universitària respecti les preferències i la voluntat de les universitats catalanes en el futur.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula la consellera de Recerca i Universitats, senyora Gemma Geis.

La consellera de Recerca i Universitats (Gemma Geis i Carreras)

Bé; bon dia, presidenta. Diputats, diputades; conseller, també, gràcies per ser aquí; diputat Tremosa, gràcies també per la interpellació. Segurament, això de les catedrals gòtiques..., també hi dona sentit que la conselleria de Recerca i Universitats estigui al costat de Santa Maria del Mar.

Avui volia fer aquesta interpellació, també, crec que és un moment oportú, sobre l'avantprojecte de la llei del sistema universitari. D'aquest avantprojecte de llei en vam tenir notícia a través del correu electrònic de la conselleria i es va publicar el 31 d'agost. La veritat és que és un projecte de llei que creiem que ha estat molt redactat des de les quatre parets d'un ministeri i que no ha posat la mirada i l'atenció a cadascun dels agents que componen el sistema universitari.

Com bé deia el diputat i conseller Tremosa, aquesta llei de sistema universitari vol o pretén substituir l'anterior llei d'universitats, i entenem que quan hi ha una llei, venir a aprovar una llei vint anys més tard..., el Govern espanyol hauria de fer una proposta de llei..., una proposta d'una universitat moderna, que reconegui els diferents models d'universitat –és a dir, aquelles universitats que són més intensives en recerca i aquelles universitats que són més intensives en docència–, i, per tant, una llei vint anys més tard hauria de ser una norma que atorgui llibertat a les universi-

tats per desenvolupar-se i competir amb unes bases d'una universitat ambiciosa, que aquestes sí, aquestes bases les ha d'establir la llei orgànica d'universitats.

Per tant, ens preocupa, perquè aquesta llei orgànica no només no presenta cap model d'universitat, sinó que és uniformadora, centralista. I, per tant, en aquest esborrany que la conselleria està treballant internament, tenim la certesa, doncs, que el sistema universitari de Catalunya no s'hi sent reconegut. Aquesta és la realitat: a la llei orgànica que ens presenta el Govern espanyol, el sistema universitari de Catalunya no s'hi sent reconegut.

Aquesta manca de reconeixement li he traslladat dues vegades al ministre Castells, i de la mateixa manera que li he traslladat aquesta manca de reconeixement del sistema universitari de Catalunya, li he traslladat la mà estesa per treballar-hi. Però la realitat a la data d'avui és que el sistema universitari de Catalunya no es reconeix a la llei orgànica del sistema universitari que ens planteja el Govern espanyol.

Aquesta preocupació és sincera, i és una preocupació que no només té la conselleria de Recerca i Universitats, sinó que és una preocupació que comparteixen el conjunt de rectors de les universitats catalanes, de totes les universitats catalanes, i que han començat a expressar públicament quin és el seu posicionament respecte a aquest avantprojecte de llei.

Per tant, en aquest sentit, a l'avantprojecte no reconeixen ni les públiques ni reconeixen el sistema d'universitats privades de Catalunya, que no tenen afany de lucre, a més a més, i que és una característica pròpia del sistema català. I, per tant, en aquest sentit, doncs, en aquest projecte de llei no només no ens hi sentim reconeguts, sinó que entenem que aquesta autonomia universitària, que els universitaris coneixem molt bé, i que el Govern l'autonomia universitària no l'ha de defensar a la carta, sinó que si te la creus l'has de defensar sempre..., entenem que aquesta llei orgànica també desaprofita aquesta oportunitat per garantir aquesta autonomia universitària.

Per tant, s'han de reconèixer també, doncs, les bones polítiques de recerca i universitats que s'han fet a Catalunya durant tots aquests anys. I aquest projecte de llei, doncs, és una amenaça, perquè el sistema universitari català no s'hi reconeix, no? I, per tant, jo crec que avui també era el moment de dir-ho, després d'haver-ho plantejat dues vegades ja al ministeri.

Cinc aspectes que ens preocupen. Primer –i vostè hi ha fet referència–, la política del personal docent investigador. La LOSU només fa referència al personal funcionari; per tant, tots els investigadors d'universitats catalanes que són professorat contractat directament no surten a la llei. Per tant, aquest model català no s'hi reconeix. I a això és evident que no hi podem donar suport.

A més a més, caldria un model propi també de professorat per captar talent, per recuperar, per consolidar també les condicions més precàries que també hi pot haver a la universitat. I, per tant, polítiques actives en aquest sentit.

Fa referència a aquest model d'universitat únic, no a aquestes universitats que poden ser més intensives en recerca o més intensives en docència. I, per tant, no dona espai a aquesta llibertat de desenvolupar de cada una de les universitats.

Els consells socials, el paper dels consells socials. Si parlem d'ocupabilitat, d'aquesta relació entre la universitat i la societat, d'aquesta funció social que té la universitat, es produeix també un desencaixament del paper dels consells socials. I, de fet, també hi van presentar esmenes respecte a aquest projecte de la LOSU, perquè tampoc es troben a gust amb aquest sistema d'elecció que planteja la LOSU.

Com que això pot anar canviant, per això dic a tret generals quins són els posicionaments que no ens agraden.

El tema de les limitacions financeres. És curiós que des de la LOSU es planteja quin ha de ser el nivell de finançament de les universitats catalanes, però també que això no vagi acompanyat de garanties per a aquest finançament. I, per tant, des de Madrid ens diuen quin ha de ser el finançament de les universitats catalanes, però..., ens diuen el finançament, però no ens concreten com s'ha d'executar. Em

sembla també un punt irresponsable. I, de fet, el pressupost d'aquest any del Ministeri d'Universitats baixa i el de Defensa puja, eh? Per tant, bé, en aquest sentit, doncs, hi ha un punt de finançament que també hi estem absolutament en contra.

I cinquè, l'excés de regulació. Si vostès llegeixen l'avantprojecte de la Llei orgànica del sistema universitari, és absolutament reguladora. De fet, quan la llegeixes no saps si estàs llegint una llei orgànica o estàs llegint els estatuts d'una universitat, no? Per tant, el que ha de fer una llei orgànica ha de ser una llei amb uns principis generals, que es permeti desenvolupar, amb uns models d'universitat. I això no es produeix, eh? Tens la sensació que estàs llegint un estatut d'una universitat.

Per tant, el text de la LOSU és excessivament detallista, hiperregulador, i nosaltres, en aquest sentit, no compartim tampoc aquesta visió. És molt i molt uniformador, poc obert a aquestes diferències que hi ha entre les diferents universitats.

Per tant, des de la preocupació de que el sistema universitari no s'hi reconeix, des de la preocupació que no garanteix l'autonomia universitària, des de la preocupació que hi han diferents aspectes de les universitats, des del finançament, el personal docent, els consells socials que tampoc no hi estem d'acord, doncs, la preocupació és una realitat en aquests moments respecte a l'amenaça d'aquesta Llei orgànica del sistema universitari.

I ja els hi dic que com a Govern de la Generalitat de Catalunya, doncs, nosaltres tota la mà estesa davant d'aquest projecte de llei. Però amb la mateixa mà estesa davant d'aquest projecte de llei, tota la ferma per defensar el sistema universitari de Catalunya davant l'amenaça que ara mateix proposa, suposa l'avantprojecte de la LOSU.

I finalment –i no m'agrada la complaença, i ho vaig dir, i el diputat Tremosa hi ha fet referència, no?–, doncs, quina és la posició en els rànquings de les universitats catalanes, quina és la posició de la captació de fons europeus, quina és la captació dels ERC. Tenim una bona posició les universitats catalanes, que, òbviament, necessiten millor finançament, millor infraestructures científiques, assegurar el relleu generacional, i fa falta aquesta empenta en aquest moment del sistema universitari català.

Però el sistema universitari català és potent a nivell europeu. I, per tant, el que no té sentit és que si el sistema universitari català és potent a nivell europeu, hi hagi una llei del Govern espanyol que no ens hi reconeixem, i nosaltres, com a govern, hi donem suport. En aquesta fase absolutament no hi estem.

I una darrera reflexió. A l'actualitat, el conjunt de rectors, universitats catalanes, tots estem treballant en un document, amb unes bases de posicionament conjunt del sistema universitari català, tot –totes les universitats–, respecte a aquesta amenaça que ara mateix suposa la LOSU.

I la meua pregunta és... I la meua reflexió aquí al Parlament de Catalunya, on hem de retre comptes el Govern..., la meua reflexió és: si com a sistema universitari de Catalunya, els rectors estan consensuant un posicionament conjunt davant la LOSU, m'agradaria que els diputats i diputades dels grups polítics que tenen representació en aquesta cambra representessin aquesta unitat que el sistema universitari tindrà de la LOSU en el Congrés espanyol i en el Senat.

Per tant, aquest és el posicionament de la conselleria: que la mateixa unitat que tindrem el sistema universitari, el conjunt d'universitats a la defensa de la LOSU i d'aquestes amenaces que suposa reconèixer el sistema universitari, es traslladi a la força dels grups polítics que tenen representació a Madrid per defensar el sistema universitari de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per a la rèplica... Hi ha rèplica? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* D'acord.

Interpellació al Govern sobre l'escola a Catalunya

300-00052/13

Doncs passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'escola a Catalunya; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I per exposar la interpellació, té la paraula el senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Bé, avui tenim l'oportunitat d'interpellar el conseller d'Educació per parlar de diverses qüestions que afecten el nostre sistema educatiu. En més d'una ocasió, senyor conseller, o si més no en alguna ocasió, he tingut l'oportunitat de parlar amb vostè i de discutir alguns aspectes del nostre sistema educatiu, sempre amb respostes, l'hi he de dir, i amb tot el respecte, bastant insatisfactòries.

Ho dic perquè, per exemple, en una qüestió que li vaig plantejar i que li tornaré a plantejar en aquesta interpellació, a l'última Comissió d'Educació, vostè em va donar una resposta evasiva que espero que, per mor de la qualitat del nostre debat públic, del nostre debat parlamentari, vostè avui tingui la decència, en el millor dels sentits, no estic dient en absolut que no la tingui en altres ocasions, però que tingui la decència de contestar a la meua pregunta que va defugir durant la comissió quan li vaig preguntar aquesta mateixa qüestió.

Bé, jo crec que a Catalunya tenim un problema per a l'educació des d'un punt de vista estrictament de la llibertat. Tenim un problema amb la llibertat. Hi ha un problema de llibertat en l'educació a Catalunya; per diverses qüestions, però fonamentalment ens afecten aquests dies diversos aspectes d'aquesta qüestió.

Primer és el tema dels concerts. Jo crec, senyor conseller, que vostès han encetat una autèntica croada contra l'escola concertada a Catalunya. Una croada que el que pretén és, bàsicament, ofegar l'escola concertada, limitar, restringir enormement la seva capacitat d'acció, la seva llibertat. L'escola concertada és un element fonamental per a un sistema educatiu que realment sigui pluralista, que realment sigui respectuós amb la llibertat, amb la capacitat d'elecció dels pares, amb aquest dret que tenim els pares a elegir, escollir el sistema educatiu que volem per als nostres fills.

I jo crec que aquest dret, que reconeixen totes les convencions internacionals i també, per descomptat, la Constitució espanyola, hauria de ser respectat també pels governs autonòmics. I, des d'aquest punt de vista, jo crec que la seva actitud envers la concertada és de profunda malfiança, quan no directament d'una voluntat de constrènyer i de restringir la seva llibertat de forma absolutament injustificada.

Crec que amb la concertada a Catalunya..., jo crec que el símil és assumible, si més no atendible, i ho dic, hi insisteixo, amb voluntat d'aconseguir un debat racional i serè sobre aquesta qüestió. Crec que hi ha un paral·lelisme clar entre la manera com el Govern de la Generalitat, el nostre Govern autonòmic, opera envers les concertades i com operaven els règims comunistes i socialistes durant el segle XX envers l'Església catòlica.

Les estratègies per restringir la llibertat de l'Església catòlica durant el segle XX per part dels règims comunistes eren bàsicament que tu no podies formar sacerdots, no podies tocar les campanes quan volguessis, no podies fer cap activitat religiosa al carrer, no podies fer proselitisme, se't prohibien determinats oficis, no podies construir ni reparar esglésies, se't cobraven més impostos que al comú de la gent i tot estava subjecte al permís administratiu. Doncs aquesta pràctica, aquesta manera de restringir la llibertat religiosa en els règims totalitaris comunistes, s'assembla, *mutatis mutandis*, a la manera com el Govern de la Generalitat actua envers l'ensenyament concertat a Catalunya.

Un aspecte que aquests dies està de molta actualitat és la seva posició envers..., no envers, sinó contra, directament contra l'escola diferenciada, que vostès directament anomenen «escola segregada». Jo crec que els termes són importants, les pa-

raules són importants, i el fet de dir que un pare escull una escola per al seu fill amb tota la bona voluntat, amb la voluntat lògicament que parteix de l'amor que qualsevol pare té pels seus fills... Pretendre dir que aquestes escoles són..., que segreguen per sexe, a mi em sembla absolutament menyspreatiu, absolutament injustificable, i crec que és una falta de respecte cap als pares que escullen aquesta educació.

Els ho diu un diputat des de l'agnosticisme i des de la idea que a mi personalment no m'agrada especialment aquest model. No m'agrada, els diria, gens aquest plantejament. Crec que en una societat liberal, en una societat lliure, i d'acord amb els principis que estableixen els convenis internacionals i també la nostra Constitució, ha d'existir la llibertat dels pares d'escollir el centre que més s'adigui a les seves conviccions morals i religioses, també a Catalunya. I això a vostès, com que tenen una visió que, a parer meu, està ordenada a un procés, a un projecte d'enginyeria social, a un projecte d'adotzenar la societat catalana en un determinat sentit..., menyspreen aquesta possibilitat, aquesta capacitat que haurien de tenir tots els pares d'escollir l'educació dels seus fills.

Precisament, la concertada i, en aquest cas, també la concertada diferenciada són garantia de pluralisme, són garantia d'una societat realment oberta, d'una societat realment lliure. I el que vostès fan envers aquesta qüestió és absolutament inassumible. Creiem que la concertada no només no s'ha de menystenir, sinó que, al contrari, s'haurien d'ampliar els concerts a l'etapa postobligatòria –s'haurien d'ampliar els concerts a l'etapa postobligatòria–, perquè no tenir concerts a l'etapa postobligatòria i també als graus mitjans i superiors de formació professional el que genera és un gran perjudici per a les famílies que han apostat per aquesta escola.

Per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres ens manifestem i hem presentat una proposició de llei precisament en aquesta línia, que el que vol és garantir la igualtat d'oportunitats i també el pluralisme d'una societat que està, en molts casos, amenaçada per la falta de pluralisme.

Miri, senyor conseller, després de dir-li tot això, li vull fer esment, vull parlar sobre una qüestió que li vaig plantejar a la passada Comissió d'Educació. I vostè em va dir que no coneixia els fets, però es va comprometre a conèixer-los en endavant, i es va comprometre a mirar el que jo li deia. Miri, jo li parlava d'això concretament. (*L'orador mostra un llibre.*) Això és un llibre de text que es fa servir a les escoles catalanes. És un llibre de text on diu clarament..., parla dels gentilicis. I parla dels gentilicis..., bàsicament del que alguns en un deliri, diguem-ne, expansionista denominen «els Països Catalans», i entre ells, per descomptat, fan servir el català, valencià, palmèsà, andorrà, etcètera.

Jo crec que ensenyar als nens catalans que hi ha una nació que comprèn tots aquests llocs és, si més no, un exercici de nacionalisme lingüístic i d'expansionisme identitari que a mi em preocupa. Però encara em preocupa més l'altre..., el segon punt, que parla dels gentilicis de llocs estrangers.

Mire, señor consejero González, yo no sé, sinceramente, de dónde son sus padres o sus abuelos. A juzgar por su apellido, y sin ánimo de menospreciarlo en absoluto, es posible que sus padres no sean de Olot o que sus abuelos no sean de Olot o de cualquier otra población catalana, sino de algún otro lugar de España, porque alguien que se apellida González probablemente tenga familia en el resto de España. Pero mi padre es madrileño. A mí sinceramente no me parece razonable que a mis hijos se les enseñe que su abuelo es extranjero en su país, que a mis hijos se les diga que el gentilicio «madrileño» es un gentilicio extranjero en Cataluña. Eso es absolutamente inasumible. Es, de hecho, aberrante y es un proceso claramente orientado a la ingeniería social y a la división de la sociedad. (*Alguns aplaudiments.*) Decir que «madrileño», «madrileny», «extremeny», «malagueny» son gentilicios extranjeros en Cataluña es absolutamente infecto. No pueden ustedes seguir extranjerizando a una parte de la población y generando una situación tan incómoda en las familias catalanas como que tengan que asumir que esto se diga en los libros de texto catalanes.

Por eso yo, señor *conseller*, le pediría que hoy tenga usted la valentía de salir aquí y decir o bien que esto, efectivamente, es un disparate, que esto que enseñan en los libros de texto de Cataluña es un auténtico despropósito, que, además, es una enorme falacia, o bien que me diga que le parece bien que se les diga a los niños catalanes, muchos de los cuales tienen abuelos y padres que son madrileños, que son extranjeros.

Yo, de verdad, creo que tenemos que tener mucho cuidado con la idea de extranjerizar, por no decir en muchos casos «cosificar» a nuestros conciudadanos. Insisto, yo no quiero que a mis hijos se les diga que sus abuelos –sus padres, en algunos casos– son extranjeros. No, de ninguna manera. Si lo fueran, ningún problema. Todo el mundo sabe aquí cuál es mi posición sobre la cuestión de la extranjería, sobre la cuestión de los inmigrantes. Pero, insisto, Cataluña es una parte fundamental, integral, de nuestro país, de España y, por tanto, un madrileño es tan nacional en Madrid como en Cataluña. Cataluña es parte sentimental, parte de nuestro patrimonio colectivo, de nuestro patrimonio sentimental, y ustedes no tienen derecho a expulsar a los madrileños de Cataluña y a llamarles extranjeros.

Me encantaría, señor *conseller*, que usted tuviera la valentía de salir aquí y explicarme, porque creo que ha tenido tiempo suficiente desde la última Comisión de Educación..., y me explicase este despropósito y si esto no le parece adoctrinamiento en las aulas.

Gracias, señor *conseller*.
(*Alguns aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per a la resposta, doncs, té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep González-Cambray.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Diputat Martín Blanco, com a conseller és sempre un plaer venir a aquesta cambra i poder parlar d'educació. Tal com vostè afirmava, ho hem fet en comissions, ho hem fet en seu plenària. I, de totes les intervencions que ha fet el seu grup des de que soc conseller, m'atreviria a dir que el noranta-nou per cent tenen sempre punts en comú: o ataquem la llengua –que encara no ha sortit, suposo que ho dirà després– o fem un suposat adoctrinament o fem un atac a llibertats.

Estaria bé, de tant en tant, tenir l'oportunitat de parlar, també amb vostès, de com des del Departament d'Educació estem apostant per no tancar grups d'infantil 3 tot i la baixada demogràfica.

Estaria bé poder parlar, també amb vostès, de la voluntat d'avançar cap a la gratuïtat del zero-tres, i que aquest Govern ha assumit ja el compromís de la gratuïtat per a les famílies del zero-tres a partir del proper curs 22-23. Una mesura molt important que ens acosta a l'equitat, a la igualtat d'oportunitats, i és un pas endavant en les polítiques de gènere.

Estaria bé poder parlar, també amb vostès, de l'impuls que ha fet aquest departament de cara a garantir que totes les escoles bressols rurals del país, independentment de la quantia econòmica, independentment dels motius econòmics, puguin tirar endavant i puguin funcionar des del departament financer més del vuitanta per cent de les escoles bressols rurals. I això és una política de país.

Estaria bé també poder parlar, i també amb vostès, de tot el pla que tenim d'afrontar una situació importantíssima dins del sistema educatiu i dins dels nostres centres educatius, que és aquest acompanyament emocional als nostres infants, és aquest acompanyament emocional als nostres joves.

Estaria bé parlar de la formació professional, on hem fet un increment molt important de places per tal de garantir que tothom del procés ordinari que vulgui cursar estudis de cicles formatius hagi tingut plaça per cursar estudis de cicles formatius.

I també, i evidentment que sí, de totes les millores que hem d'implementar i que m'he compromès a tirar endavant per a la formació professional d'aquest país, en una legislatura que ha de ser la legislatura de la formació professional.

I molts altres temes: procés d'estabilització del professorat, desplegament de l'escola inclusiva, decret d'admissió de l'alumnat. Però no: vostès, sempre monotemes; vostès sempre acaben amb suposats conflictes dins l'escola catalana.

Sempre responc a les preguntes –sempre responc a les preguntes–, no defujo mai les preguntes. Altra cosa és que les meves respostes satisfacin o no satisfacin el receptor –aquesta és una altra cosa–, però jo sempre responc. I, per tant, avui, evidentment, com sempre faig, també li respondré.

Pel que fa al tema dels concerts..., aquest debat –ahir ho comentava, eh?, amb les preguntes orals que se m'adreçaven– no va en absolut de la llibertat d'elecció de les famílies –garantim la llibertat d'elecció de les famílies. Ara bé, el que diem nosaltres des del Departament d'Educació i des del Govern és que no finançarem amb diner públic els centres educatius que separen nens i nenes a les aules. No va de llibertat d'elecció de les famílies: la respectem i la seguirem respectant, com no pot ser d'una altra manera. Aquesta llibertat d'elecció de les famílies té un límit, i el límit que té és centres educatius que no discriminin i centres educatius que no segreguin. El sistema educatiu català, com vostès molt bé saben, el formen centres públics i centres concertats finançats amb diner públic. I, per tant, qualsevol centre educatiu del país que rebi diner públic no ha de discriminar i no ha de segregar.

Deia vostè..., posava l'exemple de l'escolarització diferenciada. Ahir ho explicava també, eh?, torno a insistir-hi. Aquesta és una decisió que nosaltres..., en la propera renovació de concerts no renovarem aquests centres, perquè el fet de separar nens i nenes a les aules no ens ho inventem nosaltres, a banda de que és una situació que no respon al que passa a tots els àmbits socials i els àmbits de la societat i els àmbits en els que vivim. Però el que sí que ens diuen evidències científiques, ens diuen molts estudis científics, que el que fa és accentuar certs estereotips, marcar diferències de rols –això no ens ho inventem, eh?– i, d'alguna manera, legitimar el sexisme.

I, per tant, davant d'aquesta situació, el que fem és: en un moment en el que tenim suport legal, suport polític i suport social, prenem aquesta decisió convençuts de que anirà endavant. Suport legal, perquè hi ha una llei aprovada al Congreso de los Diputados amb majoria absoluta; suport polític, perquè aquesta mateixa cambra, amb tots els grups menys PP, VOX i Ciutadans, va emplaçar a tirar endavant aquesta no renovació dels concerts, i suport social, perquè a la darrera enquesta del CEO més del vuitanta-cinc per cent dels ciutadans es manifestava clarament per no finançar, per no aportar diners públics a aquest tipus de centres.

Per tant, ens trobem amb una situació d'amplis consensos. Davant d'una situació d'amplis consensos, el diner públic no es pot destinar a pagar centres que separen nens i nenes a les aules.

Vostè també feia referència a la pancarta..., no, pancarta, no, encara no ho ha dit lo de la pancarta. Feia referència al llibre de text –això mateix, feia referència al llibre de text. Fan política..., suposo que en són conscients, eh?, jo no vull ensenyar res a ningú, cadascú a la vida, en el camí que fa, aprèn del que li passa. Però vostès el denominador comú que tenen és que fan política de l'anècdota i de descontextualitzar. Agafen un fragment d'un llibre, el treuen de context i d'aquí s'inventen, en desprenen una teoria conspiradora i una teoria adoctrinadora. De fet, sí que m'ho vaig mirar, eh?, després de l'altra compareixença. El text no diu exactament el que vostè afirma que diu –el text no diu exactament el que vostè afirma que diu.

Dit això, els hi repetiré tantes vegades com calgui: no hi ha adoctrinament a les escoles catalanes, és així de clar, no n'hi ha. Per moltes vegades que vostès ho diguin, per moltes vegades que repeteixin una mentida, no acabarà convertint-se en realitat. Repetir una mentida no fa que acabi sent veritat. Repetir una mentida no fa que allò que diuen s'acabi ajustant al que passa.

Les escoles i els instituts, de fet, l'objectiu que tenen, bàsicament, l'objectiu que té l'educació dels nostres joves i dels nostres infants, és educar competencialment. Educar competencialment vol dir educar amb coneixements, educar en saber fer les coses, educar en conviure i educar en saber viure, saber afrontar les situacions que ens depara la vida. I dins d'aquest aprenentatge i dins d'aquesta educació, el que tenim clar és que l'objectiu de l'educació, i no és cap altre, és poder formar infants i joves perquè siguin capaços de prendre les millors decisions en la seva vida. I per prendre les millors decisions en la seva vida ho han de fer des d'un sentit crític, ho han de fer des d'un sentit on puguin tenir aquesta capacitat d'analitzar les situacions, valorar-les i prendre diferents decisions.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, señor consejero. Le he de reconocer, señor consejero, que tiene usted un aplomo digno de encomio, porque salir aquí a decir que lo que yo le he enseñado no dice lo que yo digo que dice... Se lo estoy enseñando y se lo vuelvo a enseñar. Es que es una cosa verdaderamente asombrosa. Gentilicios extranjeros: madrileño, extremeño, malagueño. Y me dice usted, entre..., bueno, yo entiendo que usted me está diciendo que yo no digo la verdad o que miento. Oiga, de verdad, es que se lo estoy enseñando aquí. Yo entiendo que no quiera responder. Pero, de verdad, dejen de esconder la cabeza bajo el ala, cuando lo que pasa en Cataluña con relación al adoctrinamiento en las aulas, con ejemplos como este que le pongo, es realmente alarmante. Entonces, no me diga..., por lo menos no me diga que responde a mi pregunta. Dígame: «Oiga, le voy a hacer un juego de trileros y usted se lo traga o no.» Pero, en todo caso, no me diga que yo miento, porque es que se lo estoy enseñando.

Se lo vuelvo a enseñar, consejero. Salga aquí y dígame: «¿Es normal que, en un país como España, en una comunidad autónoma como Cataluña, tengamos libros de texto en donde a nuestros hijos se les enseñe que “madrileño”, “malagueño” y “extremeño” son extranjeros?» ¿Es eso razonable? ¿Sería razonable en Francia? ¿Sería razonable en Italia? ¿Sería razonable en cualquier otro lugar del mundo? No. Es solo posible en un lugar donde preside el debate público un ultranacionalismo identitario de carácter claramente xenófobo y supremacista. Eso es posible gracias a esto. Este papel que yo le enseño y que usted dice que miento, a pesar de que yo le enseño las pruebas fehacientes y por supuesto no adulteradas..., usted no puede negar la realidad.

Vamos a ver, las opiniones son, por supuesto, opinables y discutibles, pero los hechos no. Ante los hechos no se admiten opiniones, señor González. Es que se lo digo de verdad. Mírelo. Se lo digo... Mírelo. Se lo doy y usted mismo aquí sale y nos hace una interpretación del texto. Nos dice: ¿le parece a usted razonable que en los colegios catalanes se enseñe a los niños que los madrileños, los extremeños y los malagueños son extranjeros? Oiga, es que es absolutamente increíble. Esto ya va a comenzar a ser un *hit* de este Parlamento, que yo salga aquí y le diga que están ustedes haciendo cosas grotescas. Pero es que es, otra vez más, grotesco. De verdad que no lo entiendo.

Ojalá me contestase. Pero no me diga que me contesta y luego no me conteste, porque es una tomadura de pelo. Por lo demás... Yo no le he hablado de la lengua hoy. Hombre, realmente, vamos a ver, señor González, lo que ocurre con la lengua en Cataluña es verdaderamente alarmante. No ocurre en ningún otro lugar de nuestro entorno civilizado y democrático, por supuesto. No hay ningún otro ente subestatal o comunidad autónoma o región o land, dentro de los *länder* alemanes, donde

se excluya de la educación pública la educación oficial en el conjunto del país. Esto es aberrante. Se lo dice alguien que, como todos ustedes saben, porque yo creo que el movimiento se demuestra andando, defiende la vigencia, el vigor, la necesidad de enseñar a nuestros hijos –a los míos, para empezar– en el amor a la cultura catalana, a la lengua catalana y, por supuesto, también a la cultura del conjunto de España, que incluye, por cierto, la lengua y la cultura catalanas.

Ahora, no me digan ustedes que lo que están ustedes haciendo aquí es una cosa normal, porque insisto: no tiene parangón; lo que ocurre en la educación en Cataluña con relación a la lengua no tiene parangón con ningún otro lugar del mundo civilizado. El hecho de que el catalán sea la única lengua vehicular solo es posible porque en Cataluña vivimos bajo un régimen que le da a la política una concepción claramente totalitaria.

Por tanto, no le había hablado de la lengua. Usted traía una intervención preparada, pero no es consistente decirme que hablamos siempre de lo mismo. Y, efectivamente, me lo pone en bandeja de plata para que le acabe hablando de la lengua –efectivamente. Yo creo que..., insisto en lo que le decía antes: yo no sé si a usted le parecerá normal que los niños que empiezan la educación infantil, los niños de P3 que tienen el castellano como lengua materna, no oigan en el colegio una sola palabra de su lengua materna. Eso es muy poco razonable.

Mire, le cuento una anécdota; aprovecho para contar una anécdota. Cuando yo tuve que mirar colegios para mis hijos, fui a mirar el Liceo Francés. Y en el Liceo Francés, un hombre muy razonable, el director de la educación infantil, me explicó lo siguiente. Bueno, veo gestos... Me gustaría que se tuviese en cuenta también de cara al tiempo. En el Liceo Francés, el director de la escuela infantil del Liceo Francés nos dijo una cosa tan razonable como la siguiente: «Miren, nosotros somos conscientes de que educamos a los niños en una lengua materna que no es la suya.» En Cataluña se educa a los niños, en muchos casos –en muchísimos casos; de hecho, en la mayoría de los casos–, en una lengua materna que no es la suya. Y el director de infantil del Liceo Francés me decía: «Y como somos conscientes de ello, nosotros habilitamos espacios educativos, habilitamos horas lectivas para que los niños se desenvuelvan con naturalidad también en su lengua materna.» Eso me lo decía el director de la educación infantil del Liceo Francés. Y pensé: «Qué triste, qué preocupante, qué grave es el hecho de que en Cataluña uno tenga que irse al Liceo Francés para que le digan algo tan razonable como eso: que nuestros hijos tienen derecho a escuchar en su colegio tanto catalán como castellano.» Independientemente de cuál sea su lengua materna, debemos prestigiar ambas lenguas, las dos lenguas propias de los ciudadanos de Cataluña.

Gracias, señor consejero.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Doncs ara, per a la rèplica del conseller, té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep González-Cambray.

El conseller d'Educació

Gràcies. Bé, no s'hi ha pogut resistir, eh? Al final ha parlat de llengua. Ho sabia –ho sabia–, no s'hi ha pogut resistir. *(Remor de veus.)* Per tant... Ja m'estranyava que no ho fes –ja m'estranya que no ho fes. De fet, aprofitaré per..., no tant la intervenció que tenia preparada, perquè no em cal preparar la intervenció de la llengua, sinó per parlar-ne. I tant que sí.

Vostè deia: «Em sembla increïble, em sembla increïble...» Això de semblar les coses increïbles... A mi el que em sembla increïble és que continuïn dient mentides. Continuen dient mentides dia rere dia. Això és el que és més increïble, i representen els ciutadans.

Bé, escoltin, jo crec que en el fons saben, eh?, que no hi ha adoctrinament a les escoles catalanes, però han de jugar aquest paper. Doncs cadascú, bé, conseqüent amb el que fa, conseqüent amb el que diu i conseqüent amb els seus actes.

Senyor Martín Blanco, pel que fa a la llengua, aquí el que succeeix a Catalunya és que tenim un model d'escola catalana i a vostès no els agrada. El que succeeix a Catalunya és que el model d'escola catalana s'ha demostrat al llarg dels anys, al llarg de molts anys, que és un model d'èxit. Però és un model d'èxit, perquè garanteix igualtat d'oportunitats, garanteix equitat i garanteix cohesió social.

En el tema «llengua», vostès han arribat a parlar d'apartheid cultural i de dictadura lingüística a les aules. I això no es pot consentir. No es pot consentir perquè blanquegen una paraula com «dictadura»; blanquegen una paraula que malauradament ha viscut Catalunya durant molts anys, una situació que ha viscut Catalunya durant molts anys.

El model d'escola en català surt del consens d'aquesta cambra parlamentària. El model d'escola català surt dels consensos i els debats de la llei d'educació de Catalunya de l'any 2019. No hi ha cap imposició, sinó que el que fem és aplicar un model de consensos amb un ampli suport social. Per molt que a vostès, evidentment, està clar que no els agrada.

I aquest consens lingüístic essencial es manté, encara avui en dia, més viu que mai, com ho demostren els resultats de les votacions que succeeixen eleccions rere eleccions. No hi ha famílies ni hi han alumnes assenyalats dins del sistema educatiu català per raó de llengua. Deixin estar-ho ja –deixin estar-ho ja. Per molts cops que ho repeteixin –els hi deia abans–, no serà veritat, no es convertirà en un fet real.

En tot cas, els únics que s'han dedicat a assetjar i assenyalar membres de la comunitat educativa són vostès, quan no fa pas tant es dedicaven a compartir en xarxes socials la foto de noms i cognoms de professors a qui acusaven d'aquest adoctrinament que tant els obsessiona. I no només això, sinó que, un cop absolts pels tribunals, no han tingut la decència de disculpar-se.

En el sistema educatiu català –i ho demostren els resultats, les proves de competències bàsiques–, el que realment és important és l'aprenentatge de les llengües. Com més llengües millor. I tant que sí. Com més llengües millor. És una riquesa poder aprendre moltes llengües.

I, per tant, aquest aprenentatge en les competències bàsiques el que ens diu és que, en acabar quart d'ESO, tot l'alumnat del país surt amb coneixements de llengua catalana, amb coneixements de llengua castellana i amb coneixements d'anglès, que hem d'anar a més, que hem de millorar i que hem de fer un pas més. I tant que sí.

Per tant, no existeix problema lingüístic al sistema educatiu català. I si vostès volen canviar el sistema lingüístic català, potser haurien de guanyar unes eleccions, i no fa la pinta que això hagi de passar, quan han passat de trenta-sis diputats a sis.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre el desplegament d'un sistema educatiu inclusiu a Catalunya

252-00005/13

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre el desplegament d'un sistema educatiu inclusiu a Catalunya. Aquesta proposta, com bé saben, ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Tal com es va acordar a la darrera reunió de la Junta de Portaveus, no està prevista cap intervenció dels grups parlamentaris en aquest punt de l'ordre del dia. Per tant, podem procedir a la votació.

He de preguntar, per això, si es pot aprovar per assentiment aquesta proposta de resolució. *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* D'acord.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Comencem, doncs, la votació sobre la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre el desplegament del sistema inclusiu a Catalunya.

Comença la votació.

La proposta de resolució de creació d'aquesta comissió ha quedat aprovada amb 122 vots a favor i 11 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'exercici de la competència de la seguretat pública

302-00034/13

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el dinovè punt: moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'exercici de la competència de la seguretat pública. L'ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans. *(Remor de veus.)* Si us plau, els diputats que abandonin la sala que ho facin en silenci.

Per exposar-la, té paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats..., el orden del día recoge hoy esta moción, seguida por otra del PSC, otra de VOX y otra del Grupo Mixto, que ocupan la mañana de debate parlamentario, tres horas de debate ininterrumpido en el Parlamento de Cataluña en el que hablaremos sobre seguridad pública de forma más o menos específica. Porque hay una realidad, que es que la situación por la que atraviesa la seguridad pública en Cataluña es una cuestión de plena actualidad, es una preocupación para buena parte de los representantes de la ciudadanía, al menos para seis de los ocho grupos parlamentarios, para el 87,4 por ciento de los representantes de la ciudadanía que conformamos actualmente este Parlamento.

Es cierto que la preocupación no es ni unívoca ni uniforme. No es menos cierto que los grupos que han conformado el actual Gobierno van a remolque, probablemente a petición del Gobierno de la Generalitat, y en este Pleno han sustanciado dos interpelaciones que buscan, pues, reducir en cierta forma el impacto de las mociones que esta mañana debatiremos sobre la acción de gobierno, que, en cuestiones de seguridad, como en otras muchas, pensamos que deja mucho que desear.

En este sentido, quiero hacer una referencia a los mensajes contradictorios que se lanzan respecto al principio de autoridad para las policías, como hemos visto esta pasada semana, por ejemplo, en las Cortes Generales, o vimos ya con motivo de gravísimos altercados en las calles de Barcelona, donde incluso representantes de grupos parlamentarios y dirigentes de partidos políticos representados en ese Parlamento, pues, animaban a la ciudadanía a tener esos comportamientos incívicos y en algunos casos fueron violentos.

La moción que presenta hoy el Grupo Parlamentario de Ciutadans, y que hoy sometemos a debate y votación, hace hincapié en la esencia de la seguridad pública como garantía de derechos y libertades para el conjunto de la ciudadanía. El *conseller* insiste mucho especialmente en los más débiles –desde luego; también. Las leyes democráticas que conforman nuestro entramado constitucional, que sustentan nuestro estado social y democrático de derecho, aplicadas e interpretadas por jueces y tribunales, por el poder judicial al margen de los intereses partidistas, y la gestión

continuada, eficaz y proporcionada de la seguridad pública por parte de las administraciones responsables son, efectivamente, la mejor garantía del libre ejercicio de derechos y libertades por parte del conjunto de la ciudadanía.

Las leyes y su cumplimiento por todos son la mejor garantía de derechos para los débiles y las fuerzas y cuerpos de seguridad tienen a su cargo, con un uso de la fuerza si es preciso, la garantía de sus derechos y libertades públicas conforme a la ley. Nuestra moción quiere resaltar esa realidad democrática reconociendo la importancia de la seguridad pública como servicio esencial para el libre ejercicio de derechos y libertades, valorando la enorme importancia de la labor que desempeñan los miembros de las fuerzas y cuerpos de seguridad, empezando por los Mossos d'Esquadra, pero sin dejar al margen a ninguno de los que tienen a su cargo ese servicio esencial.

Y porque la actualidad manda y se están produciendo violaciones sistemáticas de derechos fundamentales en el ámbito de las universidades públicas, invita al Parlamento a lamentar y condenar las coacciones, los insultos y las agresiones que han venido sufriendo los estudiantes de S'ha Acabat!, que no comulgan con las ruedas de molino de la *republiqueta del gelat de postres*, por el mero hecho de mostrar públicamente su disidencia con la posición política que se pretende hegemónica en Cataluña y que no duda en pisotear derechos fundamentales, al tiempo que los reclama para sí cuando nadie los conculca.

Esta moción insta al Gobierno de la Generalitat a reforzar los medios y a proteger los derechos de los agentes del Cuerpo de Mossos d'Esquadra, sin claudicar ante las exigencias populistas de la izquierda, en ocasiones totalitaria, que pretende condicionar la labor encomiable de una policía democrática a sus intereses partidistas, dejando al margen la legalidad y el interés general.

También exigimos que el Gobierno haga una defensa constante y pública de la labor que desarrollan los agentes policiales en su función de mantenimiento y garantía de la seguridad pública. Pedimos una gestión eficaz y proporcionada de las concentraciones descontroladas en las que se consume alcohol en la vía pública y que con demasiada frecuencia terminan en desórdenes públicos. Y ahora que se cumplen dos años del escarnio colectivo a la ciudad de Barcelona y a los vecinos del distrito de Sant Andreu con los cortes sistematizados en la avenida Meridiana, cuyos convocantes, bajo el paraguas mágico de la ANC, que abre de par en par las tragaderas a la Administración de seguridad de la Generalitat, se permiten no ya cortar esa arteria principal a diario, sino también, como han hecho este mismo sábado 16 de octubre, se pasean a su antojo por la ciudad cortando otras vías principales con la connivencia política de este desgobierno que todos padecemos, pedimos que se acabe con esta farsa.

Conseller, ja n'hi ha prou. Si no és capaç de garantir els drets i les llibertats de tota la ciutadania, no només dels que puguin ser de la seva corda, plegui.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per un temps de cinc minuts també, en primer lloc el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, com bé deia el diputat proponent d'aquesta moció al Ple d'avui, per sis vegades, un vint-i-cinc per cent de l'ordre del dia l'ocupa la seguretat d'una o altra manera, amb la subversió de l'ordre públic, amb el tema delinqüencial relacionat amb el cànnabis més endavant i amb les interpellacions que hem fet. Per tant, és un tema d'evident preocupació i d'aproximacions diferents i diverses. Hi han espais per a la confluència i els buscarem, i crec honestament que els trobarem, i d'altres espais en els

que cadascú, doncs, marcarà quines diferències tenim i marcarà quina és la seva visió i quines són les seves propostes.

La nostra posició respecte a la moció que se'ns presenta no podré explicitar-la en cadascun dels punts, però com que tindrem quatre oportunitats de pujar a la tribuna, sí que voldria fixar-me, en aquest cas, en dos aspectes molt concrets, que és el dret a la manifestació i el cas puntual de la Meridiana, amb el benentès que després, doncs, el Grup Mixt fa una altra proposta i tindria interès a subratllar tot el que fa referència a l'autoritat policial i a la defensa del Cos de Mossos. Per tant, repartiré el temps per tal de dir el màxim nombre de coses.

Respecte a la moció que se'ns presenta, sí, nosaltres estem d'acord en reconèixer la importància de la seguretat pública, que concebem com una política social, de reconèixer la importància de les tasques que fan els cossos policials, començant pel Cos de Mossos d'Esquadra, Guàrdia Urbana i seguint per totes les policies que treballen a casa nostra. I evidentment condemnem –i, per tant, hi votarem a favor– els fets esdevinguts el 6 d'octubre a la Universitat Autònoma de Barcelona, com a limitació del dret a la llibertat d'expressió, en aquest sentit, que condemnem amb fermesa. Estem d'acord en dotar evidentment els pressupostos, etcètera.

Però vaig una mica a l'essència, perquè tenim pocs minuts. En relació amb el tema de les manifestacions i concentracions i altres. Ja avenço que nosaltres no donarem suport al punt novè, que és revisar el procediment de concessió d'autoritzacions, perquè fa un aiguabarreig estrany. No hi ha un reglament de procediment d'autoritzacions d'administracions, hi ha una llei orgànica, perquè aquest és un dret fonamental i, per tant, té relativament poc desplegament, que garanteix evidentment el dret a la manifestació i el dret, evidentment, a la protesta, perquè és la Llei 9/83, de 15 de juliol, de regulació del dret a la manifestació. I creiem que ja està prou ben explicitat i prou ben contingut. Altra cosa és que s'ha d'aplicar bé –altra cosa és que s'ha d'aplicar bé.

Per tant, nosaltres no som gens partidaris de dir: «Escolta, modifiquem això o autoritzem una manifestació en funció de qui la demana.» Aviam, d'entrada, qui té el pressupòsit de fer destrosses durant una manifestació difícilment demanarà autorització. Aquests fets s'esdevenen parasitant sobre manifestacions moltes vegades i, per tant, nosaltres, en aquest sentit, creiem que hem de ser pulcres democràticament parlant, molt pulcres a l'hora de separar. Garantir un dret fonamental –garantir-lo–, i, això sí, ser expeditius i rotunds amb la contenció de la violència quan aquesta es produeix. I una altra cosa –i en aquest sentit som molt crítics i voldríem deixar-ne constància–: també l'Administració ha d'assumir la seva responsabilitat respecte a això. I creiem honestament que en el cas de la Meridiana l'Administració no ha assumit la seva responsabilitat i ha permès castigar el barri de la Meridiana, a tots els usuaris d'una via principal d'accés i d'entrada i de sortida de la ciutat de Barcelona i els residents.

No té nom que durant tant de temps, cada dia, existint com existeixen informes policials tant del Cos de Mossos d'Esquadra com de la Guàrdia Urbana, que no demanaven en cap cas, cap d'ells, impedir l'expressió i el dret a la manifestació, però sí gestionar-lo..., i aquesta és la competència de l'Administració. I per això no cal canviar la llei; per això cal llegir-se bé la llei orgànica, que es pot respectar evidentment el dret a la manifestació i permetre el dret a la mobilitat i no tenir tot un barri, tot un comerç, tota una ciutat i tots uns usuaris d'una via castigats. I, en aquest sentit, nosaltres sí que hem posat una esmena –i aquesta sí que la voldria destacar–: que en relació amb aquest aspecte de la Meridiana i amb d'altres se'ns doni compte abans de trenta dies, aquí al Parlament, de quina ha estat la tramitació d'aquestes actes policials que sovint s'han acceptat i que no han derivat en expedients.

Perquè és un tema gravíssim que podria incórrer, si és el cas –esperem-ne els resultats–..., es podria haver incorregut com a mínim en prevaricació i en altres delictes, perquè creiem que ha fet una deixadesa, en qualsevol cas, de responsabilitats,

que no sabem si ve provocada per una visió polititzada de la qüestió. I malament aniríem si algunes manifestacions es poden perllongar en el temps en funció de qui les faci i les altres no. Dret a la manifestació sí, però també respecte pels drets dels ciutadans. I no es poden castigar territoris i barris sencers com s'ha fet, d'aquesta manera, i, per tant, en aquest sentit serem clars i expeditius.

I agraïm el fet de que Ciutadans hagi acceptat aquesta nostra esmena, que també reblem amb la petició que ja hem fet en el seu moment de poder veure aquestes actes i veure quina tramitació han tingut des de la perspectiva d'expedients.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Doncs ara, pel Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. Buenos días a todos. El Grupo Parlamentario de Ciudadanos presenta una moción que insta al Govern de la Generalitat a llevar a cabo once propuestas enfocadas a la mejora de la seguridad pública, a prevenir los desórdenes, los actos vandálicos y los hechos delictivos en nuestras calles, con el reconocimiento y reforzamiento de los cuerpos y fuerzas de seguridad, especialmente de los Mossos d'Esquadra.

Para nuestro Grupo Parlamentario VOX, la seguridad es absolutamente primordial. Es un bien público que debe ser protegido. Por ello, hemos registrado, hasta el día de hoy, cinco propuestas de resolución para debatir en comisión. Y mi compañero, el diputado señor Macián, presentará hoy una moción con veintiuna propuestas concretas que espero que sean aprobadas, porque contribuirán a garantizar la seguridad, mejorarán la vida y la convivencia entre todos los catalanes; es de interés para todos –para todos los que estamos aquí–, salvo de algún grupo que aboga por la violencia y la subversión del orden constitucional.

Los Mossos d'Esquadra y en general las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado padecen la falta de respaldo del Gobierno de la Generalitat y su constante desprecio, prefieren ser condescendientes ante los colectivos violentos. Todos somos conocedores de la permisibilidad de los cortes ilícitos en la avenida Meridiana de Barcelona o en la avenida de Roma de Tarragona, dos arterias de las ciudades; cortes ilícitos que están permitiendo desde hace aproximadamente dos años al impedir la actuación de los propios agentes. Los mandos políticos están instrumentalizando a los Mossos utilizándolos como herramienta para sus fines secesionistas. Esta realidad ha conducido a la pérdida de autoridad de los Mossos d'Esquadra, tal como manifestó el propio portavoz del sindicato de Mossos USPAC, el pasado 11 de octubre, en un artículo que publicó el diario *El País*. El mismo artículo dice que si la Brimo –cito literalmente– «cumple con sus obligaciones saben que tendrán problemas y serán cuestionados políticamente».

Quiero aprovechar esta oportunidad y desde este atril felicitar y dar las gracias a los *mossos d'esquadra* de base, los que están día a día en la calle bregando con lo peor de la sociedad, por su magnífica profesionalidad, aun sabiendo que los socios de gobierno de sus jefes quieren acabar con ellos. No hay mayor afrenta que colocar de presidenta de la Comisión de Estudio del Modelo Policial a los responsables de las algaradas callejeras, la CUP. Agradecimiento que hacemos extensible a nuestra Policía Nacional, a nuestra Guardia Civil y a todos los cuerpos de policía locales de toda Cataluña que en los últimos meses han sufrido ataques, insultos, y han sido permanentemente desautorizados. Desde que empezó a caminar el Gobierno de Aragonès han estado cuestionados y abandonados por las élites separatistas, pero saben que contarán siempre con el apoyo y el respaldo de VOX, que tiene como prioridad recuperar la seguridad en nuestros barrios.

Una observación, señor Alonso –señor Martín–, teníamos intención de votar «sí» a las once propuestas presentadas por su grupo, pero, sinceramente, nos parece una vergüenza que acepten la enmienda de los separatistas, refiriéndose a Cataluña con el término «país». En VOX nos gusta llamar a las cosas por su nombre. (*Aplaudiments.*) Cataluña es una magnífica región de un gran país que se llama España. Tendrán que explicar a sus votantes porque consideran Cataluña un país.

No se rindan, no dejen de dar la batalla cultural, es importante. El señor Martín lo ha admitido en su anterior comparecencia. Las palabras, señor Martín, son importantes, las nomenclaturas son importantes, no se rindan, den la batalla cultural.

A los comunistas, a los antisistema y a los separatistas les recuerdo que la policía no ejerce la violencia, ejerce la fuerza legítima que le otorga la ley. Y la ejerce contra los delincuentes violentos con el fin de salvaguardar el orden público y garantizar la convivencia. La seguridad es primordial, señores, y sin seguridad no hay libertad.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Irene Negre.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, és un honor dirigir-me a vostès per primera vegada des d'aquest faristol.

Una vegada més estem davant d'una moció on mesclen de manera interessada i partidista moltes coses. Vagi per davant el suport de Junts per Catalunya als cossos policials del nostre país. Tota violència ha de ser condemnada i tota acció policial desproporcionada, estudiada i sancionada. Ara bé, vostès en la seva línia, sempre buscant polititzar el Cos de Mossos d'Esquadra, com ja han fet altres grups en aquesta cambra, provocant, amb propostes de resolució al debat de política general que s'han de votar en bloc, problemes de credibilitat i confiança en el cos. Política-ment els va sortir bé, però es van passar de frenada, perquè no van calcular els danys que provocarien al cos a nivell de credibilitat.

Des d'aquest faristol vull enviar el nostre suport als cossos policials de Catalunya, que treballen per la nostra seguretat, per l'ordre social i per la defensa dels nostres drets i llibertats. (*Aplaudiments.*) El Cos de Mossos d'Esquadra no és cap policia subsidiària, com vostès volen afirmar en la moció. El Cos de Mossos d'Esquadra són el cos de seguretat del nostre país.

Pel que fa al punt 2, posar «Espanya» i «democràcia» en una mateixa frase em grinyola molt. Els estats democràtics pacten referèndums. Els estats dictatorials emmascarats peguen els votants, roben les urnes, empresonen la gent de la societat civil i dirigents polítics, tenen exiliats polítics i molts represaliats.

Pel que fa als fets succeïts a l'UAB, rebutgem la situació de tensió que es va viure el darrer 6 d'octubre al campus de la universitat i lamentem la instrumentalització ideològica que es fa dels campus universitaris per part d'alguns partits, que eclipsa l'activitat acadèmica i investigadora que duen a terme les universitats. Els joves són lliures de defensar les seves idees des del respecte. I els polítics hem de ser responsables, escoltar-los i donar solució als seus problemes. Vostès, contràriament, van córrer conjuntament amb els seus amics de VOX i PP per sortir a la foto i escalfar l'ambient.

El Cos de Mossos d'Esquadra té moltes necessitats que han de ser ateses, traslladades i treballades des del Departament d'Interior. I Junts tenim el ferm compromís de treballar per millorar les seves necessitats, tant materials com professionals. Compartim que no hem de provocar que hi hagi cap fissura en la credibilitat de la feina dels Mossos d'Esquadra, però, com sempre, vostès li han de donar el toc partidista per fer creure que els responsables polítics no estem al seu costat. Vostès també, com a responsables polítics, haurien de donar exemple i no portar mocions en

aquest Ple que qüestionen el suport d'aquest Govern a la tasca dels nostres cossos de seguretat. Però com nosaltres no privem de la llibertat d'opinió, aquí estem debatent i defensant el que calgui.

Pel que fa als botellots i les conductes incíviques derivades dels mateixos, ho podem compartir, però s'ha de fer una anàlisi molt exhaustiva de totes les causes que provoquen aquests comportaments. Des del Departament de Salut s'estan duent a terme accions dintre el pla de drogues i addiccions comportamentals 2019-2023, que compta amb el recolzament de tots els actors claus que també han col·laborat en la seva redacció. Aquest va estar aprovat per la Comissió sobre Drogues al juliol del 2020. En esta comissió hi participen els diferents departaments de la Generalitat, administracions locals, diputacions, l'Agència de Salut Pública de Barcelona i professionals dels serveis.

I per acabar, la cirereta del pastís: prohibir mobilitzacions i concentracions. Les mobilitzacions a la Meridiana les han provocat vostès, senyors, i també altres grups polítics d'aquesta cambra que van ser còmplices del 155 i del desmantellament d'aquesta casa i el Govern de Catalunya, així com també l'empresonament dels presos polítics i l'exili del president Puigdemont i part del seu Govern legítim, votat pel poble de Catalunya i amb el suport majoritari d'aquesta cambra. *(Aplaudiments.)*

A Catalunya continuem votant independència, això és el que els hi molesta. Per això la repressió no para. I mentre hi hagi repressió hi haurà reacció social. Vostès no volen que el poble expressi les seves queixes i reivindiqui els seus drets. Si no s'hagués lluitat sempre des del carrer, avui jo no podria ni votar ni representar el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya en aquesta cambra. Aquest Govern mai abolirà un dret o llibertat d'un ciutadà de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Núria Picas.

Núria Picas Albets

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, ara comencem amb una bateria de mocions de seguretat pública que, a mesura que les vaig llegint, cada vegada em sorprenen més.

Cito unes paraules del diputat Matías Alonso al passat Ple d'octubre: «Nul compromís a mantenir el prestigi i la moral dels Mossos d'Esquadra. Senten que des de l'Administració de Catalunya es posa en dubte la seva professionalitat i compromís democràtic amb la seguretat.» Mentida! «Malgrat l'escassetat crònica de mitjans, els Mossos d'Esquadra es deixen la pell per garantir l'ordre públic i nosaltres els desprestigiem.» Mentida! «Fins quan continuaran posant en dubte el compromís democràtic dels Mossos d'Esquadra?» No l'hem posat mai en dubte. Expressions que no s'adeqüen per a res a la realitat i que volen, com sempre, posar-nos en evidència. Però sempre serem davant de vostès per negar-ho tantes vegades com faci falta.

En aquest hemicicle, hem escoltat dir diverses vegades i expressat de manera activa, passiva i mai ens en cansarem, el suport cap als Mossos d'Esquadra i la resta de cossos de la Generalitat de Catalunya, el compromís que tenim per fer del cos una policia que actuï de forma integral, que sigui de proximitat, democràtica, al servei de la ciutadania i que garanteixi, en definitiva, el lliure exercici dels drets i les llibertats individuals i col·lectives, tal com expressava el diputat El Homrani aquest passat dilluns.

Sabem que ha sigut un any molt dur, ja ho deia el conseller Elena, probablement el més dur en els últims vint anys, i així ho diuen els experts, on la coordinació entre cossos i forces de seguretat ha sigut clau per garantir la bona gestió de l'espai públic, de l'oci nocturn i per garantir la gestió d'una covid que ens ha «matxacat» a tots. I vostès ens diuen a nosaltres que som uns irresponsables perquè nosaltres garantim

la seguretat del nostre país. I no és així. I tant que garantim la seguretat del nostre país! I tant que hi ha coordinació entre tots els dispositius! I com deia el conseller, és la voluntat del nostre Govern perquè així sigui.

I com deia el conseller altra vegada, per estar al costat de la Policia de Catalunya no només es manifesta amb paraules, sinó que també es manifesta amb fets, i fets constatats, que és invertint –ho hem dit per activa i per passiva. Ho hem repetit moltes vegades: fets i no paraules –donant suport, recursos, renovant equips, material, noves convocatòries, etcètera. Això és fer-los costat amb fets i concrecions.

Sobre les esmenes que avui vostès han posat en la seva moció, el nostre grup parlamentari, juntament amb el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, hem presentat cinc esmenes a la seva moció, de les quals la primera ha estat transaccionada i la quarta acceptada.

Pel que fa al punt número 2 de la seva moció, li agrairíem al Grup de Ciutadans que no utilitzi de forma partidista el Cos de Mossos d'Esquadra. Utilitzin el reconeixement que es mereixen i no per la porta del darrere, obligant-nos a fer un enaltiment de la nació espanyola, que és el que vostès fan.

Saben per què els Mossos d'Esquadra estan enfadats amb els polítics catalans, amb els polítics d'aquest Parlament de Catalunya? Doncs precisament per això, perquè alguns com vostès els utilitzen per a les seves causes i per fer política de baixa volada.

Respecte al punt número 5 (*alguns aplaudiments*)..., respecte al punt número 5, no posin en dubte que no deixarem mai sense cap mena de cobertura un mossos d'esquadra que durant la seva feina es vegi agredit o lesionat. El departament serà sempre al seu costat i es garantirà la seva defensa jurídica, sense cap mena de dubte, i ara amb més garanties que mai, allunyant la legítima defensa dels membres del cos del soroll polític.

Estem farts que per una sèrie de sentències injustes a manifestants es qüestioni el dret a la defensa dels membres de la policia del Cos de Mossos. I amb els canvis que hem introduït, hem aconseguit això. I està clar que la seva proposta pretén tornar a posar els Mossos al disparador.

No ens trobaran al costat de la criminalització que vostès fan del moviment independentista i de les entitats i organitzacions que defensen i reivindiquen legítimament la lluita per l'anhel de llibertat i un país de drets. No ens trobaran davant la limitació o restricció de drets fonamentals com el dret de manifestació, el dret de reunió, tal com vostè recull en el punt 11 i que precisament han pactat amb VOX. I, per cert, senyora Lázaro Pina, vostès deixin de donar lliçons de pa sucant amb oli quan fa quatre dies demanaven la supressió del Cos de Mossos d'Esquadra. Això és tenir molt de morro. (*Aplaudiments.*)

I per això, i ja per acabar, nosaltres votarem a favor del punt 1, del 4, del 8; ens abstindrem al 7 i a la resta votarem negativament.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Doncs a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP, el senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bon dia. Gràcies, senyora presidenta. Comença o ha començat el que podríem anomenar «una tragèdia grega en tres actes», amb aquestes tres mocions de l'extrema dreta que competeixen en rancisme, racisme, conservadorisme, vulneració de drets i crides a un ordre que de democràtic en té molt poc.

PP, Ciutadans i l'extrema dreta intenten avui, de nou, marcar l'agenda amb unes mocions que, sota la falsa bandera de la llibertat i la seguretat, tenen un objectiu comú i compartit, que ho és tot menys llibertat i seguretat. Francament, planyo a

qualsevol collectiu, entitat o projecte del qual el «trifachito» vulgui esdevenir el seu màxim defensor. I els planyo perquè el qui els defensa, déu-n'hi-do.

Cada nou punt que posen en les seves resolucions provoca, com es sol dir, que pugi el preu del pa. I és que les seves mocions no són altra cosa que un aiguabarreig de crides a l'enduriment penal, a la persecució política i a la prohibició. I allà al mig colgades hi posen mesures que, de forma legítima, poden reclamar els collectius policials. Quin flac favor fan tots vostès a aquests collectius!

Es tracta, doncs, de tres actes d'una mateixa tragèdia en la qual, amb alguns matisos, això sí..., entre les propostes classistes i que fomenten les desigualtats socials de la dreta conservadora fins a propostes clarament racistes i absolutament contràries a la democràcia de l'extrema dreta. Això sí, en cada una de les mocions, versions i actes trobem aquella vella recepta de la mà dura per poder perseguir i seguir empobrint impunement la majoria d'aquesta societat; treballar perquè els més rics segueixin sent més rics i que, alhora, la gent segueixi callada mentre segueixen les desigualtats.

En tot cas, fins i tot li podem trobar una part positiva, a aquesta tragèdia anunciada. Sembla que en aquest Ple i en els següents podrem parlar de seguretat, una qüestió per nosaltres absolutament fonamental i clau. Això sí, quan parlem de seguretat no parlem de seguretat de petits sectors de la societat perquè es segueixin enriquint, no parlem de seguretat dels seus quatre amiguets ni dels quatre feixistes de torn; parlem de la seguretat de tota la població, parlem de la seguretat de la gent i de la seguretat de la comunitat. I, per tant, crec que a cap de vostès els importa el més mínim aquesta qüestió.

I és que mai dels mais –mai–, per més recursos que hi aboquin, hi haurà prou policia ni hi haurà prou recursos dedicats a la seguretat per aturar les protestes contra el model de societat que vostès defensen, ni per evitar els delictes a conseqüència de les desigualtats dels models de societat que vostès defensen i que vostès volen imposar.

I és que en les darreres dècades hem assistit a una expansió espectacular a nivell mundial de la capacitat i la intensitat de l'activitat policial, que ha augmentat de forma generalitzada arreu. Hi ha més policia que mai dedicada a vetllar pel respecte a les lleis, que, més que mai, es tradueix en elevats nivells d'empresonament, d'explo-tació econòmica i d'abús, fruit d'aquest sistema desigual en el que vivim.

Aquesta expansió..., l'augment del poder de la policia està absolutament i íntima-ment lligat al conjunt de crisis polítiques, econòmiques i successives que anem pa-tint en les societats capitalistes i que suposen aquest augment de desigualtats i que suposen aquest augment de l'espoli per part d'una minoria sobre una majoria.

I quan parlem d'espoli de drets parlem de reducció de prestacions, d'augment de preu dels serveis més bàsics, com la llum, de robatori d'habitatges per part dels bancs i fons voltors, etcètera. Ara, per a aquests robatoris cap de les seves mocions demanarà ni més recursos ni més policia.

I si parlem de seguretat hem de parlar també de percepció de seguretat i d'inse-guretat. Aquestes tres mocions, i en general les intervencions que els tres grups estan fent, sembla que estiguin patrocinades per empreses de venda d'alarmes i de segure-tat privada. Ja ens diran quines prebendes tenen amb elles.

I és que, malauradament, la sensació d'inseguretat pot distar molt en molts casos de la realitat social i tenir més a veure amb la manipulació informativa o amb inte-ressos determinats que res tenen de neutral, i en cap cas tenen la voluntat de que les persones, la gent o les comunitats visquin amb més seguretat.

El temps obliga a acabar aquí aquest primer acte, però seguirem amb aquesta tragèdia.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Doncs ara, pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, vicepresidenta. Bé, en aquesta primera moció de les que debatem avui sobre seguretat, vostès fan bàsicament tres coses, eh? La primera: ens plantegen un reconeixement de la importància de la seguretat pública i de les tasques que desenvolupa el Cos de Mossos d'Esquadra. Bé, hi estem d'acord, no en els termes del seu redactat original, òbviament; sí, amb la transacció a la que han arribat amb els grups de govern. Perquè no és menor, el canvi, eh? Vostès titulaven la seva moció «Moció sobre l'exercici de la competència en seguretat pública», i en el primer punt el primer que obviaven és que aquesta és una competència que tenim a Catalunya estatutàriament i que a Catalunya la policia integral són els Mossos d'Esquadra. Sortosament, això es corregeix amb la transacció. I, per tant, votarem a favor d'aquest primer punt.

Ara bé, justament per sentit democràtic, nosaltres creiem que el que cal és poder avaluar i poder rendir comptes sobre el conjunt de les actuacions policials. I per això creiem que el que cal és un mecanisme extern, independent, per poder avaluar aquestes actuacions i rendir-ne comptes per poder justament millorar el Cos dels Mossos d'Esquadra.

Clar, i sento dir-los que, si un analitza les actuacions policials dels darrers anys, els episodis que hem viscut per part del conjunt de policies –per tant, també per part dels Mossos d'Esquadra–, però especialment per part de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil l'U d'Octubre i després també per algun d'aquests cossos i pels Mossos d'Esquadra en les manifestacions de la sentència, etcètera, si un analitza aquests fets, si un analitza també les clavegueres de l'Estat, la manca de separació de poders o la politització de la cúpula del poder judicial, home, doncs, sento dir-los que em sap greu, però no crec que Espanya pugui dir-se com una de les nacions més democràtiques del món avui en dia, sinó més aviat tot el contrari.

Dit això, la segona cosa que vostès fan en aquesta moció –jo he de dir que amb poc gruix– és plantejar algunes millores per al cos, i aquí en compartim algunes, certament, bàsicament aquelles, doncs, que es plantegen en termes més genèrics i que demanen més recursos per al cos, eh? De fet, el conseller, l'altre dia, ens deia, no?, doncs, com amb les retallades viscudes ara fa deu anys es va passar d'un pressupost per al departament –per a millora de materials, etcètera– de 300 milions d'euros a un de 130, i com això es va sostenir en el temps –retallades també sostingudes per diferents governs de la Generalitat. Però, en qualsevol cas, el que evidencien és que els recursos disponibles en els darrers anys han estat molt menors, i, per tant, que és evident que calen més recursos per poder prestar els serveis. I, per tant, en això estem d'acord.

I la tercera cosa que vostès fan, i amb un gruix molt més ampli en aquesta moció, és criminalitzar, criminalitzar pràcticament a tothom que pensa diferent de vostès. Perquè ens parlen des de les exigències populistes de l'esquerra reaccionària als responsables polítics que, segons vostès, no vetllen pel cos, als joves que surten de festa i que també criminalitzen, les persones lligades a diferents moviments polítics i associatius, els CDRs, qui es manifesta davant de la Via Laietana o de qualsevol equipament policial –si no els agrada, doncs, qui és el que convoca, no?–, etcètera.

És cert que en algunes de les transaccions a les que han arribat amb el Partit Socialistes s'alleugera una mica el redactat de la moció i, mirin, això fins i tot farà que en alguns punts que pensàvem votar en contra, doncs, ens abstindrem. M'estic referint bàsicament a aquells que plantejaven millores per al cos, que, com els he dit, no són masses en aquesta moció. Però, òbviament, no en molts d'altres, perquè sap el

diputat que tenim una discrepància profunda sobre la concepció de la seguretat, sobre les polítiques necessàries de seguretat i fins i tot sobre el model policial.

Perquè per nosaltres la seguretat passa per garantir drets i llibertats, no per restringir-los, com es planteja en aquesta moció. Per nosaltres les polítiques de seguretat han de tenir una mirada integral –com, de fet, plantejem en la nostra moció en aquest proper Ple– per abordar algunes de les problemàtiques i per fer front a les principals necessitats que tenim ara, que són les expectatives de futur per al nostre jovent. I per nosaltres el Cos dels Mossos d'Esquadra ha de modernitzar-se en termes de democratització. I això vol dir més recursos, però més recursos per a transparència, per a rendició de comptes, per a avaluació independent i externa, com les que els deia abans. I justament la comissió d'estudi que començarem a treballar en aquesta cambra en els propers temps, en els propers dies, permetrà fer tot això.

Vostès, en canvi, les receptes que ens plantegen són les de sempre, són les de la mà dura, desautoritzar manifestacions, i fins i tot posen vostès límits al dret de reunió, és a dir, fins i tot ens volen ara restringir el dret a reunió.

Òbviament, votarem en contra d'aquests punts. Com també –ja m'anticipo de cara a les properes mocions– votarem en contra de tots aquells punts que incorporin esmenes o transaccions de l'extrema dreta.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Doncs ara, pel Grup Mixt, té la paraula la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. Bien, hablar de las últimas tiene algunos inconvenientes, y es que vas escuchando, pues, alguna de las barbaridades que se dicen desde esta tribuna. El señor Parés ya me mira con cierta (*l'oradora riu*) ironía, porque sabe que le voy a decir algo. Y, evidentemente, sí.

Yo no sé... Yo creo que usted maneja datos –y se lo digo a veces en la comisión– que el resto de la humanidad no maneja. Ese *ranking* que se ha sacado ahora de la chistera diciendo «los bajos niveles de democracia que tiene España», ¿de dónde sale, señor Parés? Porque yo le recuerdo que en el índice de democracia elaborado por *The Economist* –que me parece una fuente bastante fiable–, de 167 países analizados, España ocupa el número diecinueve en nivel de democracia. Entonces, por favor, yo les pido que sean rigurosos con los datos y que no vengan aquí a decir barbaridades, que, por otra parte, ya nos tienen acostumbrados, pero no por eso deja de ser menos grave.

He escuchado también al señor Pellicer, que se ha referido a mi intervención sin que aún la hubiera hecho –no sé si tiene algún tipo de dote adivinatoria, pero, bueno, no pasa nada. La verdad es que me ha parecido una intervención muy irresponsable, muy irresponsable por su parte. Que ustedes vengan a dar lecciones de libertad cuando la única libertad que entienden es la suya y la de los que piensan como ustedes y el resto no existimos, pues, la verdad, qué quiere que le diga, se me hace bastante difícil de digerir.

Yo entiendo que a usted no le guste la moción. Pero, mire, si a usted no le gusta la moción, si al grupo de la CUP no le gusta la moción que ha presentado mi grupo, la que ha presentado el resto de grupos esta mañana, yo creo que es que algo hemos hecho bien. Porque lo que ustedes opinan del Cuerpo de Mossos d'Esquadra lo sabemos de sobras –lo sabemos de sobras. Y lo que me parece una tragedia –esta no en tres actos, sino en uno– es que el Departamento de Interior y el Govern de la Generalitat hagan caso a sus exigencias relativas al Cuerpo de Mossos d'Esquadra. Eso sí que es una tragedia mayúscula –mayúscula. Y créame que vamos a trabajar para que ustedes no se salgan con la suya.

Yo le dije al señor Elena, la primera vez que tuvimos ocasión de hablar en la Comisión de Interior, que la intención de mi grupo, la intención del Grupo Popular, era trabajar para apoyar a los Mossos d'Esquadra, para conseguir mejoras para el Cuerpo de Mossos d'Esquadra, y eso es lo que estamos haciendo. Y, de hecho, en mi moción, en la moción que presentamos un poco más tarde, voy a tener la oportunidad de hablar y de entrar en lo concreto, con demandas y reivindicaciones históricas de los Mossos d'Esquadra, que hace mucho tiempo que están esperando, que se les han prometido por parte de su departamento en esta época y en épocas anteriores, y que no pueden esperar más. A eso nos dedicamos nosotros. Si al señor de la CUP no le gusta, pues, insisto, algo debemos estar haciendo bien.

Respecto a la moción, nosotros vamos a votar favorablemente a la mayoría de los puntos. Sí que hay algunos en los que no podemos estar de acuerdo, y, lamentablemente, el punto número 1, con esa enmienda por parte del Govern, es inaceptable. No pueden ustedes comprar el marco del Govern, no pueden ustedes hablar de país para referirse a Cataluña, porque sí, las palabras importan, porque sí, el lenguaje importa –ya se lo han dicho también desde otro de los grupos.

Tampoco podemos estar de acuerdo con el punto número 5, que habla de reforzar la defensa jurídica del Cuerpo de Mossos d'Esquadra, porque es contradictorio con lo que nosotros estamos pidiendo en nuestra moción y con lo que pide también el propio Cuerpo de Mossos d'Esquadra, que es tener un cuerpo especializado de letrados como tenían hasta que el señor Elena quiso que no fuera así. Y lo hemos dicho ya: por cuestión de volumen y por cuestión de especialización. Como usted comprenderá..., me hace que no con la cabeza, pero como usted comprenderá, pues, no es el mismo volumen de agresiones que sufren los funcionarios del Cuerpo de Mossos d'Esquadra, que cualquier otro funcionario. Y si quiere, hablamos de estadísticas, pero no creo que haya muchas denuncias de otros cuerpos. Por tanto, necesitan ese cuerpo especializado, insisto, por razón de especialidad y por razón, también, de volumen.

Y otro de los puntos en los que tampoco vamos a dar apoyo es en el punto número 11, que habla de desautorizar las reuniones, concentraciones y manifestaciones. Evidentemente, aquí, si hablamos de desautorizar estamos limitando un derecho fundamental. A mí me cuesta que los liberales limiten derechos fundamentales, es un poco contradictorio, pero bueno.

Insisto, nosotros en este punto nos vamos a abstener y, como ya he dicho, en el resto de la moción vamos a votar que sí, porque nos parece que es una buena moción, que es complementaria, además, a las que se han presentado, tanto por parte de mi grupo como por parte del Grupo de VOX. Y esperemos que sirva para, de una vez por todas, reconocer y agradecer el gran trabajo que se realiza por parte del Cuerpo de Mossos d'Esquadra.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Doncs ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Sí, molt breument. Només fer referència, perquè s'ha esmentat abans, doncs, que se'ls dona molt de suport, als Mossos, per part del Govern i per part, també, dels grups que li donen suport; però no és la sensació que tenen els sindicats. I només llegir un paràgraf de l'últim comunicat de diversos d'aquests sindicats, que diuen: «No hem estat mai els seus herois, però no hem de permetre que ens tractin com a funcionaris de tercera. Hem assumit com quelcom normal el descrèdit a la nostra feina i a la Policia de Catalunya. Hem amagat l'orgull de ser policia. Ho hem hagut de dir amb la boca petita, i ara ha arribat el moment de dir prou.» Això és una reacció a

una decisió presa per grups majoritaris en aquesta cambra, aquesta mateixa setmana. És el que diuen els sindicats.

En tot cas, respecte a les esmenes de la moció, dir que se'ns han presentat esmenes, com saben, per part del Grup Socialistes i Units per Avançar; per part, també, del Grup de VOX, i per part dels grups d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya. Dir que hem acceptat l'esmena número 2 i la número 3 del Grup Parlamentari del PSC i Units; hem transaccionat l'esmena número 4 i l'esmena número 6; hem acceptat, també, l'esmena presentada pel Grup de VOX, que fa referència també a ampliar a l'avinguda Roma, de Tarragona, la situació que s'està patint a l'avinguda Meridiana; no és el mateix cas, però és molt semblant i és igualment sagnant. I dir que hem transaccionat l'esmena número 1, dels grups d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya, i hem acceptat l'esmena número 3. Per tant, tot i això, crec que aquesta proposta de resolució anava adreçada, precisament, a parlar de la forma en què es gestiona la competència de seguretat a Catalunya.

La presidenta

Moltes gràcies.

Doncs procedirem a la votació. Hi ha peticions de votacions separades. *(Lorena Roldán Suárez demana per parlar.)* Sí, senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Sí, presidenta. Per demanar la votació separada del punt número 1, del 5 i del número 11, que es podrien votar conjuntament.

La presidenta

D'acord. *(Joan Garriga Doménech demana per parlar.)* Senyor Garriga?

Joan Garriga Doménech

Per demanar la votació separada del punt número 1.

La presidenta

U. *(Alicia Romero Llano demana per parlar.)* Senyora Romero?

Alicia Romero Llano

Nosaltres demanem votació separada del 9 i l'11, però no conjuntament; no per votar-ho conjuntament.

(Marta Vilalta i Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Vilalta?

Marta Vilalta i Torres

Sí, presidenta. Per demanar, també, votació separada. En aquest cas, dels punts 1, 4 i 8, que podrien anar conjuntament, però com ha dit una companya abans, no. I el punt 7.

(David Cid Colomer demana per parlar.)

La presidenta

I, senyor Cid, a veure, acabem-ho d'arreglar.

David Cid Colomer

Fa mala pinta. *(Rialles.)*

La presidenta

Sí. *(La presidentariu.)*

David Cid Colomer

L'1, 4 i 8 també es podrien votar conjuntament. Després, el 2, 3, 5, 6 i 7 també els podríem votar conjuntament, però els hauríem de votar separats de la resta. I el 9, 10 i 11 també els podríem votar conjuntament.

La presidenta

D'acord. Doncs som-hi.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat amb 112 vots a favor, 20 vots en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha obtingut 50 vots a favor, 74 vots en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha obtingut 52 vots a favor, 9 vots en contra i 73 abstencions.

Votem ara els punts 4 i 8.

Comença la votació.

Els punts 4 i 8 han obtingut 125 vots a favor i 9 vots en contra.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha obtingut 16 vots a favor, 115 vots en contra i 2 abstencions.

Votem ara els punts 2, 3 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 52 vots a favor, 74 vots en contra i 8 abstencions.

I finalment votem els punts 9 i 10.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Els volien separats? (*Veus de fons.*) Ah, doncs, votem..., perdó.

Doncs votem el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha obtingut 19 vots a favor, 82 vots en contra i 33 abstencions.

I votem ara, finalment, el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha obtingut 52 vots a favor i 82 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'arrelament a Catalunya de la narcoeconomia de la marihuana i de la criminalitat associada

302-00037/13

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'arrelament a Catalunya de la narcoeconomia de la marihuana i de la criminalitat associada. Presentada pel Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies..., senyora presidenta, anava a dir. Senyores i senyors diputats, membres del Govern, quan siguin presents a l'hemicicle... Al començament d'aquesta legislatura, el nostre cap de files, el president del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Salvador Illa, va dir que preteníem ser una bona oposició per, també, ajudar a fer un bon govern. I recordo, doncs, la Judit Alcalá, la meua companya, amb qui compartim tasques a la Comissió d'Interior, en la primera compareixença del conseller Elena va dir: «Serem fermes en l'oposició, perquè és el que ens toca, però també serem propositius.» Avui tindrem ocasió de ser fermes amb el Govern en molts aspectes, perquè dissentim d'ell en molts aspectes d'ordre públic. Però, en d'altres aspectes, volem acordar amb el Govern i ens consta que al Govern és així, hem llegit les esmenes i, per tant, agraïm aquesta actitud. I aquesta se situa en aquesta línia de ser, també, propositius.

Ens proposem una cosa molt senzilla i molt difícil alhora. És posar a l'agenda política allò que ja fa temps que està a l'agenda policial, que és tota la narcoeconomia, tot el crim organitzat que hi ha a l'entorn del conreu i del tràfic de la marihuana al nostre país. Que afecta de manera desigual, però pràcticament a la totalitat del país, amb matisos en funció de si són entorns urbans o si són entorns rurals, però que no hi ha cap comarca que no s'escapi a això i que és un element de greu preocupació, no només per al Cos de Mossos d'Esquadra, sinó per al nostre grup parlamentari i entenc que per a una part molt substantiva de la cambra.

Preocupació i voluntat de posar-ho a l'agenda política per tres raons. La primera, per la magnitud del problema. Les xifres delinqüencials no les reiteraré, les varem posar sobre la taula a conseqüència d'informes policials del Cos de Mossos d'Esquadra que ens posen la pell de gallina. I ens posa la pell de gallina, també, una altra qüestió, doncs, que és la hibridació amb altres tipus de violència, també, i de crim organitzat: tràfic d'armes, etcètera. Per tant, una situació complicada.

La segona raó és per aquesta associació amb altres tipus de crim organitzat. I la tercera, no menor –i aquí agraeixo una esmena, doncs, dels grups que donen suport al Govern, perquè és molt més clarificadora del que insinuàvem nosaltres–, que és per la capacitat que tenen aquests grups criminals organitzats de corrompre autoritats. I diguem les coses pel seu nom, de corrompre policies, de corrompre polítics, de corrompre autoritats de diferent naturalesa i ciutadans i empresaris, etcètera. I això és un tema, doncs, que ens obliga a reflexionar i a actuar en coherència.

Per tant, a partir d'aquí la moció és molt simple. S'estructura en dues parts. Un conjunt de constatacions –de les xifres, de la perillositat, de l'extensió arreu del país–; però sobretot d'una part propositiva que intenta posar en valor totes aquelles eines que té el Govern. Els Mossos estan treballant bé. La coordinació policial és excellent, l'ingrés dels Mossos al CITCO és una bona notícia en aquest sentit, les comissions que hi han taxades per llei funcionen bé. Però la llei encara ens dona més prerrogatives.

I en citaré només dues –tenen tot el text de la moció–, que és la comissió..., al si del Govern de la Generalitat, que l'estableix l'article 7 de la llei de seguretat pública de Catalunya, que diu: «Quan hi hagin situacions de risc greu» –llegeixo el que diu literalment–, «el president o presidenta de la Comissió de Govern de Seguretat» –que és la que demanem que es reuneixi, que és intragovernamental– ..., «ha de convocar-se quan es donin situacions excepcionals, de greu risc per a la seguretat pública o l'alteració de la convivència ciutadana, a fi d'impulsar i coordinar actuacions que s'escaiguin.» Sempre hem dit que per nosaltres la política de seguretat és una política social. Aquesta comissió té al seu si els representants de sanitat, els representants d'urbanisme, té els representants de joventut, té els representants relacionats amb el món municipal. Per tant, té molt de sentit que es tracti d'aquesta manera transversal.

I una altra iniciativa que posem –per posar-ho a l'agenda política i només en cito dues–..., és posar-ho a l'ordre del dia de la Junta de Seguretat de Catalunya. Perquè ens sembla també important. I també diem, escolti, doncs, que el pla de seguretat ho incorpori, perquè aquest és un repte la magnitud del qual ha crescut, aquests darrers anys. Probablement venim d'un moment que no hem abandonat, de riscos gihadistes, però al costat d'aquests tenim tot aquest altre risc. I sobretot una voluntat, jo crec, molt compartida per la majoria –no diré per la totalitat, vaja; per la majoria dels grups, no per la totalitat–: no podem estigmatitzar entorns perquè tenen aquest problema; no podem estigmatitzar o assenyalar barris perquè tenen aquest problema. Però hi hem de donar una resposta ferma; una resposta policial ferma. Perquè, si no, estem abonant el terreny per a actituds que no desitgem la majoria dels aquí presents i que ja han guanyat presència en aquesta cambra i que no volem que la guanyin en molts ajuntaments, a partir de la disbauxa que hi hagi en molts barris

i de la impunitat de molts grups criminals, doncs, que s'apropien, en aquest sentit, de l'espai públic.

Aquest és el sentit de la moció. Tindré temps de pronunciar-me respecte a les esmenes, però d'antuvi les agraeixo sense excepció, totes les que s'han presentat, i bona part d'elles, evidentment, les hem acceptat.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Doncs té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, presidenta. Anirem agafant el ritme, que sembla que el matí serà llarg. Bé, en tot cas, començar per l'esmena que els proposàvem; era clara i senzilla: «Treballar per la despenalització del cultiu i la tinença personal i col·lectiva i regular l'activitat dels clubs socials de cànnabis. Treballar per tal que les institucions garanteixin la seguretat de les persones consumidores, el control de la producció, distribució i consum, acabant així amb les màfies i el mercat il·legal.»

Lamentem profundament que no hagin acceptat aquesta esmena, perquè creiem que és la solució a aquest problema. I és que nosaltres ens preocupem tant com vosaltres per la greu situació de violència entorn de la producció, el consum i la distribució de la marihuana, que va a més i que..., compartim també l'anàlisi de que va absolutament a més a Catalunya. I, a més, ens preocupem per la salut també dels catalans i catalanes.

Fins aquí compartim preocupacions. El que passa és que la resta de les mesures que proposen no les podem compartir, perquè pensem que no van al fons de la solució. Nosaltres pensem que creure que amb la guerra contra la droga s'aconseguirà vèncer les màfies i aturar l'espiral de violència amb més policia, més recursos, enduriment penal i més dedicació als recursos, doncs, era quelcom que es podia pensar durant el segle XX. Però al segle XXI seguim amb aquest mateix discurs? Al segle XXI seguim amb aquest mateix plantejament? No hem après res d'experiències anteriors?

Nosaltres creiem que això és un greu error i per això fem una mica de memòria. Com van guanyar la guerra a l'alcohol durant el 1920 als Estats Units? Com? Amb més policia, amb més armes, amb més judicis, amb més empresonaments, amb més processaments, amb més recursos? Doncs no. La van perdre. I la van perdre perquè va augmentar la criminalitat, es van multiplicar per cinc el nombre de reclusos i va augmentar exponencialment la despesa en seguretat i presons. I sense cap efecte en la reducció del consum. Tot al contrari, va augmentar.

Què es va acabar fent el 1932? Doncs es va optar per una altra via, que és la legalització de l'alcohol amb totes les conseqüències que això va suposar. Entre d'altres, disminució de la criminalitat, disminució de la dedicació i de les funcions i la necessitat de destinar policia a aquestes tasques. I no hi va haver un augment del consum significatiu i, en tot cas, es va poder controlar.

No entrem ja en el debat impositiu i en el debat del que suposaria per a les arques públiques la qüestió de la legalització de la marihuana. Crec que és un tema sobradament conegut, que s'està debatent també al Congrés i que hi ha propostes.

Per acabar –i no estendre'm més–, nosaltres ens abstindrem en aquesta proposta perquè creiem que totes les mesures que proposen..., que la diagnosi que compartim en gran part no serveix per resoldre el problema. I no serveix per resoldre el problema si no es treballa per legalitzar la marihuana, que pensem que és la solució de fons.

Creiem que potser algunes de les mesures que presenten poden suposar que a curt termini hi hagi una reducció del consum, de la criminalitat, de l'abastiment, de

la producció a Catalunya, però, en tot cas, pensem que, amb molta sort i entre moltes cometes, el que aconseguirà com a molt és «desplaçar» el problema, moure'l a una altra zona o territori. I nosaltres pensem que aquí no hi som per desplaçar problemes, sinó per solucionar-los.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Doncs, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresidenta. Diputades i diputats, bon dia. Bé, en aquest cas, com ja s'ha dit, hem fet un conjunt d'esmenes, i amb la intervenció del diputat Espadaler, doncs..., agraïm la bona entesa que hi ha hagut. De fet, al diputat Espadaler, a Units per Avançar, li agraïm també que ens parli de que *el nostre país* té un problema. Per tant, hi ha un reconeixement de país. Un país que, lamentablement, encara no tenim estat, però que ens volen parlar d'un tema que és una qüestió d'estat.

Estem parlant d'una estructura d'estat que és la seguretat, és el fer front a la delinqüència, fer front a la delinqüència organitzada internacional. I, per tant, agraïm aquesta visió que ens té, de país, sense els recursos que hauríem de tenir com un estat independent, però, en tot cas, està bé.

També, quasi al principi, diu..., «Home, aquí també ens diran que aquest problema de la narcoeconomia i els narcotraficants..., aviam si també és un problema del procés», eh? En això el senyor Espadaler no hi entra, i, per tant, també l'hi agraïm. Perquè és un problema, com dèiem, d'estat, que no és únic de Catalunya, lamentablement, que també passa a altres països. Per exemple, al país del costat, on vostè sí que..., el seu grup hi té responsabilitats, perquè allà no estan pas a l'ombra, estant a davant..., i també passa.

Coincideix en dates amb, precisament..., surt que a Toledo s'ha desmantellat el camp de cultiu més gran d'Europa, fa pocs dies. Coincideix en dates també amb que el PSOE a Madrid s'ha alineat amb l'extrema dreta i la dreta pel tema de la legalització del consum de cànnabis, com deia el company de la CUP ara, que podria ser una de les solucions. Aquí ens fan moltes proposicions, però no hi veiem tampoc solucions, malgrat que, com dèiem, amb les esmenes presentades, hi votarem a favor.

De fet, *España, territorio narco*. Ho dèiem: al país del costat hi ha un problema. Al nostre país, també, lamentablement. Es combat amb més policia? A l'anàlisi que es fa del país del costat no ho diuen així. Fins i tot el fiscal antidroga, senyor Noreña, fa tot un esment..., ens parla del clima que hi ha al país del costat, que afavoreix la presència de fins a 514 bandes organitzades que fan narcotràfic, i, per tant, narcoeconomia, eh? Una intervenció policial continuada..., però ens parla també que la responsabilitat penal per aquest tema és molt baixa. I, per tant, aquí sí que podem trobar-hi una de les causes de la situació, que la moció tampoc en parla.

Això és un continuïum: a Aragó, a Toledo, a Badajoz, a Valladolid, Molina de Segura, Almeria, Mallorca... Lamentablement, a Catalunya també —a Catalunya també. Però també crec que s'ha de posar en valor la feina dels nostres cossos policials i del Departament d'Interior. Cossos policials que també hem de recordar que, fins al 2018, no se'ls va permetre entrar a compartir dades a través del CITCO, i que fins al 2021, dotze anys després d'haver-se creat, no han pogut formar part de la plataforma SIENA de l'Europol. I, per tant, en una situació o en un plantejament d'un tema que sobrepassa els estats, perquè el problema és un problema internacional, a la nostra policia se l'ha tingut menystinguda durant molt temps en un tema tan clau i que ens preocupa tant a tots.

De fet, els mossos d'esquadra, col·laborant precisament amb l'Europol, fa poques setmanes, aquest estiu, desmantellaven 25.000 plantes de marihuana en una coordi-

nació amb l'Europol, la policia d'Alemanya i la d'Albània. O, per exemple, també els mossos d'esquadra..., 5.000 plantes en un poble de Tarragona, tota una plantació de marihuana en un pis de la ciutat, o 15.000 plantes més també en una altra població de Tarragona. Per tant, no podem dir que no s'està actuant.

De què hem de parlar? De manca de recursos? Quants anys fa que parlem de manca de recursos? Hem de recordar el conseller Jané, hem de recordar el conseller Buch, el conseller Sàmper, el conseller Elena. Quantes vegades l'Estat ens ha imposibilitat dotar el Cos de Mossos d'Esquadra? Quantes vegades hem parlat aquí, en aquest faristol..., o fins i tot el president, quan era vicepresident d'Economia, que reclamava aquells gairebé 700 milions d'euros que devia l'Estat a l'estructura del Cos de Mossos d'Esquadra?

Per tant, com dèiem, aquí ens demanen solucions i ens demanen recursos. Ens demanen recursos i solucions d'estat en un país que no tenim estat. Tenim un model precari de finançament, un dèficit fiscal important i un deute perenne, per exemple, en temes tan claus com la seguretat.

Per tant, el que hauríem de plantejar és dir..., realment, fons de la qüestió: reforma del Codi penal, enduriment de les penes. Qui ho pot fer, això? Ho podem fer des d'aquí? Què passa al país del costat? Quines solucions han pres? No veiem que se'n prenguin.

I una altra cosa: absolució, absolució, absolució, absolució per cultiu de marihuana. Aquest és l'exemple que donem? Estem fomentant, per tant, un clima idoni, com deia el fiscal antidroga, perquè es desenvolupin fins a aquestes 514 bandes que també actuen a Catalunya, malgrat que no tinguem estat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Chakir el Homrani.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Diputat Espadaler, en primer lloc, vull agrair el to, el to a l'hora de poder treballar les esmenes. Crec que hem arribat a un noranta per cent d'acord. Hi ha una part en que no hem arribat a l'acord –ara el situaré–, però crec que és important el to. I sí que vull explicar els tres àmbits estratègics de les esmenes que hem presentat, el perquè i com les hem treballat.

En primer lloc, reconèixer el repte –ho hem reconegut tots els grups que hem passat per aquí–, el repte que està suposant per als cossos policials, per a totes les administracions en el país, per als barris, per a les ciutats d'aquest país, el creixement d'organitzacions criminals, d'organitzacions mafioses que fan delictes al voltant del cànnabis, però que també fan altres tipus de tipologies de delictes. I és un repte. I és un repte que afecta tot el país, sense distinció, igual que afecta molts indrets de tot Europa –molts indrets de tot Europa. I crec que n'hem de ser conscients.

Què hem volgut? Emmarcar clarament el repte. El repte són les organitzacions criminals i mafioses que es lucren, que trafiquen respecte al cànnabis. I hem volgut clarificar-ho per evitar una temptació, evitar la temptació de l'estigmatització de l'autocultiu –que després ja hi entrarem. I ho hem volgut separar clarament: el primer bloc d'esmenes ha sigut respecte a això. I agrair la voluntat –i m'avanço al que explicarà el diputat Espadaler, però crec que em pertoca–, perquè ens han acceptat totes aquestes esmenes i pensem que és una bona notícia.

El segon aspecte que hem volgut treballar amb les esmenes –i és una realitat que el senyor Espadaler ha situat i que crec que és molt important–: evitar... O sigui, volíem evitar l'estigmatització del consum o de l'autocultiu, per un costat. Volíem evitar l'estigmatització de barris del nostre país, perquè és un repte col·lectiu i no hi ajudem, estigmatitzant. La millor manera d'ajudar és fer front al repte, treballar-ho.

Llavors, hem fet una sèrie d'esmenes, també acceptades, on, de forma molt modesta, creiem que millorem una miqueta el redactat i que podem afinar que ningú hi faci cap interpretació d'estigmatització. Segon objectiu que teníem, segon objectiu assolit.

I ara anem a l'objectiu que no hem assolit, a l'esmena que no se'ns ha acceptat. I vull llegir la part de l'esmena, perquè crec que és molt clara, i, després, entrar-hi. En el punt 17 hem fet una esmena de modificació. Introduïem tota la part de vinculació amb organitzacions criminals en aquesta voluntat. Sé que aquest no ha sigut el problema, però hi introduïem: «...així com estudiar les experiències de regularització realitzades a altres països respecte al consum de la marihuana i de l'autocultiu i els seus efectes al voltant de la criminalitat associada d'organitzacions mafioses i criminals».

Crec que és una esmena absolutament..., la vam redactar amb una voluntat..., molt d'arribar a l'acord. És una esmena que..., no pressuposem quin serà el final. El podríem pressuposar. I crec que és coneguda, la postura del meu grup parlamentari, i és coneguda... I en tenim exemples. I en tenim exemples que són interessants d'estudiar i que val la pena estudiar.

A l'Uruguai, primers cinc anys de regularització: l'estudi..., és que s'ha evitat, se'ls hi han tret, a les organitzacions criminals i mafioses, 22 milions de dòlars. Bé, és que, habitualment, tothom que fa una aposta per regularitzar, la fa també..., amb diverses perspectives, però també amb la perspectiva de la lluita contra el crim organitzat. Bé, és una experiència.

Els Estats Units –el diputat Pellicer parlava de la famosa guerra contra les drogues que van iniciar Nixon i Reagan– ara mateix en porten l'avançada a nivell mundial. I crec que és interessant conèixer alguns resultats d'enquestes d'opinió entre els seus ciutadans i ciutadanes. A Colorado, el setanta-u per cent considera que ha sigut un encert, la regulació, i el disset, una errada. A Oregon, el seixanta-nou per cent considera que és un encert –la ciutadania, una ciutadania que habitualment sempre hem pensat que és més conservadora que aquí–, i el vint per cent consideren que és una errada. El pitjor resultat és a Maine –curiosament, un estat que sempre és molt conegut per ser un estat allò..., progressista–: el quaranta-set per cent consideren que és un encert, i un vint per cent, una equivocació, la regularització.

Crec que és un debat que pertoca. I em sobta que no l'hagin volgut afrontar, quan en aquest Ple es va votar la ILP i la va votar tot el Ple, excepte el Partit Popular, per donar-ne un exemple. Crec que val la pena, perquè, si no, no donem resposta. La resposta als reptes de seguretat no és únicament a base del Codi penal, i en això hi estem d'acord; és també una política social. Doncs afrontem aquest debat. I l'hem volgut afrontar d'una forma molt propositiva, sense aquell element que dius... No diem quin en serà el resultat, però estudiar-ho..., crec que valia la pena.

I en aquest punt sí que ens abstindrem, com ja li hem comentat, senyor Espadaler.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Doncs ara, a continuació (*alguns aplaudiments*)..., per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados... Como ha comentado antes el representante de los socialistas, efectivamente, nos preocupa la seguridad, nos preocupa muchísimo. Seguramente tenemos unas soluciones distintas, como ahora comentaremos.

Bueno, hoy nos presenta el PSC una moción sobre un problema gravísimo que sufrimos de forma creciente en Cataluña: es el cultivo y tráfico de la marihuana por

bandas organizadas, en gran parte compuestas por extranjeros –ya sé que esto no les gusta mucho, pero es así, y, además, lo dice la propia moción.

Las terribles consecuencias de esta situación son conocidas por todos: establecimiento en Cataluña de redes delictivas; comisión de otros delitos graves, como el tráfico de armas, robos con violencia, homicidios, asesinatos o secuestros; fomento de la okupación de pisos o naves industriales para crear plantaciones; uso fraudulento de la red eléctrica, generando situaciones de peligro para los vecinos; incremento de la inseguridad ciudadana. Y, frente a este panorama, tenemos a una policía infra-dotada de medios humanos y materiales y poco respaldada en su actuación por los mandos políticos, que están más preocupados por sus pactos con los antisistema de la CUP que por la seguridad ciudadana.

Y, en esa misma línea de huir de medidas contundentes para hacer frente a la criminalidad organizada, el PSC nos presenta esta moción. Tras una exposición de hechos que reflejan la gravedad del problema, nos propone unas medidas genéricas, como la dotación de más recursos al Cuerpo de Mossos o la mejora de la coordinación policial. Estamos de acuerdo, ¿eh? Estamos de acuerdo, y lo hemos dicho en este foro, y en otros, muchas veces, pero solamente nos aporta una propuesta concreta: crear varias comisiones, que además ya están recogidas en la legislación vigente.

Es de imaginar que esta propuesta, crear varias comisiones, no va a generar ninguna preocupación en las bandas internacionales de narcotraficantes que operan en Cataluña fuertemente armadas y que hacen de la comisión de delitos graves su lucrativo negocio.

Esta solución..., esto es lo que se suele hacer cuando no se tiene intención firme de solucionar un problema: crear comisiones. Todos sabemos que la lucha contra esta lacra debe pasar por la utilización de todos los medios de los que dispone la sociedad para defenderse, y, además, hacerlo con total contundencia: medios legales, aumentando la gravedad de las penas relacionadas con el cultivo y tráfico de la marihuana; medios policiales, aumentando los medios humanos y materiales de los cuerpos policiales, mejorando su coordinación, a fin de que, entre otras cosas –ya se ha comentado–, vuelquen de manera adecuada los datos en el sistema CITCO del Ministerio del Interior, y, señor *conseller*, dando confianza y soporte, no solo legal, a los policías que se juegan su vida por la defensa de la ley.

También medios judiciales, mejorando los medios de la Administración de justicia, para analizar adecuadamente su labor y en el menor tiempo posible, y medios penitenciarios, haciendo que los delincuentes por estos delitos tan graves cumplan íntegramente sus penas.

Adicionalmente a estas medidas, creemos que hay que realizar un refuerzo de los valores de la sociedad. Hay que rechazar la permisividad social con el consumo de drogas y explicar, mediante campañas públicas, las negativas consecuencias de todo tipo que tienen el tráfico y consumo de drogas para la sociedad y para los individuos en particular. También, el rechazo contundente del fenómeno de la okupación, tan extendido en Cataluña y que guarda una estrecha relación con el mundo del cultivo y venta de drogas.

Para concluir, esta propuesta nos parece insuficiente y no acabará con los cultivos de marihuana ni con las bandas criminales organizadas que han hecho de ello su negocio.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Doncs ara, per fixar la posició, també, pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades... A mi m'agradaria començar el debat per l'inici, perquè crec que, a vegades, amb la discussió política..., la desvirtuem.

Crec que tots i totes estem d'acord que el consum de cànnabis té efectes clars sobre la salut dels consumidors i que, per tant, en això no hi pot haver debat. No busquin en nosaltres ni acudits sobre «xuletons» ni intervencions etíliques dient-li a la DGT: «Qui li ha dit a vostè quant puc beure o quant no puc beure abans d'agafar el cotxe?» Però crec que hi ha un debat que és fonamental, que és si la il·legalització del cànnabis protegeix la salut pública i la salut dels consumidors, i si la il·legalització del cànnabis genera efectes negatius sobre el conjunt de la societat.

Nosaltres creiem que no protegeix la salut pública, ni tan sols la salut dels consumidors; que no en frena el consum –i les dades allà estan–; que no garanteix mesures sanitàries sobre la composició del que s'està comprant i venent avui per a consum a Catalunya, i que, per no restringir, no som capaços ni de restringir l'accés a menors d'edat a la compra de drogues en el nostre país, perquè el consum al nostre país existeix a pesar de la il·legalització. I, a més, la seva il·legalització té efectes negatius sobre el conjunt de la societat.

I, de fet, la seva moció és la descripció dels efectes negatius de la il·legalització del consum de cànnabis sobre el conjunt de la societat. La seva il·legalització alimenta les màfies, alimenta l'organització criminal i s'hibrida amb altres actes delictius, com el tràfic de drogues, com la violència, etcètera. De fet, nosaltres considerem que la seva il·legalització genera un incentiu pervers en la pròpia economia criminal; que no només no som capaços de no alimentar les màfies, sinó que la seva il·legalització genera un incentiu per al conjunt de la cadena criminal.

El Govern alemany legalitzarà integralment el consum i la venda de cànnabis, i hi ha altres països que ja ho han fet. I ho hem dit: hi ha divuit estats, em sembla, d'Estats Units que ja l'han legalitzat. I per a ells el debat no és nou, i ja s'ha mencionat: entre els anys vint i trenta van tindre el debat sobre la derogació de la llei seca. I no ho van fer per una apologia del consum d'alcohol; ho van fer perquè no eren capaços de garantir condicions mínimes de sanitat en l'accés a l'alcohol i perquè havien generat tota una estructura i una economia criminal que veien en la prohibició de la distribució d'alcohol un incentiu per a la creació d'economies paral·leles. I aquest va ser l'element clau de la legalització. I jo crec que a casa nostra estem en el punt on hem de debatre seriosament si la guerra contra el cànnabis no només l'estem perdent, sinó si té sentit plantejar-la des de la seva il·legalització.

Hi ha algun punt que no hi votarem a favor i que ens hi agradaria polemitzar. Hi ha un punt on vostè afirma que els seus efectes són transversals al conjunt de la societat; que, diguem-ne, els barris més rics i els barris més pobres pateixen de forma transversal aquest tipus d'economia i de criminalitat associada. No hi estem d'acord. És evident que algú a Sant Cugat del Vallès o algú a un altre barri consumeixi cànnabis té efectes sobre la seva salut, i és evident que l'economia criminal té efectes en ambdós barris, però creiem que hi ha dimensions d'aquest debat que s'amaguen massa sovint.

Mercedes Gallizo, que va ser secretària general d'Institucions Penitenciàries, deia en una entrevista una cosa molt interessant: que el setanta per cent de la gent que està avui a presó és pobre, està malalta o és drogodependent. I hi ha una cosa que no canvia amb la il·legalització del cànnabis, que és que la gent que va a presó són majoritàriament gent pobre i que estem convertint la guerra contra l'activitat il·legal organitzada en una persecució penal de la pobresa. I crec que, sobre això, també hi hauríem de reflexionar.

Vull acabar amb una reflexió més general. Molts de vostès..., jo crec que la immensa majoria hem defensat que es torni a obrir l'oci nocturn, i ningú ens ha «tatxat» d'hipòcrites. I tots sabem que a l'oci nocturn es consumeix alcohol i es consumeixen

altres substàncies, però crec que tots som conscients de que la nostra societat necessita espais regularitzats i legals on poder establir el seu oci, i que és millor que existeixin que no existeixin. Perquè l'alcohol que es consumeix en una discoteca és el mateix que el que es consumeix en un botellot; no canvia, la seva naturalesa, per ser una mercaderia. I el que estem plantejant avui de forma general és que calen espais regulats i segurs també per al consum de cànnabis.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats... Aquesta moció que avui ens presenta a debat i votació el Grup Parlamentari Socialistes i Units ens interpella a tots els grups parlamentaris respecte d'una qüestió de seguretat relacionada amb la delinqüència organitzada, amb el crim organitzat, en que la nostra comunitat autònoma està molt afectada.

L'actuació dels grups i bandes criminals organitzades ha crescut d'una forma clara i constant a Catalunya. I, dins d'aquests grups i bandes criminals, les relacionades amb el narcotràfic i, de forma més específica, amb el conreu, distribució i exportació de marihuana, ha esdevingut un greu problema de seguretat en molts indrets de la regió.

La moció fa una descripció força extensa, realista i clara de quina és la situació de la narcoindústria i d'algunes de les seves derivades. Potser no tothom hi està d'acord, amb la descripció de la problemàtica social del narcotràfic de marihuana a Catalunya. Des del Grup Parlamentari de Ciutadans –ja els hi avanço–, hi estem força d'acord, amb la descripció del problema i amb les propostes que aquesta moció fa al Govern de la Generalitat per tal de lluitar amb eficàcia contra aquesta xacra que és el narcotràfic, en general, i, de forma específica, el conreu i la distribució interior i exterior de la marihuana.

Deixant de banda què va ser abans, si l'ou o la gallina, la realitat és que en els darrers temps han proliferat a Catalunya els grups criminals organitzats. Jo diria que han proliferat, en general, grups de delinqüents que s'han organitzat per fer activitats delictives de diversa índole. Aquests grups de delinqüents busquen sempre la màxima rendibilitat de la seva activitat criminal. Hem de tenir clar, a més, que aprofiten totes i cadascuna de les oportunitats que els dona una resposta més aviat tèbia envers determinades problemàtiques, que no dubten en aprofitar en el seu benefici.

Des del Grup Parlamentari de Ciutadans, com des d'altres grups d'aquesta cambra –no tots, per desgràcia–, hem vist amb preocupació la facilitat amb que han arrelat arreu determinades conductes delictives i criminals. I hem reclamat que hi hagi una millor i més efectiva i ràpida resposta en la lluita contra l'activitat del crim organitzat i contra les màfies delinqüencials que generen conflictivitat social i situacions d'inseguretat, sovint molt greus, en molts indrets de Catalunya.

Gairebé sempre que ho hem fet, alguns grups parlamentaris d'aquesta cambra –fins i tot de vegades el mateix grup proposant d'aquesta moció– ens han acusat d'estigmatitzar determinats barris i ciutats. Mirin, al nostre Grup Parlamentari de Ciutadans ho tenim molt clar: el que de veritat estigmatitza els barris i ciutats és encapçalar les estadístiques delinqüencials sense que hi hagi una resposta eficaç per part de les autoritats responsables de mantenir la seguretat pública i de garantir que tots, amb independència del poble, del barri o de la ciutat en que visquem, puguem desenvolupar el nostre projecte de vida en pau i llibertat.

Si no volem estigma –que no en volem–, el que hem de fer, entre tots, és garantir la seguretat i lluitar amb eficàcia i contundència contra la criminalitat sigui o no

organitzada, però especialment contra l'organitzada, perquè és, i de bon tros, la més perillosa a que ens enfrontem.

Vull fer especial referència al fet que, vinculant-lo al conreu i tràfic de marihuana, apareix a la moció el fenomen delinqüencial de l'ocupació. Des de Ciutadans hem denunciat de forma reiterada l'activitat criminal, les màfies organitzades que controlen l'ocupació d'habitatges, locals i naus industrials arreu Catalunya. Se'ns ha acusat, torno a dir-ho, d'estigmatitzar negant la realitat. El que en veritat estigmatitza és encapçalar l'estadística delinqüencial. El que de veritat estigmatitza és no poder desenvolupar el teu projecte de vida en pau i llibertat perquè hi ha màfies al barri, a la ciutat, que fan la vida impossible al conjunt de la ciutadania.

Des de Ciutadans hem vinculat –perquè és així– l'ocupació criminal organitzada amb el conreu de marihuana. Aquesta denúncia reiterada s'ha vist corroborada pels fets. Els darrers mesos hem vist com ha crescut el desmantellament de plantacions de marihuana a pisos, locals i naus ocupades. Però potser hauríem de ser conscients, tots plegats, que la facilitat amb que s'ocupen pisos, torres, xalets, locals i naus industrials, i la dificultat amb que es troben els propietaris legítims per recuperar d'immediat el domini de la seva propietat, fan que aquesta activitat delictiva sigui un caldo de cultiu idoni per al narcotràfic, el conreu i la distribució de la marihuana i el creixement de la presència de grups criminals organitzats.

Aquí, en l'ocupació, potser tenim un dels ous que ens porten a aquestes gallines. Ja és l'hora de que entomem també, sense cap mena de bonisme, aquesta qüestió.

I, sense voler entrar en el debat etimològic sobre el terme «país», el que sí que vull deixar clar és que Catalunya té un estat: es diu «Estat espanyol», i tots nosaltres, diputats d'aquest Parlament, en formem part, com en formen part totes i cadascuna de les institucions de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, yo tengo que reconocer que esta moción del Partido Socialista a mí me ha sorprendido. El señor Espadaler y yo compartimos la Comisión de Interior, y, a pesar de que hemos celebrado pocas sesiones, sí que es verdad que hasta la fecha hemos tenido ocasión de debatir sobre los problemas de inseguridad que sufre Cataluña. Sin ir más lejos, en la última Comisión de Interior tuvimos varias propuestas sobre esta materia. ¿Por capricho de algunos grupos? No, porque la inseguridad que estamos viviendo en Cataluña, especialmente en los últimos tiempos, es grave y es preocupante.

El problema es que en la práctica totalidad de estos debates de los que les estoy hablando tenemos que escuchar por parte de partidos, como, por ejemplo, el Partido Socialista, que esa realidad que algunos explicamos, del aumento de delitos en Cataluña, no es verdad. También lo hacen los partidos que apoyan al Govern, aunque, bueno, obviamente, estos partidos, pues, tienen que defender la nefasta gestión que están haciendo al frente de la Generalitat, tienen mucho que tapar.

Pero, claro, llama la atención esa actitud que tiene el Partido Socialista, que pretenden pasar ustedes por *govern alternatiu* pero que de *alternatiu*, pues, tienen lo mismo que yo de astronauta. Y nos encontramos con un PSC, insisto, que a menudo nos acusa de faltar a la verdad, nos llama «exagerados», incluso «irresponsables».

Niegan la existencia de este aumento de inseguridad, incluso se hacen los ofendidos –y me remito, insisto, a la última Comisión de Interior que celebramos–, pero ahora se descuelgan con una moción que dice lo siguiente: primero, que en Cataluña se han arraigado «redes delictivas», que es una manera fina que tiene el PSC para

referirse a las mafias; nos dicen que son autóctonas de países del Este y del resto de Europa. Vamos, Cataluña, hogar de redes mafiosas.

Segundo, que estas mafias no solamente se dedican al cultivo de marihuana, sino que han extendido el negocio al tráfico de armas, de seres humanos y al blanqueo de capitales. Esto también lo dice la moción.

Tercero, que la actividad de estas mafias de delincuentes propicia fenómenos como la okupación de inmuebles, los robos con violencia, los asaltos y los homicidios. También lo dice la moción. Fenómenos, insisto, que el PSC se ha negado a reconocer de manera sistemática en lo que va de legislatura. Es decir, okupación de inmuebles, robos con violencia, asaltos y homicidios –dicen– propiciados por estas mafias –dicen–, que son autóctonas, pero también del este y de otras zonas de Europa –dicen.

Di tú ahora que los mafiosos del este se dedican a okupar pisos o que con ellos han aumentado la delincuencia, los robos, los asaltos y los domicilios, que se te tiran encima en cero coma y te tachan y te acusan de generar delito de odio. Pero se ve que, si lo dice el PSC, entonces no pasa absolutamente nada.

Más cosas que dice esta moción. Dice que este fenómeno afecta a muchos barrios y municipios, provocando otros perjuicios, como cortes de luz por los enganches fraudulentos en las okupaciones de inmuebles. Que hasta ahora, según ustedes, esto era una exageración nuestra, pero se ve que ahora ya no, a pesar de que nosotros les habíamos dado datos objetivos que constatan que el nivel de okupaciones ilegales en Cataluña es muy superior al resto de comunidades autónomas.

Pero, bueno, como por fin ahora ustedes están concienciados con el tema, y nosotros lo celebramos, que hayan llegado a presentar una moción con diecinueve puntos al respecto, yo les propongo un punto más. ¿Ustedes quieren frenar las okupaciones y mandar un mensaje alto y claro a las mafias? Lo tienen fácil: hablen con su Gobierno, con el Gobierno de Pedro Sánchez, y díganle que, en lugar de proteger a los delincuentes –esos que, además de okupar, roban, asaltan y hasta cometen homicidios, tal y como reconocen en esta moción–, proteja a los propietarios y a los ciudadanos que cumplen ejemplarmente con las leyes.

O lo que es lo mismo, hablen con el señor Sánchez y sus ministros y díganles lo mismo que nosotros le decimos a la Generalitat: que dejen de ser el *lobby* de okupas y delincuentes y defiendan de una vez por todas a los ciudadanos. Hablen con Pedro Sánchez, por ejemplo, y díganle que acepte la propuesta de ley del Partido Popular que hemos presentado en el Congreso de los Diputados que pretende, precisamente, atajar los fenómenos que ustedes están denunciando hoy aquí con esta moción.

Yo creo que..., proteger a aquellos ciudadanos que cumplen, frente a los que no, me parece que es lo que se espera, pues, de un gobierno decente y de un gobierno responsable. El problema es que, a juzgar por sus compañeros de viaje, yo mucho me temo que eso no está en su escala de valores.

A pesar de todo esto, y de ser crítica con la moción que hoy traen, nosotros vamos a votar favorablemente a estos puntos, porque queremos atajar este fenómeno de las okupaciones y porque queremos luchar firmemente, insisto, contra estas mafias y contra los delincuentes que se saltan de manera sistemática la ley en Cataluña.

Gracias.

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Sí; gràcies, senyora presidenta. No és una descortesia, és que només tinc dos minuts, i, per tant, no podré opinar sobre aquells grups que no han presentat esmenes. Ara la senyora Roldán deia moltes coses, però, és clar..., faci esmenes i les sotmet a votació, i ho podrem, en definitiva, decidir o no.

Hi ha hagut una esmena de la CUP que nosaltres no hem acceptat, ni tan sols hem entrat a negociar-la, perquè no creiem, honestament, que hi hagi un automatisme entre legalitzar el conreu i el consum..., el conreu de cànnabis i la reducció. No estem parlant de germanetes de la caritat. Estem parlant de bandes delinqüencials, que requereixen una resposta policial eficient i, si vol, fins i tot dura, una resposta dura.

I vaig a una qüestió que en feia esment el senyor Lucas Ferro, que deia: «Home, quan parlem de transversalitat...» Precisament hi hem posat això a proposta –i vaig també a les esmenes dels grups que donen suport al Govern–..., perquè volíem fugir d'estigmatitzar els barris. Té raó en el que diu, vostè, però no té raó en una cosa: el fenomen afecta la totalitat del país. És aquest, el sentit de la transversalitat. Hi havia una voluntat subjacent molt clara de no estigmatitzar barris concrets en els que plou sobre mullat, en els que amb les màfies plou sobre mullat. Raó de més per actuar amb duresa policialment. Raó de més per fer les desocupacions quan aquestes vinguin de la mà d'aquestes màfies. Evidentment, estem en aquesta posició, i aquest és el sentit.

Agrair, en definitiva, les esmenes que ens han presentat els grups que donen suport al Govern; les hem concertat, en bona part. I manifestar un punt, deixin-m'ho dir així, de satisfacció. Hi ha un problema que és latent, que tots, d'una manera o altra, el coneixíem, que la policia el coneix molt bé. El nostre objectiu era posar-lo a l'agenda política. I agraeixo sincerament el to de totes les intervencions, més enllà de les discrepàncies que hi hagin pogut haver, perquè hem parlat rigorosament d'un tema que està al carrer i que preocupa a molta gent.

No he contestat un per un a tots els representants, però... El representant de Junts..., no sé si..., no he acabat d'entendre si del que es tractava era d'incrementar les penes en el Codi penal, però hi van votar en sentit exactament contrari en el Congrés dels Diputats. Per tant, simplement deixar constància que m'ha desconcertat molt, aquest posicionament.

En qualsevol cas, agrair les esmenes, agrair el to. I hi continuarem treballant. Això no s'exhaureix en un debat parlamentari. Hi ha molta feina per fer i hem de fer molt costat a la nostra policia.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments. Xavier Pellicer Pareja demana per parlar.)

La presidenta

Sí, senyor Pellicer?

Xavier Pellicer Pareja

Demanem la votació separada del punt 5.

La presidenta

Punt 5. Alguna petició més? *(Pausa.)* Senyora Vilalta...

Marta Vilalta i Torres

Volem demanar la petició de votació separada del punt 17.

La presidenta

Disset. *(Joan Garriga Doménech demana per parlar.)* Senyor Garriga?

Joan Garriga Doménech

Sí. Per demanar votació separada, si pogués ser, dels punts 1 i 5 conjuntament, i del 6 i l'11.

La presidenta

Sis i 11, que també podrien anar junts. *(David Cid Colomer demana per parlar.)*
Sí, senyor Cid?

David Cid Colomer

El punt 17, que crec que ja ho ha dit la senyora Vilalta. I, després, conjuntament podríem votar el 5, el 9, el 10, l'11 i el 12.

La presidenta

Cinc, 9, 10, 11 i 12. Alguna petició més? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs comencem la votació votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat, amb 113 vots a favor, 11 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha quedat aprovat, amb 105 vots a favor, 20 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha quedat aprovat, amb 113 vots a favor i 20 abstencions.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha quedat aprovat, amb 105 vots a favor i 28 abstencions.

Votem ara el punt número 17.

Comença la votació.

El punt número 17 ha quedat..., ha obtingut 51 vots a favor, 9 vots en contra i 73 abstencions.

Votarem ara els punts 5, 9, 10 i 12. *(Veus de fons.)* Perdó, el 5 ja l'hem votat; 9, 10 i 12 –perquè l'11 també l'havíem votat.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats, amb 116 vots a favor i 17 abstencions.

I, finalment, votem la resta de punts.

Comença la votació.

No els he dit perquè són molts: 2, 3, 4, 7, 8, 13, 14, 15 i 16.

La resta de punts han quedat aprovats, amb 124 vots a favor i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat

302-00040/13

Passem al següent punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre seguretat, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Señores diputados, señor *conseller*... Esta semana Esquerra Republicana y Junts han presentado sendas interpretaciones en materia de seguridad a rebufo de VOX, que presentó la interpelación en el Pleno pasado. Van tarde, van arrastrados por la oposición, van obligados por la gravedad de la situación –¿cómo estará el patio!– y no resultan creíbles. Llevan muchos años gobernando Cataluña y tenemos los peores datos de delincuencia e inseguridad de toda España. Esta es la realidad.

Señor Elena, ley, orden y autoridad, estos son los tres ejes que deberían presidir su actuación, porque el respeto a la ley, al orden y a la autoridad son la base de la seguridad, y sin seguridad ni hay libertad ni hay igualdad. Libertad para que una chica pueda salir sola por la calle sin miedo a ser agredida sexualmente; libertad para que unos padres puedan descansar esperando que su hijo llegará sano y salvo si ha

salido de noche; libertad para que nuestros mayores, nuestros ancianos, puedan ir a la oficina del banco y no tengan miedo de ser atracados al salir.

Y sin seguridad tampoco hay igualdad: igualdad de oportunidades en aquellos barrios menos favorecidos en los que, si no hay seguridad, si la delincuencia atrapa a los jóvenes, estos pierden oportunidades profesionales, de crecer personal y profesionalmente, de estudiar... La seguridad de un país, de una ciudad, de un barrio, es el mejor ascensor social. Desde luego, no lo es el efecto llamada de la izquierda.

Las medidas que proponemos atienden a cuestiones importantes que ustedes no hacen nada por implementar. Que la Generalitat convoque con regularidad la Junta de Seguridad que ahora va a reunirse, pero que llevaba tres años inactiva; es necesario que se reúna con regularidad. Actualicen el plan de seguridad de Cataluña, que está caducado. Nosotros queremos saber cuáles son las prioridades del *departament* en materia de seguridad; las ha de plasmar negro sobre blanco.

Medidas en materia de okupación ilegal, que es un delito en sí mismo pero que conlleva muchísimos otros delitos e incivismo. Y, miren, en esta cuestión yo tengo que decirles que caen ustedes en una tremenda incoherencia, señor Elena. Se lo tengo que decir, con pena. Mire lo que dijo la *consellera* Ciuró en la Comisión de Justicia el pasado 5 de julio, y le leo textualmente: «L'ocupació ilegal no pot ser una forma establerta i tolerada d'accés a un habitatge, perquè aquestes ocupacions atempten contra l'habitatge de les famílies, contra els habitatges socials, deterioren la convivència i perjudiquen els més vulnerables que han seguit les vies legalment establertes per accedir a un habitatge social.»

Bienvenidos al discurso de VOX, señor Elena, bienvenidos al discurso de VOX. Pero entonces no tengan la desfachatez de votarnos en contra la moción contra la okupación ilegal el pasado 10 de junio solo porque la presenta VOX. Demuestran ustedes que su sectarismo les impide realmente atender los problemas reales de los catalanes y que las palabras de la señora Ciuró son palabras absolutamente huecas.

Hemos hecho propuestas también en materia de mejorar las condiciones laborales de nuestros *mossos d'esquadra* –importantísimas. Hemos pedido un plan específico para evitar la delincuencia y el incivismo en los botellones. Hemos pedido también un protocolo específico frente al cultivo y el tráfico de marihuana, que es un problema global –lo acabamos de tratar–, pero Cataluña no puede convertirse, desde luego, en la Ciudad Juárez de Europa.

Y también hemos pedido medidas respecto de los menas y respecto de la inmigración ilegal. Extensión y potenciación del *pla* Tremall, contra la delincuencia multireincidente, en todos aquellos lugares en que este problema es un problema acuciante. Potenciación también del *pla* Polièdric, para combatir la elevada delincuencia de los menas, señor Elena.

Y mire, señor *conseller*, también medidas para luchar contra la inmigración ilegal, que es fuente de inseguridad y delincuencia en muchas ocasiones. En otros países, este debate lo tienen sin complejos. Le voy a leer textualmente las palabras de una política y exdiputada holandesa, Eva Vlaardingerbroek, que actualmente reside en Suecia. A ustedes, que les gusta tanto compararse con los países del norte..., fíjense: «Suecia era uno de los países más seguros de Europa, y ahora es el segundo país más peligroso de Europa en crímenes violentos. En tan solo diez años, los efectos de la inmigración ilegal a gran escala y el cambio demográfico no han sido pequeños. Y aún hay gente que rehúsa que haya un vínculo.» Y atención: «Tengo que decir», dice esta señora, esta exdiputada, «que cualquiera que en este punto aún rechace el vínculo entre la inmigración ilegal y el aumento de los crímenes en Suecia o no quiere saber lo que pasa o tiene interés en encubrir la verdad».

Señor Elena, es usted responsable de la seguridad en Cataluña. La seguridad son muchas cosas –esto lo dice usted siempre, y es verdad–, pero esta también es una de ellas. No mire para otro lado. En el Pleno anterior le dimos muchísimos datos de Idescat, del Ministerio de Interior, de Mossos d'Esquadra, del Sindicato de Policías...,

es decir, que avalan esta realidad. Ante estos escalofriantes datos, usted se quedó mudo. ¿Quiere afrontar de verdad la falta de seguridad que padecemos los catalanes? Entonces sea honesto y reconozca que también forma parte de la inseguridad, este problema, esta realidad, que no es solamente de aquí, que también afecta otros lugares de España y de Europa, y hable de ello sin complejos.

No contribuya a silenciar la verdad que padecen los catalanes en sus barrios y en sus pueblos, porque, de lo contrario, cada agresión sexual que comete un inmigrante ilegal, cada okupación, cada policía herido, cada asalto de los que a diario se producen en Cataluña, estará llamando a las puertas de sus conciencias.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula, per defensar les esmenes presentades, el diputat senyor Matías Alonso, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats... El Grupo Parlamentario de VOX nos plantea una moción sábana que, por la inconcreción de muchos de sus puntos, parece más un fragmento de su programa electoral que una propuesta para mejorar la acción del Gobierno actual, del actual desgobierno de la Generalitat.

En todo caso, señor Macián, siento comunicarle que probablemente ninguno de los puntos de su moción, aun con la leve mejora introducida por las enmiendas que nos han aceptado, pues..., ninguno de los puntos, digo, será aprobado en este Pleno. Poco importa que sea concreto o inconcreto, nada importa que sea o no conveniente su aplicación, ni mucho menos importa que pueda servir para mejorar la seguridad pública en Cataluña. Lo único que importa, lo que realmente es determinante, es el mal llamado «cordón sanitario» al que les someten, entre otros, la extrema izquierda y también la extrema derecha –la de sesgo nacionalista– que les precedió en este Parlamento.

Ya saben que nosotros, nuestro grupo parlamentario, no entiende la democracia como la exclusión de ningún representante de la ciudadanía en un parlamento, porque creemos que es profundamente antidemocrático cualquier cordón mal llamado «sanitario», que lo único que hace es emponzoñar la política.

Que no somos partidarios de aislar del debate a representantes legítimos de la ciudadanía lo prueba el hecho de que incluso votemos conjuntamente, pues, con la CUP o, sin ir más lejos, con el populismo de derechas veterano en este Parlamento, que lleva ocupando escaños en este hemiciclo desde hace varias legislaturas y, por supuesto, también conforma el actual Gobierno.

Así pues, nosotros sí que estamos dispuestos a debatir e incluso enmendar y, si procede, votar a favor de sus propuestas cuando estas propuestas nos parezcan adecuadas y tengan como finalidad mejorar la acción de gobierno en el ámbito de la Generalitat.

Creemos que es el caso de algunas de sus propuestas. Ya le digo que más parecen un recitado en forma de sábana de algunas de sus propuestas programáticas, y –supongo que están al tanto– su programa no es el nuestro. Incluso le diría que, en muchos aspectos, pues, ni siquiera se parece al nuestro, lo cual no solo es legítimo, sino que también es sano para la democracia, como muestra de pluralismo político, de ese valor superior proclamado por nuestra Constitución.

Me centraré en las enmiendas que hemos presentado a su texto original. La primera, que no ha sido aceptada, hace referencia a la Junta de Seguridad de Cataluña, cuya convocatoria regular reclaman al presidente de la Generalitat. La Junta de Seguridad, regulada por el artículo 164.4 del Estatuto de autonomía, que tiene una composición paritaria entre la Generalitat y el Estado y está presidida, en efecto, por el presidente de la Generalitat, es uno de los medios de los que dispone la Generali-

tat para participar en la coordinación de las políticas de seguridad y de la actividad de las fuerzas y cuerpos de seguridad.

Aunque es el presidente de la Generalitat quien la preside, su convocatoria no depende en exclusiva de la voluntad de una parte, sino de ambas. Parece que se reunirá en breve, incluso antes de finalizar el año. En nuestra enmienda planteamos que en esa próxima reunión se proponga al Gobierno de España la ampliación de la plantilla de *mossos d'esquadra* hasta alcanzar, pues, los veinticinco mil agentes que pensamos que son necesarios en el cuerpo. En todo caso, no ha sido aceptada.

En la segunda, suprimimos la referencia a los extranjeros como *únicos* innovadores de la delincuencia organizada –los delincuentes autóctonos también son creativos e innovadores– y proponemos que se persiga la violencia sea cual sea su origen. Tampoco ha sido aceptada, por supuesto, la segunda.

En la tercera, solicitamos que el Gobierno de la Generalitat solicite al Gobierno de España la revisión de las medidas legislativas para evitar el aumento de la actividad delictiva y penalizar adecuadamente a los reincidentes.

En la cuarta, proponemos que desde la Generalitat se inste al Gobierno de la nación a plantear en las Cortes Generales las reformas legislativas necesarias para luchar eficazmente contra los delitos de allanamiento y usurpación proporcionando a los jueces y a las fuerzas y cuerpos de seguridad las herramientas adecuadas para que los okupas sean desalojados de inmediato.

En la quinta, venimos a refundir la propuesta contenida en sus propuestas decimoprimer y decimotercera, haciendo extensivo el aumento de la plantilla asignada y el establecimiento de horarios y turnos que faciliten el descanso y la rotación de los agentes tanto a la Brimo como a las áreas regionales de recursos operativos. Esta, efectivamente, ha sido aceptada por ustedes.

La sexta propone que la mejora de la formación, de la dotación policial y de los medios materiales sea extensiva a todos los agentes del Cuerpo de Mossos d'Esquadra, sin limitarla exclusivamente a los miembros de la Brimo. Hace falta mucha y mejor formación, y a todos los niveles.

En cuanto a la séptima, se limita a solicitar la supresión de su propuesta decimotercera, al haber quedado subsumida en la propuesta decimoprimer, caso de ser aceptada nuestra quinta enmienda, como ha sido aceptada.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Ho faré de l'escó estant, perquè és probable que no exhaureixi el temps que ens ha donat.

VOX ens sotmet a consideració allò que podríem anomenar –i no és l'únic cas, eh?– una «moció perdigonada», que toca un ventall amplíssim de temes amb relació a la seguretat, però amb una mirada que de cap manera podem compartir, i serem coherents amb el que hem fet en la present legislatura.

L'arrel, el nucli dur, el centre d'atenció de VOX se sustenta entre qüestions que nosaltres no podem compartir de cap manera, entre elles la xenofòbia. N'hem tingut una de nova, d'expressió: estigmatitzar les persones en funció de la procedència, estigmatitzar barris, estigmatitzar..., no és una manera que nosaltres puguem compartir. I, per tant, no els deurà estranyar, i no deurà estranyar ningú en aquesta cambra, doncs, que no donem suport a cap de les seves propostes, no pel contingut, sinó precisament perquè neixen d'una posició que nosaltres de cap manera podem compartir i, si em permet l'expressió, blanquejar.

Permetin-me que, al fil d'això, faci una referència..., potser és molt personal. Aquest cap de setmana hem enterrat el Jacint Codina, que va ser alcalde de Vic, que

va fer moltes coses en política, i crec que ningú el podria «tatxar» d'una persona precisament d'esquerres, en moltes de les seves posicions, no el podrien «tatxar» de cupaire –acceptin-me-la, l'expressió, els senyors de la CUP–, que en el cas concret de la gestió dels temes d'immigració, dels nouvinguts, va fer una aposta molt valenta, de ciutat, que anomenàvem el «model Vic», que consistia, en l'escola pública i l'escola concertada, integrar-hi, doncs, persones per sembrar la cohesió social. És exactament el contrari del que van venir a fer els senyors de VOX a la darrera campanya electoral, que es van referir a aquests barris com a «*estercoleros culturales*». I quan un sent això..., és que no hi ha possibilitat de dialogar amb aquesta gent. És que no n'hi ha, de possibilitat.

I, per tant, per totes aquestes raons expressades, que són profundes, no donarem suport a de cap dels punts de la moció.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé. Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Després d'aquest entreacte, amb marihuana inclosa, seguim amb aquest segon acte, per nosaltres especialment tràgic, especialment cru. Ja, de nou, llençant qualsevol tipus de mascareta, amb un discurs al que ni volem acostumar-nos ni pensem que ens hi hàgim d'acostumar ningú de les presents aquí al Parlament, malgrat que es reiteri una vegada i una altra sobre l'odi, sobre la mentida i sobre la persecució dels més dèbils. Per tant, fora discursos feixistes d'aquest Parlament. Ja en tenim prou. *(Alguns aplaudiments.)*

Dit això, seguim parlant de seguretat. Unes pinzellades de context, algunes dades i algunes reflexions des de la criminologia.

Context. Tenim un model de societat que va cada cop més cap a l'atomització i cap a la individualització. Una societat cada cop més líquida respecte a la vida i les condicions necessàries per a la vida digna: en habitatge, en feina, en impossibilitat d'assentar-se a cap barri o a cap vila, de crear comunitat o crear espais col·lectius de convivència o de lluita, que són els que, al final, milloren la societat. En general, desarrelament.

Uns factors que suposen més precarietat, empitjorament de les condicions de vida i augment dels conflictes i de les situacions de violència, retallada de drets i empitjorament de les condicions de vida, que, per sostenir aquest model i per sostenir aquest sistema, han d'anar absolutament lligats a un control social major i a major despesa en seguretat i en policia.

Alhora, ens trobem en un moment en què les tecnologies..., la imatge, la immediata, sumades a la necessitat, sovint, de resultatisme electoral, porten a unes noves formes de comunicació i porten a unes dinàmiques en les que s'han d'entrar en unes accions sovint contundents, sovint que no van al fons i sovint que generen efecte rebot.

Pel que fa a les dades, parlem de nombre de policies i criminalitat. Actualment a Catalunya hi ha 34.000 agents de policia, aproximadament, 28.000 mossos d'esquadra i policies municipals i 7.000 guàrdies civils i policies nacionals. Potser ens podríem preguntar què fan aquests darrers, i si és necessari que hi siguin, i si hauríem de dedicar els recursos que això suposa a altres qüestions.

En tot cas, la mitjana per cent mil habitants d'agents de policia a Catalunya està sobre els 450 agents per cada cent mil habitants. Això suposa que, respecte a la comparació amb Europa, només hi hagi set estats que superin aquestes dades de policia per cent mil habitants, on el que en té més no arriba als sis-cents.

Alhora, veiem també que catorze estats europeus no arriben als tres-cents policies per cada cent mil habitants, i que els sis estats que menys ràtio de policia per habitant tenen pràcticament no arriben als dos-cents o estan al voltant dels dos-cents. Saben què passa, en aquests sis estats? Jo crec que no és casualitat, però..., són els sis estats amb el menor índex de pobresa infantil. Crec que aquesta dada explica moltíssimes coses sobre la seguretat: sobre la seguretat en la comunitat i sobre com abordar la seguretat, que és a través de reduir les desigualtats.

I parlem també d'un enfocament des de la criminologia i des de les ciències socials sobre delictes, sobre inseguretat i sobre percepció. Els estudis en l'àmbit de la criminologia arreu del món coincideixen en que la probabilitat de ser víctima d'un delictes no depèn de la presència policial o de la proximitat d'una comissaria, sinó d'altres dades que tenen més a veure amb gènere, lloc de residència, edat o classe social.

I un darrer debat que també ens sembla important, també dins de l'àmbit de la criminologia, però també filosòfic i moral: parlem d'autoritat. Legalment tenim clar què significa «autoritat». De fet, els diputats i diputades d'aquest Parlament tenim autoritat; els mestres tenen autoritat; als policies se'ls hi reconeix, aquesta autoritat, legalment.

Quina és la diferència? Que els policies tenen el monopoli de l'ús de la violència per fer complir les lleis. I el paper ho aguanta tot: desnonar famílies amb violència, aturar mobilitzacions socials o sindicals amb violència, actuar contra determinats col·lectius pel seu origen o per la seva situació econòmica amb violència..., i fer-ho en un marc de crisi social i de desigualtat. Aquestes situacions i aquest ús de la violència aconseguiran imposar l'autoritat. Segur. Segur que ho aconseguiran, però només generaran més violència, més rebuig i la pèrdua de qualsevol autoritat moral de qui estigui ordenant i, en última instància, de qui hagi de complir amb aquestes actuacions.

Per tant, quina serà l'única manera d'imposar l'autoritat? Quantitativament? Amb més agents. Qualitativament? Amb més militarització. Per nosaltres, una espiral que porta al desastre. I, sens dubte, una dinàmica que cal tallar d'arrel al més aviat possible.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bé, deixi'm començar reprenent un debat que ha sorgit en alguna de les mocions anteriors amb una referència a l'Estatut del 2006 –per tant, l'Estatut actualment vigent–, que, en el seu preàmbul i sense ser afectat per la sentència del Tribunal Constitucional del 2010 –que sí que va afectar altres parts del preàmbul–..., per tant, vigent, no?, i legal i constitucional, diu el següent: «...seguint l'esperit del preàmbul de l'Estatut del 1979», i, per tant, agafant un fil històric, «aquest Estatut» –el del 2006– «assumeix que: Catalunya és un país ric en territoris i gents, una diversitat que la defineix i l'enriqueix des de fa segles i l'enforteix per als temps venidors».

Per tant, no manipulem. Els textos legals que vostès defensen, els textos legals del marc del bloc constitucional actualment vigent, reconeixen Catalunya com un país. Per tant, deixem de dir que Catalunya no és un país, perquè sí que ho és. I no només això, sinó que Catalunya és un país divers i plural. I aquest és el seu problema, que vostès tenen fòbia a la diversitat, tenen fòbia a la pluralitat.

I, mirin, no votarem en contra d'aquesta moció *solo porque la presenta VOX*. Hi votarem en contra perquè estem radicalment en contra de tots i cadascun dels seus

punts. Perquè, segons vostès..., reiteradament afirmen que les persones migrades són persones delinqüents per naturalesa, que són les que generen inseguretat als nostres barris, que són les que ocupen habitatges, que són les que cultiven marihuana. Mirin, tot això, a part de ser fals, òbviament, és profundament inhumà. No consideren les persones migrades com a persones. Són vostès profundament inhumans. I tenen la barra de venir aquí a dir-nos encara que pensem amb la nostra consciència. Però quina consciència tenen vostès, quan tracten les persones migrades d'aquesta manera? Quina és la seva consciència? (*Aplaudiments.*)

Perquè és que, a més, vostès cauen permanentment en allò que es diu en ciències socials la «fallàcia ecològica». Mirin, jo els hi puc demostrar, si volen, amb dades, que en aquells territoris en els quals hi ha més cigonyes també hi ha més naixements, perquè en els territoris on hi ha més campanars hi ha més cigonyes, i, per tant, hi ha més població, i, per tant, hi ha més naixements, però d'aquí no se'n dedueix una relació directa entre les cigonyes i els naixements; per tant... Tots sabem, no?, que les persones no naixem de les cigonyes. I això és el que fan vostès permanentment amb la immigració i la delinqüència: relacionen dos conceptes entre els quals no hi ha una relació causal. Per tant, deixin de fer-ho ja d'una vegada.

Mirin, enfront del seu nacionalisme, que és un nacionalisme excloent, perquè vostès..., només hi caben els que són com vostès; vostès exclouen els que són diferents, exclouen la diversitat, exclouen la plurinacionalitat, exclouen tot allò que no és com vostès..., davant d'això, nosaltres tenim un altre concepte, que és el concepte d'«un sol poble», aquell concepte que Josep Benet va encunyar l'any 68, que es va utilitzar a la manifestació de l'any 77 –per cert, Josep Benet, que va ser escollit senador amb més vots de tot l'Estat l'any 77. I ens deia: «En aquest treball –i en aquest combat, diria– ens hi trobem tots els ciutadans d'aquest país nostre que volem viure en democràcia i llibertat...», «...tots reclamant que l'ensenyament de l'idioma català sigui una realitat per a tothom, perquè a Catalunya ningú es pugui sentir discriminat per raó d'idioma. Perquè uns i altres, catalans de llinatge i nous catalans, formem un sol poble».

I aquest és el sentit de l'expressió «un sol poble», el reconeixement de la diversitat que tenim com a país, el reconeixement de la nostra pluralitat, de que tots i totes som catalans i catalanes en condicions d'igualtat, justament allò que vostès neguen amb el seu nacionalisme excloent.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies presidenta. Bien, nosotros vamos a votar que sí a la mayoría de puntos de esta moción.

Sí que es cierto que hay uno de ellos, el último de la moción, que habla precisamente del tema de la jubilación anticipada, que nosotros también hemos incluido en nuestra moción, y, de hecho, por eso no lo hemos enmendado, porque tenemos un punto ya en esa moción que es un poco contradictorio con el que pide la moción de VOX en este sentido, que quiere que se equipare con la jubilación anticipada –pone– que tienen los agentes del Cuerpo Nacional de Policía, que no es exactamente la jubilación anticipada que nosotros estamos pidiendo. Ellos tienen una reserva activa, y Mossos d'Esquadra lo que nos pide, lo que demanda, es que sea una jubilación anticipada equiparable a la de la policía de la Ertzainza, del País Vasco. Por eso en este punto nosotros nos vamos a abstener, y explico por qué no hemos presentado enmienda, ya que lo subsanamos, dijéramos, con nuestra moción.

Insisto en que el resto de puntos nos parecen razonables. Muchos de ellos interpelan no al Govern de la Generalitat, sino al propio Gobierno de España, y son reivindicaciones que el Partido Popular también ha hecho llegar al Congreso de los Diputados en forma de propuesta de ley y también de PNL, en este sentido, para modificar el Código penal y para modificar también la ley de enjuiciamiento criminal por el tema de la multireincidencia. Es muy frustrante, y nos lo dicen los propios agentes, cómo te juegas la vida para detener hoy a un delincuente y al día siguiente está otra vez en la calle y otra vez delinquiendo. Y, por tanto, creo que tenemos que atajar este tema de la multireincidencia. Y, por tanto, en estos puntos también estamos de acuerdo.

Y luego hay un punto, que es el número 7, que lo quiero leer, porque dice: «Que la consejería de Interior inste a la persecución penal y la ilegalización de las entidades y asociaciones que promuevan claramente delito de ocupación y a las mafias de la ocupación ilegal, que llaman a delinquir a través de manuales o libros publicados o distribuidos en las redes sociales.» Hombre, aquí..., me temo que este punto no va a salir aprobado, básicamente porque una de estas entidades y asociaciones que publican manuales que llaman a delinquir y a okupar inmuebles son, precisamente, las juventudes de la CUP, los señores de Arran, que tienen este manual de okupación. (*L'oradora mostra un full a la cambra.*) Ya se ve aquí la tenaza para entrar por la fuerza, y sacan el puño como orgullosos, ¿no?, de este manual.

Pues voy a explicar un poquito este manual. En este manual, los señores de Arran, que son los socios preferentes del Govern de la Generalitat, aconsejan sobre cómo elegir la vivienda, burlar a la policía, cambiar cerraduras y pinchar la luz y el agua. Ellos dicen... Además, te explican cómo lo tienes que hacer para burlar a la policía. Te dicen: «En determinados casos puede ser interesante bloquear el tráfico durante unos minutos para cubrir las espaldas al grupo de entrada. Un coche estropeado con el capó abierto, alguien bebido que se caiga en mitad de la calle... Utilizad la imaginación.» Esto es *literal* del manual de okupación de las juventudes de la CUP.

También dicen ellos: «La regla número uno es intentar no entrar de forma violenta, y, si es imprescindible hacerlo, procurad no ser vistos y llevar encima todo lo necesario para no tener que salir durante los tres primeros días y evitar así un desalojo exprés.»

También dicen: «Nunca hay que dejar entrar a ningún policía, ni de uniforme ni de paisano, si no tiene una orden judicial, y, aunque la tengan, es mejor apuntalar la puerta.» La verdad es que da todo lujo de detalles, el manual. Son ustedes..., cuando quieren, ustedes se lo curran; en los temas del Parlamento ya..., y para defender a la ciudadanía, no, pero para explicar cómo entrar por la fuerza en los inmuebles..., para eso sí.

El manual concluye con un apartado técnico sobre cómo abrir las cerraduras y cómo pinchar también la luz y el agua, y además incluyen ustedes fotos de las herramientas necesarias incluidas. Vamos, que les falta aquí el..., no sé, un cupón descuento en el Leroy Merlin para ir a comprar todas las herramientas. De verdad –de verdad– que esto es una ignominia. Y le vuelvo a insistir, señor Elena: que estas personas sean las que estén dictando cómo tiene que ser el modelo policial o el modelo de seguridad en Cataluña..., es que me parece que es inadmisibile –inadmisibile.

Luego, en mi moción, tendré ocasión de ahondar en este tema, pero es que no se puede poner a la zorra a cuidar del gallinero. Lo siento muchísimo, pero personas que editan un manual y que hoy aquí, en sede parlamentaria, se enorgullecen de este manual, que da instrucciones para burlar a la policía, para entrar por la fuerza, para enganchar la luz..., es que es una vergüenza. Luego hablamos de que se ha socavado el principio de autoridad de los *mossos*..., pues no me extraña.

Y estos señores, insisto, son sus socios preferentes, y usted está escuchando lo que le dictan al oído. Sinceramente, creo que deberían replantearse este tema.

Gracias.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Garcia.

Joan Carles Garcia Guillamon

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Bé, estem davant d'una moició, la veritat, amb un biaix ideològic –ja s'ha dit– molt característic de VOX, no?: «nuevas formas de delincuencia importadas del extranjero», «violencia de orden separatista», «aumento de la Brimo», «poner a disposición de la autoridad competente en extranjería a los culpables de acciones delictivas cometidas por extranjeros, tanto legales como ilegales»... Només els hi ha faltat posar «cerrar TV3, eliminar las comunidades autónomas y suprimir los chiringuitos» i hagués tingut el monopoli de tot el discurs al que ens tenen acostumats. (*Alguns aplaudiments.*)

Sobre el tema del col·lectiu estranger, una reflexió, si són capaços de pensar més enllà de la seva ideologia de caire feixista: l'informe de la UdL diu que la renovació generacional dels municipis petits i mitjans passa per la immigració d'origen estranger, que, en funció de les seves oportunitats de trobar feina, aposten per anar-hi a viure com a única esperança de supervivència d'aquests municipis de Catalunya. Reflexió.

Vostès saben també, a més a més –lo que passa, que no ho diuen–, que, una vegada fetes les correccions per edat, per gènere i per llinar econòmic, la població estrangera no delinqueix més que la població autòctona. El que passa, que això tampoc ho diuen. I aquesta és una realitat que caldria valorar a l'hora de fer aportacions criminològiques a la delinqüència estrangera.

El mantra de la solució definitiva: l'enduriment del Codi penal. Primer, que el responsable no ha de ser el Parlament de Catalunya, sinó que això s'ha de fer a Madrid. Però vostès saben que l'enduriment del Codi penal que es va produir l'any 1995 va produir un caos penitenciari a les presons d'Espanya. Van passar, l'any 2000, de 45.000 presos i internes a més de 76.000 l'any 2009, de residents a les presons d'Espanya. Sort que les reformes dels anys 2010 i 2015 van suavitzar la situació, perquè, si no, hagués sigut una situació caòtica inassumible.

Tenint en compte que cada pres, cada interna, costa setanta euros diaris –dos mil euros mensuals– a l'Administració, haurien d'explicar, aquest enduriment i aquest augment de la població penitenciària, com es pagarien, perquè això no ho diuen, tampoc, això també ho amaguen. Apujar impostos és l'única solució, però això la gent..., clar, la seva gent, que els han de votar..., això no és un discurs que vostès puguin transmetre, però és la realitat. El que vostès proposen augmentaria la població penitenciària d'una manera exorbitant que seria inassumible per a les administracions espanyola i catalana.

Després, parlen de la defensa dels Mossos d'Esquadra. Ja ho vaig fer en comissió, però ho faig al Ple, perquè crec que és significatiu. Senyor Ortega Smith, 20 del X del 2020: «La absolución del señor Trapero es una vergüenza, es el jefe de una banda de golpistas al frente de los Mossos d'Esquadra.» Aquesta és la defensa que fan vostès dels Mossos d'Esquadra. No tenen credibilitat per venir aquí a defensar els Mossos d'Esquadra. Els Mossos d'Esquadra no se'ls defensa cridant, sinó que se'ls defensa amb accions, accions com ha fet la Generalitat, i com està fent ara: més efectius, més recursos, més eines, etcètera. Així és com es defensa els Mossos d'Esquadra, en aquest sentit.

Serveixi aquesta intervenció per agrair i reconèixer a tots els policies de Catalunya la seva tasca, la seva professionalitat i el seu esforç, que tant han ajudat a mantenir el país ordenat i segur en temps tan difícils com els que ens ha tocat viure aquests darrers dos anys.

I, finalment, l'altre mantra: «violencia de orden separatista». Doncs miri, no. *No hay violencia de orden separatista*. Només cal fer un exercici molt senzill: anar a un

diari digital que hi ha penjat a internet on hi ha manifestacions independentistes de per què són independentistes. Joan Josep Isern: «Perquè vull que la meua neta creixi en un país amable, pròsper, endreçat, culte, acollidor i feliç.» Gemma Pasqual: «Soc independentista perquè estimo la meua terra. Jo també soc independentista perquè vull!» @nomdedeu: «Per instint de supervivència.» Joan-Lluís Lluís: «Soc independentista per gratitud envers un país, una llengua, una gent –tanta, tanta gent.» Josep Musach: «Per la intransigència, l'enveja, la mentida sistemàtica i l'odi a Catalunya que els dirigents de governs espanyols han impulsat durant molts anys.»

Això és ser independentista. Ser independentista és un sentiment, no és ser delinqüent. Prou de relacionar independència amb delinqüència. Ser independentista és un sentiment, i ho hauran de sentir tantes vegades com calgui, perquè a pesar de vostès continuem guanyant eleccions, a pesar de vostès existim, a pesar de vostès hi som. I més d'hora que tard –no ho oblidin– deixarem de ser independentistes per aconseguir ser independents.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, té la paraula, en nom dels grups parlamentaris, el senyor Jaume Butinyà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jaume Butinyà i Sitjà

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. La majoria dels presents treballem i dediquem molts esforços per arribar a tenir cada dia una societat més lliure, cohesionada, amb igualtat d'oportunitats; en definitiva, una societat millor. Quan ens imaginem una policia per a la nostra societat, volem que aquesta policia sigui representativa, que estigui realment al servei de la ciutadania, i, en conseqüència, que sigui democràtica, propera, que vetlli per la llibertat i la seguretat ciutadana, permetent l'exercici dels drets col·lectius i individuals en l'ordenament jurídic.

La Policia de Catalunya que volem és una policia que té com a missió principal la protecció de la llibertat i de la seguretat dels nostres veïns. Els mossos d'esquadra han de donar i donen servei a la comunitat de la que formen part; per tant, amb l'encàrrec de vetllar pel bon veïnatge, en cooperació amb els altres agents socials dels àmbits preventius i assistencials.

Aquesta és la policia que volem. Una policia legitimada. Una policia que li sigui reconeguda l'autoritat, una autoritat que no es guanya ni amb violència ni amb repressió. Una autoritat que no es guanya endurint codis penals, com vostès demanen. L'autoritat es guanya amb proximitat, complicitat, estant preparat per donar ajut i servei on i quan se'ls hi demana, desautoritzant i condemnant pràctiques com les que es van produir al llarg de molts anys en comissaries de policia com la de Via Laietana –pràctiques que l'únic que han aconseguit és allunyar els serveis policials de la ciutadania.

És per això, i per moltes altres raons, que ens oposem a la seva demanda d'instar el Gobierno *español* a «mantener la Jefatura Superior de Policía en Cataluña». Aquest espai el volem per recuperar la memòria històrica.

I, és clar, llegint la moció que presenten, el model policial que properament tindrem oportunitat de debatre en comissió d'estudi té molt poc o res a veure amb el seu. Vostès volen una policia –i així ho escriuen– «que combata, que lluche contra la immigración ilegal, que se enfrente a nuevas formas de delincuencia importadas del extranjero». La seva actitud discriminant i d'odi constant no porta enlloc.

Per nosaltres la policia ha d'actuar de manera preventiva, de manera proporcional –si és el cas–, cooperant. No volem que combati ni que lluiti, i menys que actuï de forma partidista en contra dels que pensen diferent. No volem una policia que persegueixi i criminalitzi, com vostès fan amb els moviments socials que lluiten contra l'emergència habitacional. Com s'atreveixen a vincular immigració i delin-

qüència o religió i terrorisme? Permetin-me un consell: viatgin, vegin món i no tinguin por al desconegut.

En la seva moció cauen en contínues contradiccions, demanant als mossos d'esquadra que controlin fronteres; però, per desgràcia, aquesta policia no té aquesta competència. Si el control de les fronteres fos una competència pròpia de la Generalitat, de ben segur que no l'exerciríem per impedir l'arribada de persones que venen i vindran a treballar amb nosaltres, buscant refugi o..., de persecució i conflictes.

El Govern de Catalunya entén l'arribada de persones com un actiu, i per això posa esforços a atraure empreses, treballadors, científics i funcionaris d'agències europees perquè s'instal·lin a les nostres ciutats. O pensen, potser, que quan pensen en la immigració només tenen present treballadors que venen a fer feines tan dures com la collita de fruita o a cuidar els nostres avis? S'han parat a pensar que el que passa potser, més aviat, és que són una colla de classistes?

Vostès demanen al conseller d'Interior més recursos, que augmentin les plantilles dels mossos d'esquadra... Però això ja s'ha dit, aquí: el nostre conseller ja fa dies que ens està avançant la propera convocatòria de 860 places més de futurs agents de policia.

I sí, votarem en contra d'aquesta moció, i no perquè la presenti VOX, sinó perquè el nostre model és completament diferent al seu.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En darrer terme, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, presidenta. En primer lugar, quiero agradecer a Ciudadanos la enmienda que nos ha formulado a nuestra medida número 11, porque mejora el texto. Gracias.

Con relación a las cuestiones sobre la inmigración irregular, la inmigración ilegal y el aumento de la delincuencia, ustedes matan al mensajero, se ponen una venda en los ojos. Miren, nosotros reconocemos sin complejos que se produce esa relación. Claro que lo decimos, porque no es xenofobia constatar que los cinco yihadistas que han sido detenidos en Barcelona y Madrid, todos argelinos, entraron en patera por Almería. No es xenofobia denunciar que, el 7 de octubre, ocho argentinos ilegales le han dado una paliza a un taxista marroquí, legal, un hombre honrado, que trabaja, con mujer e hijos; le han dado una paliza ocho argelinos que lo han dejado inconsciente. Eso, señores, no es xenofobia; eso es reconocer una realidad.

Mire, señor Espadaler, usted tiene mucha afición por la palabra «estercoleros multiculturales», ya me lo ha dicho varias veces. Sus políticas de invasión migratoria llevadas a cabo desde el Gobierno de la nación provocan estos estercoleros culturales, que no son otra cosa que esas zonas *no-go*, donde ya no impera la ley. Y yo, si quiere, un día le llevo a algunas de ellas. En el Vendrell tenemos una..., hay muchos sitios donde tienen esas zonas, donde ya no impera la ley. A eso nos referimos cuando hablamos de estercoleros multiculturales.

Y, miren, yo al final solamente quiero decirles una cosa: que mediten, reflexionen, como ya están haciendo en otros sitios de Europa. Porque o ustedes son de los que no quieren ver lo que pasa o me temo –y eso sería mucho más grave– que son de aquellos que quieren encubrir la verdad.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Doncs no ha estat sol·licitada una votació separada... *(Lorena Roldán Suárez demana per parlar.)* Sí, senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Sí, perdoni, presidenta, que ho havia dit a la intervenció. Votació separada del darrer punt de la moció, el número 20.

La presidenta

El punt número 20. (*Ignacio Martín Blanco demana per parlar.*) Sí, senyor Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Sí, presidenta. Per demanar la votació separada dels punts 2, 15 i 19.

La presidenta

Que entenc que podrien anar junts, eh?

Ignacio Martín Blanco

Sí. Podrien anar junts, sí.

La presidenta

D'acord. (*Joan Garriga Doménech demana per parlar.*) I senyor Garriga...

Joan Garriga Doménech

Sí, presidenta. Era per demanar si podíem fer la lectura dels punts 9 i 19, abans de la votació. Gràcies.

La presidenta

Lectures dels punts 9 i 19.

Comencem, doncs, votant els punts 2, 15..., i llegirem primer el punt número 19, abans de fer aquesta votació del punt 19. Per tant, li demanaria al secretari primer que faci la lectura del punt 19.

El secretari primer

«Que la consejería de Interior ponga todos los medios a su alcance para luchar contra el islamismo radical o yihadismo integrista, promueva la expulsión de los imanes salafistas y combata con firmeza los matrimonios forzosos de niñas menores de edad.»

La presidenta

Comença la votació.

Aquests punts no han quedat aprovats, i han obtingut 19 vots a favor i 114 vots en contra.

Votem ara el punt número 20.

Comença la votació.

El punt número 20 tampoc ha estat aprovat. Ha obtingut 15 vots a favor, 114 vots en contra, 2 abstencions i dues persones que no voten.

Procedirem ara a la lectura del punt número 9. Demano que la dugui a terme el secretari quart.

El secretari quart

«Que la consejería de Interior establezca un plan para potenciar tanto institucionalmente como en los medios de comunicación la imagen de los Mossos d'Esquadra y del resto de los cuerpos policiales que actúan en Cataluña –Guardia Civil, Policía Nacional, guardias urbanas y policías locales–, fomentando el respeto y el principio de autoridad de dichos cuerpos policiales, que actúan en defensa de la democracia y de la convivencia, desde el respeto y el sometimiento a la ley sin intromisiones ideológicas y políticas.»

La presidenta

Procedim, doncs, a la votació.

Comença la votació.

La resta de punts no han quedat aprovats. Han obtingut 19 vots a favor i 114 vots en contra.

Passem al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán per fer-ne l'exposició. (*Matías Alonso Ruiz demana per parlar.*) Sí, senyor Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Sí, presidenta. Només per fer notar que crec que no s'ha votat tota la moció. Nosaltres teníem demanada una votació separada que no hem vist, del punt número 2.

La presidenta

2, 15 i 19?

Matías Alonso Ruiz

Sí.

La presidenta

S'ha dut a terme en primer lloc. Per això hem procedit a la lectura del punt 19, per poder votar...

Matías Alonso Ruiz

D'acord.

La presidenta

...aquests tres punts conjuntament. He preguntat jo si es podien votar conjuntament, i el seu portaveu m'ha dit que sí.

Matías Alonso Ruiz

Doncs realment el punt que s'ha llegit des de la Mesa tinc entès que és el punt 18, no el punt 19. Per tant, nosaltres...

La presidenta

S'ha llegit...

El secretari quart

No.

Matías Alonso Ruiz

No, no hem tingut una votació adequada.

La presidenta

No. S'han llegit els punts 9 i 19. Primer el punt 19, per poder formar part de la votació que vostès havien demanat, i després el secretari quart ha fet la lectura del punt 9.

La secretària segona

Perquè no té el text final...

La presidenta

Vol dir que no s'han llegit les esmenes?

La secretària segona

No té el text final, jo crec. No té el text final. Al text final hi ha un canvi de punts.

La presidenta

Doncs torno a cridar a votació, perquè hi ha diputats que han sortit. Es veu que no hi havia el..., el secretari no n'ha llegit la versió final, amb les esmenes. (*Remor de veus.*) No repetim a la votació. Simplement farem la lectura... El punt ha estat votat. Farem la lectura del punt amb les esmenes completes.

He cridat perquè tots els diputats fossin presents a la sala, perquè han sortit abans de que se'n pogués fer la lectura. (*Matías Alonso Ruiz demana per parlar.*) Sí, senyor Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Sí, presidenta. Només per fer constar, doncs, el sentit del nostre vot. Nosaltres... S'ha llegit el punt 18; per tant, pensàvem que votàvem el punt 18, però, en tot cas, el sentit de la votació hauria estat diferent del que s'ha produït. Als punts 2, 15 i 19 el nostre sentit de vot hauria estat l'abstenció; en aquest cas, es comptarà com a positiu.

La presidenta

Secretari, si pot procedir a la lectura...

El secretari quart

Gràcies, presidenta. Disculpin l'errada anterior. Se m'havia proporcionat un text que no es corresponia amb el text final.

«Impulsar y reforzar el plan de acción denominado Poliédric para combatir la elevada delincuencia protagonizada por menores extranjeros no acompañados, y publicar con total transparencia los resultados de su aplicación.»

La presidenta

De tota manera –gràcies, secretari–, prenem nota del..., incorporarem a l'acta el sentit del vot expressat ara pel diputat senyor Matías Alonso.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana

302-00041/13

Doncs, ara sí, passem al vint-i-dosè punt. I té la paraula, per fer l'exposició de la moció, la senyora Lorena Roldán. (*Remor de veus.*) Si us plau, demanaria als diputats que han d'abandonar la sessió que ho facin en silenci. Endavant, diputada.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bien, acabamos ya esta sesión maratoniense de seguridad ciudadana. Yo me quiero centrar en los puntos concretos de la moción. No me va a dar tiempo de entrar absolutamente en todos, pero sí a aquellos que consideramos prioritarios desde mi grupo.

Uno de ellos –ya lo he avanzado en las anteriores intervenciones– es el de la jubilación anticipada. Yo creo que aquí hay un amplio consenso, e incluso usted mismo así lo ha manifestado, para que los *mossos d'esquadra* puedan acceder a esa jubilación anticipada. En la interpellación usted me contestó que había sido el Partido Popular, el Gobierno del Partido Popular en el Congreso, quien había paralizado el tema de la jubilación anticipada. Le tengo que decir que no. En aquel momento no tuve tiempo de réplica, pero se lo explico ahora, para que quede claro.

Mire, el procedimiento para reconocer el derecho al Cos de Mossos d'Esquadra de la jubilación anticipada se inició el 27 de julio del 2012 por el Gobierno del Partido Popular. Unos días más tarde, el 30 de julio del 2012, se solicitó un informe a la Generalitat para que detallara qué *mossos d'esquadra* debían acceder a esa jubilación anticipada, tanto los que estaban en activo en aquella época como a los que les fuera de aplicación pero que no estuvieran ya en el cuerpo.

Bueno, pues la Generalitat no contestó hasta tres años más tarde. En octubre del 2015 fue cuando la Generalitat remitió el detalle de los diecisiete mil *mossos d'esquadra* que tenían derecho a la aplicación de coeficientes reductores. Son inadmisibles, esa desidia y esa falta de competencia para con los miembros de la policía catalana.

La administración del Partido Popular siguió trabajando en este sentido. Se emitió el informe previo de asignación de coeficientes reductores en el 2016; se tramitó, el 12 de septiembre de 2017, el informe preceptivo para la Secretaría de Estado, pero coincidiendo con la entrada en el Gobierno del Partido Socialista se hizo la nada: nada hizo el Gobierno de España y nada hizo tampoco el Govern de la Generalitat.

Por tanto, si ustedes de verdad quieren mostrar que están a favor de conseguir esa jubilación anticipada, se lo dije el otro día: lo puedan hacer perfectamente y tienen ahora la ocasión, con los presupuestos del Govern de la Generalitat. Incluyan esa partida con la sobrecotización necesaria para que los *mossos* puedan acceder a la jubilación anticipada, tal y como ustedes mismos les han prometido a los sindicatos durante muchísimo tiempo.

Nosotros en la moción incluimos este punto. Espero que los grupos que dan apoyo al Govern voten favorablemente a esta cuestión, y, si no, evidentemente, tendrán una enmienda a los presupuestos generales –si no incluyen esta partida de sobrecotización del Grupo del Partido Popular.

Más cosas. El tema de la paga covid, esa paga extraordinaria, dijéramos, que se les prometió en el Consell de la Policia por parte del señor Pere Ferrer, director general de la Policía en aquel momento. Mire, el martes, *conseller* Elena, a las puertas de esta manifestación que han convocado los sindicatos para este sábado –en la que anuncio que, evidentemente, vamos a estar presentes, dando apoyo a estas reivindicaciones del Cuerpo de Mossos d'Esquadra y también de la Policía Local–, usted puso en valor su labor durante la pandemia, llegando a afirmar que «si aquesta dedicació no s'hagués produït, difícilment podríem haver gestionat aquest any i mig de pandèmia». Y usted comparó esa vocación de servicio con la de los sanitarios en Cataluña.

Bueno, pues si esto es así, llevemos a la práctica este agradecimiento, señor Elena, que no se quede en unas palabras vacías. Ustedes prometieron esta paga extra de covid, y, por tanto, cumpla con su promesa. No nos quedemos con las palabras vacías; vamos a los actos, vamos a los hechos concretos.

Y, además, es que le recuerdo que todavía tiene más justificación, esta gratificación extraordinaria, cuando se ha declarado por el propio Tribunal Superior de Justicia de Cataluña que Interior vulneró los derechos de protección y prevención de riesgos de todos los agentes, como en el caso de Òdena, donde se les expuso directamente y sin protección a una pandemia que ha dejado más de cien mil muertos en España.

Por tanto, si usted de verdad apoya y reconoce la labor de los Mossos d'Esquadra, que creo que es así, no se quede solamente en las palabras y pasemos a los hechos. Y, de paso, cumpla con sus promesas, porque les dijeron que iban a cobrar esa paga –también hay un punto en la moción al respecto.

Me quedan solo treinta segundos. Llevamos más temas, como el mal estado de los vehículos policiales, como la descompensación que hay de salarios con otros cuerpos especiales –a día de hoy, más de tres mil euros de diferencia–, y, sobre todo, el tema que le decía antes: no puede ser que los *mossos* le convoquen una manifestación el sábado y su respuesta sea poner a la CUP a presidir la comisión sobre el estudio del orden público de Cataluña. Se lo repito: es poner a la zorra a cuidar del gallinero. Y es inadmisibile, señor Elena. Y los *mossos* no se lo merecen.

Gracias.

La presidenta

En el torn de defensa de les esmenes presentades, té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Buenas tardes, señora presidenta. Diputados... Nos presenta, el Grupo Mixto, una moción sobre seguridad ciudadana y *mossos d'esquadra* para que mejoren el

servicio que presentan a los ciudadanos. Suscribimos la iniciativa, pero con algunos matices.

Cataluña es la región de España donde más ha crecido la inseguridad en los últimos años y donde más delitos se cometen, según los datos del Sistema Estadístico de Criminalidad del Ministerio de Interior. Esta situación es responsabilidad de los sucesivos gobiernos de la Generalitat, que han priorizado su ideología rupturista al bien común, invirtiendo dinero en nuestra región en proyectos secesionistas, abandonando a las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, minando el principio de autoridad, generando inseguridad jurídica y rompiendo la convivencia entre los ciudadanos.

Nuestro grupo parlamentario ha presentado varias iniciativas sobre inseguridad ciudadana y para dotar al Cuerpo de Mossos d'Esquadra de los medios para poder realizar su trabajo de manera eficaz: propuesta de resolución en materia de seguridad ciudadana, abril de 2021; propuesta de resolución relativa al Área de Brigada Móvil –Brimo–, mayo de 2021; propuesta de resolución para mejorar las instalaciones de la escuela de la Policía de Cataluña, mayo de 2021. Y así le podría citar muchas más.

Hoy el Cuerpo de Mossos d'Esquadra no puede actuar con absoluta neutralidad política e imparcialidad. Cuenta con magníficos profesionales, pero instrumentalizados por el separatismo. Es un cuerpo de policía que muchos de sus mandos están politizados, donde la meritocracia y la capacidad han pasado a segundo plano. Solo hace falta mirar el Twitter del señor Pere Ferrer, director general de los Mossos. Cito textualmente un tuit citado el día 1 de octubre de 2021: «Ni oblit ni perdó», y, como *hashtag*, #1doctubrede2017. Y así podría seguir citando tuits i retuits durante horas. Miren, esto tiene de imparcialidad lo mismo que tiene de veraz que yo les diga que soy rubio y que tengo una gran melena. En fin...

Por este motivo, en nuestras propuestas en el debate de política general, siendo conscientes de la situación que sufren los agentes, presentamos, entre otras..., adoptar medidas tendentes a la despolitización de los Mossos d'Esquadra para garantizar su neutralidad, estableciendo mecanismos de promoción basados en los principios de igualdad, mérito y capacidad. Son necesarias la colaboración y coordinación entre los distintos cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado y la reorganización operativa del Cuerpo de Mossos d'Esquadra para que deje de estar al servicio del proyecto separatista y se alcance el objetivo de una Cataluña segura.

Quiero hacer una especial mención a la última iniciativa presentada por el Grupo Mixto sobre la retirada del recurso de apelación presentado por los servicios jurídicos de la Generalitat contra la sentencia de condena al delincuente Marcel Vivet, que todos conocemos, por delitos de desórdenes públicos y atentados contra los agentes del Cuerpo de Mossos d'Esquadra. Solo puedo decir que es una vergüenza que desprotejan de esta manera a agentes que están cumpliendo con su función de protección y seguridad ciudadana, y, en cambio, protejan y aplaudan a un delincuente. Señores, no es casualidad que nos llamen «ultras» los mismos que agreden a nuestros policías; está claro que estamos en el lado correcto de la historia.

Por último, nuestro grupo parlamentario quiere reconocer la labor realizada por nuestros cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado –Guardia Civil, Policía Nacional, Mossos d'Esquadra y Policía Local– para garantizar los derechos, las libertades y la seguridad en nuestra región. Ante el abandono permanente de las élites separatistas de la izquierda, siempre contarán con nuestro reconocimiento y apoyo para velar por la seguridad de todos los catalanes.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Com la moció anterior, aquesta també té una disparitat de temes, una part dels quals de caràcter laboral, professional, de reconeixement, uns altres d'autoritat –que he dit que m'hi voldria referir una mica– i el concepte aquest, també, de la defensa. Per tant, jo tampoc tinc capacitat, en quatre minuts i escaig, doncs, d'entrar en el detall de cadascun dels temes.

Sí que..., anunciar que donarem suport al conjunt de la moció. Hem fet una esmena per fer una perspectiva que trobem a faltar molt en els debats aquí al Parlament, que és la perspectiva local. Hi han alcaldes i alcaldesses, aquí. Cada vegada el tema municipal està més absent del debat parlamentari. Recordo el debat de política general: no hi va haver ni un sol esment, per part del Govern, de la política municipal. Per tant, hi hem incorporat també una mica aquesta visió. I agraïm, doncs, al representant del Grup Mixt que hagi tingut el detall d'incorporar aquesta esmena.

Sobre autoritat. Nosaltres vàrem ser jo crec que el primer grup que vam posar –i ho vam posar en el debat de política general– el concepte d'autoritat del Cos de Mossos d'Esquadra com una qüestió a preservar: l'autoritat que els hi ve donada per la placa, pel coneixement, pel reconeixement legal i l'autoritat, que d'alguna manera s'han de guanyar, doncs, amb una actuació al carrer que sigui defensable, que sigui transparent, que sigui eficient, que sigui eficaç, que estigui òbviament d'acord amb el que marquen les lleis.

Seguim pensant el mateix. Aquest dissabte hi ha una manifestació convocada. Potser aquella votació va desencadenar una situació larvada que hi havia no dins el Cos de Mossos d'Esquadra, sinó dins el cos i en el conjunt de policies que se sentien desamparades pel Govern, i ha provocat, doncs, aquesta manifestació. Seguim estant on estàvem: defensant l'autoritat i demanant al Govern que faci costat a aquesta autoritat del Cos de Mossos d'Esquadra.

Que es fa també –segon concepte–, doncs, defensant-los davant dels tribunals. Creguin-me, no hi ha res més inequitatiu o més injust que tractar de manera igual coses que són diferents. I discrepem radicalment de les paraules..., ahir mateix les deia el mateix president de la Generalitat –i ho dic des del màxim respecte a la institució i a la presidència i a la persona–..., deia: «Escolta, és que els tractarem igual que a la resta de funcionaris i els hi donarem la defensa des del Gabinet Jurídic central.» Doncs perdoni, no, és que són diferents de la resta de funcionaris, i, per tant, requereixen una defensa especialitzada, que és la que tenien. O és que havien sentit mai algun sindicat policial o algun mossos demanar, per favor, una defensa diferent?

Tenen una defensa diferent. I es feia des del Departament d'Interior i no des de Presidència per dues raons, fonamentalment. La primera, perquè tenen el monopoli de l'ús de la força –alguns diran «de la violència», alguns manuals ho diuen–, i, per tant, tenen una tipologia de delictes potencial molt diferent de la resta de funcionaris, que probablement tenen, doncs, prevaricació, que tenen descobriment de secrets... Els mossos estan subjectes a una altra tipologia, i, per tant, requereixen aquesta especificitat. Per tant, seguim defensant –amb poc èxit, jo ho veig, però no deixarem de dir-ho– la necessitat de defensar-los com es feia, des del Departament d'Interior.

Té una segona derivada, aquesta qüestió, gens menor. És a dir, escolta, des d'un indret que no sigui directament el Departament d'Interior, discriminarem quines actes es tradueixen en expedients i en acusacions i quines no. I això ho hem vist i això ho veurem, perquè arribarem al fons, en aquesta qüestió. I si hi ha responsabilitats, de la naturalesa que siguin, les exigirem. Per tant, respecte a l'autoritat, això, i respecte a la defensa, doncs, el que els hem dit.

I, després, hi ha tot un altre paquet de propostes que tenen molt a veure sobretot amb les condicions laborals. Nosaltres som fermes defensors i partidaris d'avançar en una cosa que és de justícia –i cal dir les coses pel seu nom–, que és tot el tema d'equiparar al mateix nivell de jubilació que tenen la resta de cossos policials..., llevat de dos, a nivell de l'Estat, que són els Mossos d'Esquadra i un altre cos, més petit en dimensió, igual en honor i credibilitat, que és la Policia Foral navarresa –són els que encara no han tingut aquest reconeixement i que han de recórrer aquest camí.

Per tant, hi donem el nostre suport en els termes en que s'ha expressat, que instem el Govern... O, si vol –ho diem molt en positiu–, que li donem tot el nostre suport per tal de que interlocutin en aquells àmbits on s'ha de fer això, en les taules que hi han... H ha una part que suposo que deu poder-se parlar a la Junta de Seguretat de Catalunya i a altres taules; jo crec que són més altres taules. El conseller em diu que és més això segon... (*L'orador riu.*) Doncs, que es pugui plantejar aquest tema. I, per tant, comptaran amb el nostre suport.

Per tant, nosaltres votarem aquesta proposta que ens fa el Grup Mixt. I sí que volíem fer esment d'aquestes dues qüestions, perquè no ens semblen menors. I tantes vegades com calgui, doncs, defensarem l'autoritat dels mossos, també des d'aquesta perspectiva de defensar-los en les seves actuacions.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jaume Alonso-Cuevillas.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Ens presenta el PP, el Grup Mixt, una extensa moció, de vint-i-un punts, com si d'una mitja marató es tractés, que nosaltres avanço que majoritàriament votarem a favor la majoria de punts.

Votarem en contra alguns punts. Votarem en contra aquells punts que tenen per objecte entrar en una anàlisi més a fons del model de seguretat, del model de policia, perquè, en la mesura que acabem d'aprovar una comissió d'estudi sobre el model de seguretat de Catalunya, ens sembla inoportú presentar-ho en aquest moment en un debat d'aquesta brevetat. I votarem en contra –hi anàvem a votar a favor, però hi votarem en contra– els punts 3 i 5.a, que vostès han tingut a bé pactar amb els seus socis de VOX. I, per tant, nosaltres, per higiene democràtica, hi votarem en contra. (*Aplaudiments.*)

Però votarem, òbviament, a favor tots aquells punts, que són la majoria, que tenen per objecte recolzar, donar suport, reconèixer la ingent tasca que duen a terme els mossos, etcètera. Naturalment que els recolzarem. Però no vull deixar de denunciar l'oportunisme, la demagògia i fins i tot el cinisme de la seva moció.

Oportunisme, perquè estan fent ús polític partidista dels Mossos segurament per donar visibilitat a un grup tan insignificant en aquest Parlament. I, en tot cas, cinisme: vostès no han confiat mai en els Mossos d'Esquadra. Recordo que quan vostès governaven no es va poder incrementar la plantilla, necessàriament, dels mossos d'esquadra. Vostès van impugnar fins i tot la convocatòria de cinc-centes places, que van quedar reduïdes a cinquanta. (*Aplaudiments.*)

Mentre vostès governaven, van impedir que els mossos poguessin accedir al material i a l'equipament necessari per combatre el terrorisme en un país, Catalunya –igual que a Espanya, igual que a tot Europa–, amb una alerta 4 antiterrorista. Mentre vostès governaven, van impedir l'accés dels mossos a la base de dades del CITCO; potser els mossos haurien tingut coneixement de que l'imam de Ripoll ja havia estat implicat en l'operació Chacal (*aplaudiments*) i haurien pogut evitar un gravíssim atemptat.

Vostès van aplicar un 155, i el primer que van fer va ser cessar el secretari general del departament, senyor Cèsar Puig, el director general, senyor Pere Soler, i el major dels Mossos, senyor Josep Lluís Trapero. (*Aplaudiments.*) Els dirigents més destacats del seu partit van acusar els mossos de «colpistes», d'«exèrcit al servei de la delinqüència»; els van abocar a un procediment en el que s'enfrontaven a onze anys de presó. I farien vostès molt bé de llegir la sentència dictada per l'Audiència Nacional, perquè no només els absol, sinó que elogia la tasca dels mossos l'1 d'octubre. Diu que aquest és el comportament esperable d'una policia democràtica, en contraposició al que van fer altres cossos policials, que van emprar una violència desproporcionada i innecessària contra pacífics ciutadans que només volien votar. (*Aplaudiments.*)

Per tant, vostès no tenen cap credibilitat demanant recolzament, defensa, reconeixement, elogis per al Cos de Mossos d'Esquadra. El primer que han de fer vostès és demanar perdó; demanar perdó al senyor Cèsar Puig (*aplaudiments perllongats*), demanar perdó al senyor Pere Soler, demanar perdó al senyor Josep Lluís Trapero, a la senyora Teresa Laplana; a tota la prefectura, que també es va veure involucrada en diversos processos judicials. Vostès han de rellegir la sentència i demanar perdó. Fins que no demanin perdó, vostès no tenen cap credibilitat.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en el torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Carles Castillo, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Carles Castillo Rosique

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Senyora Roldán, diputats i diputades del Partit Popular, caiem massa sovint en el desprestigi de l'adversari per raons purament partidistes. I vull començar fent un reconeixement previ; després posaré, també, un però enorme, que d'alguna manera ha espatllat l'entesa a la que podríem haver arribat en aquesta moció.

Però, com els dic, vull començar amb un reconeixement. La seva moció, sobretot el text inicial, és una bona moció, molt diferent de com van plantejar vostès la interpellació, i també, si m'ho permeten, molt diferent del to que ahir mateix feia servir el president del seu grup quan va preguntar al president de la Generalitat.

És un tema en el que hem de ser especialment rigorosos, especialment seriosos. I em sembla que és de justícia destacar que en la present moció hi ha hagut una certa generositat a l'hora de redactar alguns dels punts perquè siguin susceptibles d'aconseguir, en aquesta cambra, el màxim suport polític. Després, és veritat també que ho han enterbolit molt, ho han embrutat amb uns acords amb la ultradreta que eren del tot innecessaris, que no calien si, efectivament, es tractava de mirar pel bé del Cos de Mossos d'Esquadra.

Ens han obligat a activar el pacte antifeixista d'aquest Parlament, i, en conseqüència, ens obliguen a votar en contra dels punts que han pactat, sense entrar ni tan sols en el contingut. Una llàstima, perquè podria haver estat tot molt diferent.

En matèria de seguretat, tothom ens omplim la boca amb que el Cos de Mossos d'Esquadra no formi part de la pugna política. I tots els partits, tots, en algun moment o altre, amb més o menys consciència, els hem posat al mig o per atacar l'adversari o per apuntar-nos medalletes que als mossos i les mosses no els serveixen de res.

A mi em sembla molt més interessant ser capaços d'arribar a acords entre els que pensem diferent, fins i tot entre els que –senyors i senyores del PP, com nosaltres– pensem molt diferent; ser capaços de demostrar que hi ha temes en els que els grups polítics mínimament responsables ens podem posar d'acord malgrat les nostres diferències ideològiques, que naturalment hi són i hi seran.

Així que, primer de tot, senyora Roldán, gràcies per aquesta tasca inicial de buscar els punts d'acord. L'enorme llàstima ha estat el seu pacte amb la ultradreta de dos punts en els que teníem fins i tot una sortida per poder-los pactar entre nosaltres. El seu joc amb la ultradreta no té parangó a tot Europa, on els partits democràtics, fins i tot els de dretes –véase la Merkel–, els condemnen a la irrellevància.

Tot i així, el Grup d'Esquerra Republicana, fent un esforç, pensant en els mossos i mosses, aprovarem pràcticament el setanta per cent de la moció: tretze punts dels vint-i-un que hi ha. Però, hi insisteixo, ha estat una llàstima.

També hi ha hagut alguns punts sobre els que no ha estat possible arribar a acords. Els explicaré una mica.

Del punt 5.c, referent a la indemnització als membres del Cos de Mossos d'Esquadra que hagin patit lesions..., vostès proposaven que la rebin des del moment de l'alta mèdica, i nosaltres proposàvem que la tinguin en el mínim temps possible, avançant aquesta indemnització a l'execució judicial des de la declaració d'insol·vència de la persona condemnada a satisfer la indemnització. Vostès veien la problemàtica, la qüestió, quan hi ha lesions i no hi ha condemnat ningú, però és que..., dues coses: si no hi ha condemna, no hi ha delictes provats, i, a més, en tot cas, si hi ha lesions i no hi ha un causant oficial, la Generalitat n'és i en serà responsable subsidiària.

Respecte al 5.g, el complement retributiu extraordinari pel servei efectiu durant la covid-19, votem en contra del punt no perquè no creguem que els mossos hagin de tenir aquest reconeixement, sinó perquè respectem els espais on els sindicats de mossos i el Govern han de resoldre-ho, que és al Consell de la Policia. Des del Parlament hem d'evitar ingerències en el diàleg social i respectar la veu dels sindicats de mossos i els espais d'interlocució que tenen.

En el punt 5.o, votem en contra perquè vostès s'han entestat en mantenir de manera taxativa el retorn de la defensa jurídica al departament. Nosaltres els havíem ofert estudiar l'aplicació del canvi per assegurar que no hi ha cap efecte perjudicial per a cap membre del Cos de Mossos d'Esquadra. No ho han volgut acceptar.

Però li dic sobretot una cosa: el Govern i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya mai deixarem de defensar els mossos. Si un membre del Cos de Mossos d'Esquadra pateix qualsevol agressió o lesió, serà, naturalment, defensat per la Generalitat de Catalunya, treballant per aconseguir el seu rescabament, i ara –considerem nosaltres– fins i tot amb més garanties, donant servei fins i tot el cap de setmana, que abans no existia; comptant tant amb els mateixos professionals d'abans, que ara s'han integrat al Gabinet Jurídic, com amb la resta de professionals del Gabinet Jurídic de tota la Generalitat. No dubtin que cap mosso ni cap mossa deixarà de tenir el suport de la Generalitat de Catalunya, del Departament d'Interior i del seu conseller.

Hi ha altres punts que votem en contra, però tot i així... En general, el que li he dit al principi: penso que ha estat una bona moció, amb punts ben concretats, i que hem tingut un debat i unes aportacions mútues interessants, demostrant que és possible arribar a consensos en matèries importants entre grups molt diferents. Això sí, amb el punt negatiu que no puc evitar dir-li, i és que tot plegat ha quedat embrutat per unes transaccions innecessàries efectuades amb la ultradreta.

I com em queden uns segons i està de moda llegir algunes coses, li llegiré unes perles d'aquests seus socis preferents. Abril del 19: «VOX promet dissoldre els Mossos»; 30 de març del 19: «VOX promet dissoldre els Mossos i dissoldre la Generalitat»; 16 de setembre del 18: «Abascal demana la dissolució dels Mossos»; 29 d'agost del 18: «Abascal acusa els Mossos de passivitat en la solució de crims»; 8 de novembre del 17: «Abascal acusa els Mossos de fer un cop d'estat.» Aquests són els seus socis preferents.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en el nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda. Entrem en aquest darrer acte, i hi entrem, veritablement, amb certa preocupació. És a dir, més enllà de la voluntat d'aquests tres grups, d'entre la dreta conservadora i l'extrema dreta, veiem com, per qüestions segurament fruit de pressions, per intentar apagar incendis, per mirades «curttermínistes», on massa sovint s'imposa una política a curt termini que una visió més a llarg termini, se'ls hi acaba ballant el joc en moltes de les mocions, a través de transaccions, a través de resolucions comunes... Cada grup parlamentari i el Govern poden fer el que vulguin; en tot cas, nosaltres pensem que és un error.

Dit això, en aquest darrer acte nosaltres pensem que és important parlar de propostes sobre seguretat.

A curt termini: hemorràgies, aturem-les, i pla de xoc immediat. Primer, cal desmilitaritzar els cossos policials. La policia és un cos civil, que tracta amb civils. No pot tendir a una assimilació ni de tàctiques militars ni d'armaments amb ús o origen militar.

Segon, cal aturar la impunitat en les males praxis policials. Cal una actuació immediata i contundent en qualsevol possible mala praxi, amb transparència absoluta.

Tercer, cal garantir els drets col·lectius i socials de la protesta, cal posar els drets humans al centre. Això vol dir no aplicació de la llei mordassa, aturar les acusacions particulars contra manifestants, aturar la col·laboració amb batudes racialitzades i aturar detencions o empresonaments fruit d'estar en situació administrativa irregular. I també aturar la participació de mossos en desnonaments de famílies vulnerables.

En definitiva, aturar el que acaba sent un ús polític i classista de la policia, que per nosaltres és la principal font de la pèrdua de legitimitat i de la pèrdua d'autoritat.

A mitjà termini, creiem que és important també plantejar i apuntar cap a determinades reformes. Hem d'anar cap a una proposta àmplia que superi l'antic i caduc model de pla de seguretat, que és limitat, parcial i ineficaz. Això vol dir visió àmplia: intervencions sectorials prioritàries en l'àmbit de l'urbanisme, del disseny urbà, de les desigualtats socials, de gènere, en l'àmbit de la integració social i en el marc d'un pla de pobles, viles i barris.

Segon, una implicació en el model transversal, des de diverses àrees, no només des d'una perspectiva de seguretat. Per tant, un pla absolutament obert a àmbits de serveis socials, territori, habitatge, drets socials, civils, educació, etcètera.

I, tercer, *ultima ratio* de la intervenció policial: cal que els cossos policials tinguin un caràcter proactiu i que donin suport a aquests plans generals definits, però no cal que hi intervinguin des d'un primer moment i no cal que siguin els responsables de fer tasques d'àmbit social que són competència altres departaments. Per tant, caràcter absolutament subsidiari de les seves actuacions.

I, finalment, que la mirada curta i a mitjà termini no ens impedeixi fer un plantejament de nou model a llarg termini, un model que per nosaltres ha de ser de defensa comunitària, que creiem que és el que verdaderament pot donar seguretat a tota la població. Això requereix canvis profunds en els models socials i econòmics actuals: òbviament, reducció de les desigualtats, però alhora cal tenir clar que els cossos policials no poden ser els màxims garants de mantenir aquestes desigualtats, no poden realitzar aquest paper.

Creiem que des de l'esquerra, des de l'esquerra transformadora, tenim l'obligació de plantejar una alternativa crítica al model de seguretat actual. No ens podem permetre una simple adaptació lampedusiana del discurs de la realitat, allò de que tot

canvii perquè no canvii res. I, per fer-ho, segurament no tenim totes les respostes, però sí que tenim propostes, i les volem posar damunt la taula.

Cal redefinir els paràmetres amb els quals es mesura la inseguretat, reformar el marc legislatiu, modificar les estructures que conformen el sistema de justícia criminal en el trinomi justícia, policia i presó. Cal sostraure d'aquestes estructures l'exclusivitat en la defensa i garantir els drets dels ciutadans. Cal anar cap a models de prevenció i participació. I cal descriminalitzar la conflictivitat social sostraint la gestió del conflicte del sistema judicial criminal.

A partir d'aquestes premisses, pensem que podem desplegar un nou model integral i un nou paradigma basat en la seguretat comunitària. Creiem que cal redefinir aquest model policial i reformar els cossos policials. I tenim molt clara una reflexió: si no ho fem des de l'esquerra, si no ho fem des de la perspectiva transformadora, si mantenim el que està passant actualment, accentuat pel context de desigualtats, ho faran la dreta i l'extrema dreta. Hi tenim una oportunitat amb l'acció del Govern, hi tenim una oportunitat amb la Comissió sobre el Model Policial; no la deixin perdre.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula, ara, el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Anem acabant ja el debat matinal sobre seguretat. Diputada Roldán, bé, sap vostè que el nostre grup parlamentari i el seu tenim profundes discrepàncies sobre moltes coses, també sobre els paràmetres a partir dels quals analitzar les actuacions policials, és evident. Però, en tot cas, tindrem temps per debatre'ls.

I, dit això –i després tornarem a alguna qüestió..., eh?–, vagi per davant, diputada, que el nostre grup parlamentari votarà a favor de molts dels punts que vostès ens plantegen en aquesta moció. Perquè és cert que, a diferència de les dues mocions anteriors, que han precedit el debat, vostès sí que fan una sèrie de propostes de millora del Cos de Mossos d'Esquadra, de les seves condicions laborals, de les condicions laborals dels i les agents. I el cert és que en moltes d'elles hi estem d'acord, i, per tant, les recolzarem; són qüestions en què, en moltes d'elles, a més a més, hi ha un ampli consens.

És a dir, estem d'acord en que cal millorar la col·laboració entre el Cos de Mossos d'Esquadra i les policies locals. Estem d'acord en que cal augmentar-ne els efectius i convocar-ne noves places. Estem d'acord en que cal resoldre la qüestió de la jubilació anticipada i de la segona activitat, que és un problema greu per al cos en els propers anys; que cal una retribució de l'hora extraordinària per sobre de l'hora ordinària; que cal un grup de treball que abordi la qüestió de l'equiparació salarial, o que cal millorar l'avaluació de riscos laborals. De fet, en moltes d'aquestes qüestions..., en la passada legislatura el nostre grup parlamentari ja va presentar algunes propostes de resolució al respecte.

Dit això, òbviament no estem d'acord en tot. I no estem d'acord, per exemple, en retornar la defensa jurídica dels agents als serveis jurídics del Departament d'Interior. I aquí discrepem del Grup Socialistes, perquè és cert que els mossos tenen unes especificitats, però no només els mossos: també els sanitaris, també els mestres. Per tant, les especificitats les podem trobar en tots els treballadors públics. I, en tot cas, el que potser hem de veure és com des dels serveis jurídics de Presidència es busquen especialistes potser en cada qüestió, però no només els mossos tenen una tasca específica.

No estem d'acord tampoc en la resposta que fan vostès, estrictament «seguritària», a les situacions viscudes darrerament, com les dels botellots. Ja els hi he dit

abans, nosaltres presentem una moció aquesta tarda en la qual creiem que podrem presentar un abordatge clarament diferenciat de la qüestió.

I no estem d'acord tampoc en la persecució que fan de l'activisme polític en casos com el de Marcel Vivet.

I això em porta a la principal discrepància que tenim amb vostès en aquesta moció, i que, de fet, vostès comparteixen també..., o que es comparteix en les mocions que hem vist anteriorment de Ciutadans i de VOX, i que també el PSC està assumint en certa mesura aquest relat, i ens preocupa que fins i tot el Govern també pugui estar compartint el relat. M'estic referint al relat de la crisi d'autoritat de la Policia de Catalunya.

Mirin, nosaltres condemnem, com no pot ser d'altra manera, qualsevol forma de violència, i condemnem qualsevol atac al Cos de Mossos d'Esquadra i als seus equips, començant per l'atac que van patir a la comissaria de Vic. Per tant, vagi per davant això. Però, dit això, és evident que el monopoli de la violència qui el té és l'Estat, i a Catalunya aquest monopoli de la violència s'exerceix a través de la policia de la Generalitat, que és la policia integral a Catalunya. Per tant, l'autoritat el cos la té, per marc legal, per recursos. Per tant, crec que no és bo posar en dubte la seva autoritat.

Convertir un seguit de fets puntuals que hem pogut viure darrerament, que molt probablement tenen a veure o es poden explicar, també, per una manca de previsió o per uns errors de planificació, per una banda, segurament, i segur, per una altra banda, per una sèrie d'elements estructurals de fons, de canvi social, d'una situació de malestar generalitzat en bona part de la població, especialment la població jove, a la qual li estem negant la creació d'horitzons de futur i d'esperança..., per tant, aquesta situació, que és molt complexa, voler-la simplificar en que tenim un problema d'autoritat amb el Cos de Mossos d'Esquadra, a mi el que em sembla és que és perillós. És perillós, perquè les receptes que es poden derivar –i ho hem vist en totes les mocions que hem debatut avui–..., les receptes que es deriven de dir que tenim una crisi d'autoritat en el Cos de Mossos d'Esquadra van dirigides a la reducció de drets i de llibertats i a reforçar el poder d'aquell que ja en té o de qui més en té. I això és perillós.

I avui mateix –i acabo– hem vist com s'absolia un manifestant davant la versió policial d'haver-lo agredit perquè hi havia un vídeo que ho podia demostrar. Però és que, quan no hi ha el vídeo, el que preval és la presumpció de veracitat de l'agent. I això és molt perillós, perquè hi han delictes, com el d'atemptat a l'autoritat, o ara també ja hem vist altres casos en que s'està utilitzant el delictes d'odi en aquest sentit, doncs, que comporten penes molt grans. I fer seure aquestes penes únicament sobre la presumpció de veracitat a nosaltres ens sembla que és molt i molt perillós.

Gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. I, finalment, per fixar la seva posició, té la paraula el senyor Matías Alonso, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats... Esta última moción del monográfico sobre seguridad que estamos debatiendo hoy tiene una coincidencia con la anterior: tanto esta moción del Grupo Mixto como la anterior en su formato original, la del Grupo de VOX, pues, tienen un total de veintiún puntos. Hasta aquí la coincidencia.

Se nota que los componentes del Grupo Mixto tienen un rodaje parlamentario que hace que sus propuestas sean más acordes al ámbito competencial de este Parlamento, al ámbito que, en esta cuestión de la seguridad pública, de la seguridad ciu-

dadana, según lo expresado por el propio grupo proponente, le compete a la Generalitat de Catalunya.

Compartimos la importancia del reconocimiento a la labor esencial que desarrollan tanto el Cuerpo de Mossos d'Esquadra como las policías locales en lo que se refiere a mantenimiento de la seguridad ciudadana y a garantizar el orden público en Cataluña. Desde luego que queremos expresar nuestro agradecimiento y apoyo a todos los miembros del Cuerpo de Mossos d'Esquadra y de las policías locales por su incansable dedicación en la protección de los derechos y de las libertades de todos.

Ni que decir tiene que condenamos enérgicamente los ataques violentos y las agresiones que sufren con frecuencia los agentes policiales tanto de Mossos como de las policías locales. Y, por supuesto, lamentamos el grave debilitamiento del principio de autoridad que sufren *mossos* y policías locales en Cataluña. Y nos sumamos al llamamiento que debe hacer este Parlamento al conjunto de los poderes públicos, tanto del ámbito de la Generalitat como del ámbito local, para actuar de forma conjunta en el restablecimiento de la autoridad de las fuerzas y cuerpos de seguridad.

De hecho, reconocemos la importancia de la labor esencial que desarrollan todas y cada una de las fuerzas y cuerpos de seguridad, sean del Estado, autonómicas o locales, porque creemos firmemente en el mantenimiento de la seguridad ciudadana y del orden público, porque son la mejor garantía para la protección de los derechos y de las libertades públicas de toda la ciudadanía.

Quizás el grupo parlamentario proponente debería haber incluido a todos los miembros de las fuerzas y cuerpos de seguridad que desarrollan su servicio público esencial en Cataluña, incluyendo explícitamente a Guardia Civil y Policía Nacional. En todo caso, no pongo en duda que el Grupo Mixto hace extensivo su reconocimiento y apoyo a todas las fuerzas y cuerpos de seguridad, incluidas las del Estado, las directamente dependientes del Gobierno de España. En todo caso, no hemos querido presentar una enmienda en este sentido, porque estoy convencido, también, de que los miembros de la Guardia Civil y de la Policía Nacional no dudan del apoyo y del reconocimiento que les brindamos siempre y en todo lugar.

Y, después de todo, esta moción va dirigida principalmente a recoger las reivindicaciones de los sindicatos policiales, que son extensivas a gran parte de la plantilla del Cuerpo de Mossos d'Esquadra y de las distintas policías locales en Cataluña.

De los veintidós puntos de la moción, los diecisiete comprendidos en el apartado 5, los puntos que son peticiones expresas al Gobierno de la Generalitat, vienen a ser un rosario extensivo de peticiones que tienen la firma indeleble de las organizaciones sindicales. Desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans así lo entendemos, y, sin dudar, vistas y leídas, las hacemos nuestras, porque son justas y necesarias.

Hace falta, mucha falta, que el Gobierno de la Generalitat apoye a los miembros del Cuerpo de Mossos d'Esquadra y a las policías locales en el cumplimiento de sus funciones, y que coadyuve a restablecer y reforzar el principio de autoridad de los agentes policiales en lugar de deteriorarlo, como a veces sucede.

Hay que insistir en que la Generalitat comparezca como acusación en defensa de los *mossos* que sufran agresiones y lesiones en acto de servicio, y en que se indemnice a los que sufren lesiones en el desempeño de sus funciones.

La Generalitat debe mejorar la colaboración y la coordinación de los Mossos con las policías locales en todos los municipios, pero de forma especial en los que tienen un mayor índice de inseguridad ciudadana. Esta colaboración y coordinación, consensuadas y acordadas a través de las juntas de seguridad, deben ser extensivas, siempre que sea preciso, a las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado. Aunque esta sea la práctica habitual en la mayoría de las juntas de seguridad, esta cuestión, la de la colaboración y coordinación de las fuerzas y cuerpos de seguridad, ha de ser siempre una prioridad y ha de estar sometida a un proceso de mejora continua que garantice la mayor eficacia en la acción policial.

Y sí, coincidimos también en que es vergonzoso que la Generalitat recurra una sentencia por considerar excesiva la pena impuesta a un individuo que ha agredido a un *mosso d'esquadra* en acto de servicio. No es de recibo que la Generalitat, en este caso, se ponga de lado del agresor, cuando se ha dictado sentencia.

En fin, el Grupo Parlamentario de Ciutadans va a apoyar esta moción porque nos parece correcta y oportuna, por lo que les anuncio nuestro voto favorable. Lo que cabe esperar ahora es que la parte de esta moción que va a ser mayoritariamente aprobada, por lo que he sentido hoy en este debate, en este Parlamento, luego sea cumplida convenientemente por parte del Gobierno de la Generalitat.

Muchas gracias.

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán

Muchas gracias, señora presidenta. Bien, en primer lugar, agradecer las enmiendas que se han presentado por varios grupos. Algunas de ellas las hemos podido aceptar, otras no.

Señor Castillo, usted lamentaba que nosotros hubiéramos aceptado la enmienda de VOX, una enmienda que lo que hace es reconocer el trabajo de las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado que prestan sus servicios en Cataluña y que condena los ataques que están sufriendo esas fuerzas y cuerpos de seguridad aquí en Cataluña. Ya le digo que siempre que haya una enmienda para agradecer la labor de los cuerpos destinados aquí en Cataluña y para condenar la violencia, siempre la voy a aceptar, la presente VOX o la presente Rita la Cantaora. La vergüenza le tendría que dar a usted de no apoyar esta moción, sinceramente. *(Aplaudiments.)*

Más cosas. Señor Cuevillas, me va a faltar tiempo, porque no ha dicho usted ni una sola verdad, y se las voy a ir..., punto por punto. Según usted, el PP no facilitó las promociones de *mossos d'esquadra*. Mentira –mentira. Después de once años sin convocar plazas, fue el Gobierno del Partido Popular quien favoreció una nueva promoción de quinientas plazas. Por tanto, lo primero que ha dicho, mentira. Se lo recuerdo: en el año 2017, cincuenta plazas de reposición y otras 450 plazas de nueva promoción. *(Remor de veus.)*

Por cierto, para el año 2018 se aprobaron 750 plazas. ¿Por qué solamente la Generalitat convocó 437, señor Cuevillas? Es que les gusta decir muchas cosas que luego no son verdad.

Tema lucha... *(Forta remor de veus.)* Señora presidenta, es que aquí hay un follón...

La presidenta

Silenci, si us plau. Sí, demano als diputats que accedeixen a la sala que ho facin en silenci i amb respecte per a l'oradora.

Lorena Roldán Suárez

Gracias, presidenta. Señor Cuevillas, ¿se va, o...? No sé si es que va a dejar pasar a su compañero porque no quiere escuchar la realidad. Como, por ejemplo, lo que ha dicho, también, de la lucha contra el terrorismo. El Partido Popular también facilitó que los Mossos d'Esquadra colaboraran con el Centro de Inteligencia contra el Terrorismo y el Crimen Organizado. Y, si no, pregúntele al señor Cèsar Puig, que tanto lo ha nombrado usted en su intervención. Es una auténtica vergüenza.

Y, sobre todo, no le consiento que diga que yo en algún momento me he referido a los *mossos d'esquadra* como «golpistas». Golpistas ustedes, condenados por sedición y por malversación. *(Remor de veus.)* Ustedes son los que tienen que pedir perdón a los catalanes, y no los demás.

(Aplaudiments. Joan Garriga Doménech demana per parlar.)

La presidenta

Sí, senyor Garriga?

Joan Garriga Doménech

Votacions separades dels punts 5.i i 5.k.

La presidenta

D'acord. Moltes gràcies. (*Lorena Roldán Suárez demana per parlar.*) Senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Sí, presidenta. Perquè es faci la lectura del punt 3 i, del punt 5, la lletra *a*.

La presidenta

3 i 5, lletra *a*. Faig l'aclariment, perquè ha passat això abans, que quan no hi ha els textos passats per les esmenes..., que no en disposen tots els diputats, quan es demana la lectura del punt es fa la lectura del dossier del Ple, que és el que tenen tots els diputats i també les persones que ens segueixen. Ara ens assegurem que fem la lectura del text correcte.

(*Marta Vilalta i Torres demana per parlar.*) Senyora Vilalta...

Marta Vilalta i Torres

Sí, presidenta. Per demanar votació separada del punt 3 i dels subpunts 5.a, 5.c, 5.g, 5.h, 5.o, 5.p i 5.q. Tots aquests poden anar agrupats.
Gràcies.

La presidenta

5.b i 5.d?

Marta Vilalta i Torres

No, no, no: 5.a, 5.c, 5.g, 5.h i 5.o, *p* i *q*.

La presidenta

P i *q*, d'acord.

Marta Vilalta i Torres

Sí, es que és llarga. Gràcies.

La presidenta

Sí. No, m'ho fan fàcil, sí, sí. *P* i *q*, molt bé. Alguna petició més? (*Pausa.*) Sí, senyor Cid.

David Cid Colomer

A veure, nosaltres demanem votació separada dels punts 3, 4, 5.a, 5.o i 5.q, que podrien anar junts. I, per altra banda, votació separada, que també podrien anar junts, aquests dos, el 5.b i el 5.d.

La presidenta

D'acord.

Començarem fent la lectura del punt número 3. Li demano, si us plau, a la secretària segona que ens en faci la lectura.

La secretària segona

«Condemna enèrgicament els atacs violents i les agressions de les que han estat objecte els agents del Cos de Mossos d'Esquadra, policies locals i de la resta de forces i cossos de seguretat de l'Estat. En aquest sentit, el Parlament els encoratja a continuar treballant amb la mateixa professionalitat, dedicació i entrega com ho han fet fins ara.»

La presidenta

Fem la votació d'aquest punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt no ha tirat endavant, amb 51 vots a favor i 82 vots en contra.

Votarem ara els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han tirat endavant, amb 124 vots a favor i 9 vots en contra.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt 4 ha anat endavant, amb 116 vots a favor i 17 vots en contra.

Votem ara el punt número 5, lletres *a, o, p i q...* (*Veus de fons.*) No: *a, o i q.*

Demana la lectura d'aquest punt, també, senyora Roldán? (*Veus de fons.*) Del punt 5.a, d'acord. Doncs demano al secretari quart que en procedeixi a la lectura.

El secretari tercer

El secretari tercer.

La presidenta

Ah, és que no sabia qui ho feia, ara. Tercer. Endavant, Pau.

El secretari tercer

«Donar suport als membres del Cos de Mossos d'Esquadra, policies locals i de la resta de forces i cossos de seguretat de l'Estat en el compliment de les seves funcions, i treballar juntament amb la resta d'administracions presents a Catalunya per restablir i reforçar la seva autoritat.»

La presidenta

Per tant, passem a la votació del punt 5, lletres *a, o i q.*

Comença la votació.

Aquest punt no tira endavant. Ha tingut 51 vots a favor i 82 vots en contra.

Votem ara, del punt número 5, les lletres *b i d.*

Comença la votació.

Aquest punt ha anat endavant, amb 116 vots a favor, 9 vots en contra i 8 abstencions.

Votem el punt 5, lletres *i i k.*

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat, amb 113 vots a favor i 20 vots en contra.

I, finalment, fem la votació del punt 5, lletres *c, e, f, g, h, j, l, m, n, i.* (*Veus de fons.*) La *p* ja l'hem votada. Ah, no, la *p* l'hem de votar a part, d'acord; *g i h...* Podem fer *c, g, h i p.* (*Veus de fons.*) D'acord, fem aquesta votació, doncs.

Comença la votació.

Aquest punt..., aquestes lletres no han estat aprovades, amb 59 vots a favor i 74 vots en contra.

I, finalment, fem la resta de les lletres del punt número 5.

Comença la votació.

Aquestes seccions han quedat aprovades, amb 124 vots a favor, 8 vots en contra i una persona que no vota.

La secretaria segona

No has votat, tu...

La presidenta

Jo no he votat? (*Pausa.*) Doncs..., la presidenta no ha votat. Els recordo que existeixen els números, a banda de les lletres.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

Gràcies.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes i la consellera de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el vint-i-tresè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la fiscalitat a Catalunya

302-00035/13

La moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la fiscalitat a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller... Per defensar aquesta moció, primer de tot deixin-me fer una afirmació: l'Estat espanyol discrimina els catalans.

I, per justificar aquesta afirmació, només cal que ens fem algunes preguntes: per què el grau d'execució dels pressupostos de l'Estat a Catalunya en els darrers deu anys no arriba de mitjana al setanta-quatre per cent? Per què Madrid supera cada any el cent per cent –fins i tot hi ha hagut algun any que ha superat el cent vint per cent? Per què de forma continuada rebem el dotze per cent de les inversions, quan som el setze per cent de la població, el dinou per cent del PIB i el vint-i-cinc per cent de les exportacions?

Per què l'Estat inverteix un 10,4 per cent en infraestructures aeroportuàries a Catalunya, quan tenim el vint per cent de passatgers? Això representa 0,8 euros per passatger i any a Catalunya davant l'1,5 al global de l'Estat espanyol i 2,6 euros a Madrid –el triple. Per què rebem el nou per cent en inversions en carreteres, quan tenim el quinze per cent del trànsit pesant? Per què rebem 1,7 euros per passatger de tren a Catalunya, quan la mitjana espanyola és de tres euros?

Per què, tot i tenir la sentència del Tribunal Superior per complir l'addicional tercera de l'Estatut –després d'haver estat «raspallat», per cert–, s'han incomplert els 3.200 milions compromesos? Per què el dèficit d'infraestructures, d'inversions, de l'Estat a Catalunya en els darrers deu anys puja ja a 28.000 milions d'euros? I per què la inversió pública acumulada respecte al PIB a Espanya és similar a la mitjana europea, i, en canvi, a Catalunya, per situar-se a aquesta mitjana, necessitaríem invertir 45.000 milions d'euros a Catalunya?

Totes aquestes preguntes són afirmacions dels informes i estudis que han fet els agents socials i econòmics d'aquest país: Cercle d'Economia, cambres de comerç, Foment del Treball, Cecot, Pimec, Col·legi d'Economistes... Que estrany, tots es posen d'acord, en aquestes conclusions.

Per què, tot i les repetides crides fetes des de la societat civil per solucionar aquest problema, en vint anys no hem avançat, seguim igual? Per què recentment, el 2019, l'execució d'inversions de l'Estat es va complir també en el seixanta-dos per cent –és a dir, per sota encara de la mitjana dels darrers deu anys–; el 2020, en el setanta-tres per cent, i el 2021 –ai las!– en el tretze per cent fins a juny? Seguim com sempre. Bé, de fet, seguim pitjor.

Per què, senyora Romero, senyors socialistes, l'1 de desembre del 2007, en el mandat del president Montilla, es va fer una manifestació per protestar contra la manca d'inversions en infraestructures amb 700.000 persones i no ha canviat res?

La resposta a aquestes preguntes és una de sola: l'Estat discrimina els catalans, perquè ens menysté, i, de fet, ho ha fet sempre. I ho deia Machado: «Castilla miserable, ayer dominadora, envuelta en sus harapos desprecia cuanto ignora.» Per molt que Castilla hagi escrit la història d'Espanya, la realitat és que ha ignorat Catalunya, els nostres interessos, els nostres projectes, les nostres il·lusions, i l'únic que li ha interessat són els nostres diners –avui, en forma de dèficit fiscal, que afecta el quaranta-dos per cent de tots els impostos dels catalans.

Als grups unionistes d'aquesta cambra els recordo que la Constitució espanyola la diu, en el seu article 14: «Els espanyols són iguals davant la llei, sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixença, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social.» Ja ho veuen, aquesta Constitució és paper mullat, quan es tracta dels drets dels catalans. Per això ja no hi ha res a fer, amb Espanya, excepte la separació definitiva. I això acabarà com tots els processos d'independència: amb un repartiment d'actius i passius.

Per tant, com deia el president Puigdemont, preparem-nos. Sabem que Espanya és dels estats més endeutats d'Europa, amb més del cent vint-i-dos per cent respecte al PIB, però Catalunya no podrà acceptar la part equivalent sense tenir en compte les infraestructures que no s'han fet i que suposen un veritable deute històric que cal quantificar. De la mateixa manera, caldrà també valorar el dèficit fiscal acumulat durant tots aquests anys, aquestes dècades, que de ben segur estarà per sobre dels 300.000 milions d'euros.

Per tot això, instem el Govern de Catalunya a que es prepari ja per a aquesta veritable negociació –aquesta serà la veritable negociació– i quantifiqui la magnitud de la discriminació de l'Estat en matèria d'infraestructures per tenir-la en compte en la fase final cap a la independència.

Per acabar, sobre les esmenes d'addició que han presentat els companys d'Esquerra i de comuns, evidentment acceptarem la dels companys d'Esquerra –i entenc que el company Salvadó la defensarà–, i rebutgem la dels comuns, i després, a la contrarèplica, explicaré per què.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, i per defensar les esmenes proposades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bona tarda. M'ha agafat distret, perquè no sabia l'ordre exacte..., però bé. (Pausa.) Doncs, amb relació a la moció presentada, nosaltres hem presentat una esmena. En principi, lo que seria el punt 1, el votarem a favor. El votarem a favor, entre altres coses, perquè discriminar té dos accepcions, no?: «discriminar» pot ser «separar», «distingir», «diferenciar», i «discriminar» també vol dir «tracte d'inferioritat».

En qualsevol cas, crec que el punt primer el que situa bàsicament és que quantifiquem, que analitzem, que coneguem..., amb voluntat de transformar i de corregir. Per tant, diguéssim, estem d'acord, evidentment, en que cal quantificar una cosa que entenem..., de sentit comú, que creiem que existeix, que és aquesta discriminació. Per tant, quantifiquem, analitzem. Analitzem-ho de manera plural, diversa, de la manera el màxim d'objectiva possible. I, posats a fer, també analitzem els propis dèficits de la nostra capacitat inversora, pròpia, com a Generalitat de Catalunya, que

també hi tenim molt a desitjar, a vegades, en el nostre esforç inversor i en l'execució del nostre esforç inversor. Per tant, el punt 1 el votarem a favor.

El punt 2 el votarem en contra. El punt 2 el votarem en contra per principis. Aviam, no tots els governs són iguals. És com dir que tots els polítics són iguals. És una línia d'unió excessivament dura i clara entre posicions d'una dreta cada cop més extrema. No tots els governs són iguals, no tots els governs fan la mateixa política. No tota la política és igual. No tot tant se'ns en dona.

Hauríem d'estar contents de tenir el Govern que tenim a l'Estat. O potser preferiríem tenir-hi un altre govern, a l'Estat? Crec que és diferent tenir un govern de coalició a l'Estat entre el PSOE i Unidos Podemos i En Comú Podem que tenir un govern a l'Estat entre el Partit Popular, Ciutadans i VOX.

És possible que a vostè li agradi més; és possible que a vostè li sembli que tot és el mateix, però tot no és el mateix. Vostè pot dir que tot és el mateix, i altres també diuen que tot és el mateix, que són aquells que, en principi, estan en contra de la política per definició, perquè volen altres coses. Per tant, el punt 2 no el votarem a favor.

El punt 3, evidentment, el votarem a favor. La transacció que han fet amb la proposta d'Esquerra Republicana... És cert, el tema del Tribunal de Comptes amb relació al tema... Ja ho vam dir en el seu moment. Per tant, no m'hi estenc.

Ara bé, nosaltres havíem presentat una esmena que ens hagués agradat que s'hagués acceptat. Perquè no n'hi ha prou amb constatar que hi ha discriminació, no n'hi ha prou amb quantificar-la; hem de resoldre-la, hem de solucionar-la. I una de les maneres millors de solucionar-la és abordar una negociació a fons d'un nou model de finançament que abordi els problemes de fons.

I val la pena que ho fem, perquè ho hem de fer. Primer, perquè el que tenim del 2009, que en el seu moment va ser molt positiu, està caducat des del 2014 i comença a tenir elements de perversió i negativitats. Caldria que féssim una negociació a fons, perquè en aquesta negociació a fons podem mirar de resoldre tots aquests problemes que podem estar detectant i que veiem que cal resoldre, perquè o els resollem amb un acord o seguim instal·lats en el no acord.

Perquè la nostra voluntat és fer política, i fer política no és només evidenciar els problemes. Fer política, o almenys la política que nosaltres volem fer, és transformar la realitat. I per transformar la realitat no n'hi ha prou amb fer victimisme, no n'hi ha prou amb dir que estem malament. Hem de transformar allò que no ens agrada. I per transformar allò que no ens agrada necessitem aquest acord, aquest nou model de finançament.

I fora bo que es presentés una proposta de nou model de finançament que fa temps que li estem demanant al Govern. I no n'hi ha prou amb un nou model de finançament –que és important–; també, quan parlem d'inversions, el que és molt important és abordar els mecanismes de millor cooperació institucional. Perquè bona part dels problemes que tenim no obeeixen únicament i exclusivament a les maldats del model de finançament actual, sinó també, possiblement, a la inexistència o a la feblesa dels mecanismes de cooperació entre les institucions. Perquè moltes vegades, a l'hora sobretot de parlar de les execucions –no de les dotacions, sinó de les execucions–, bona part de les execucions acaben no materialitzant-se per una mala cooperació entre les diferents institucions implicades en l'execució de determinades inversions.

Per tant, la nostra proposta, la nostra proposta d'esmena –que, malauradament, no ens volem acceptar– anava en la línia de buscar solucions a un problema detectat. De res servirà que ens instal·lem en el problema detectat per fer victimisme i fer el ploramiques si al costat no hi posem una proposta concreta que ens permeti solucionar el tema amb un model de finançament i amb una cooperació institucional que doti de les inversions que creiem necessàries per poder seguir fent de motor industrial, de motor econòmic del conjunt de l'Estat, i, al mateix temps, que tingui

una certa relació amb la justícia social que tots desitgem poder assolir, evidentment, també amb un model de finançament millor i amb unes inversions coherents amb el que representem i som.

Res més. I moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller... Senyor Canadell, totes les comunitats autònomes, per definició, tenen un dèficit d'infraestructures, i totes en volen més, no? (*Remor de veus.*) És veritat que..., li he de reconèixer que, durant els governs del Partit Popular, la inversió a Catalunya va caure fins a un deu per cent de les inversions totals de l'Estat. Però, li agradi o no li agradi, amb els governs de Pedro Sánchez aquesta situació s'ha començat a revertir. I més haguéssim caminat si els pressupostos del 2018 els haguessin aprovat i no els haguessin deixat caure –i ara li explicaré per què els van deixar caure i vam anar a eleccions generals.

I és veritat que hi ha diversos estatuts d'autonomia –no només el de Catalunya– que, en les seves disposicions addicionals, obliguen a que es dediquin inversions equivalents a la seva contribució al producte interior brut. No només Catalunya..., bé, hi han alguns estatuts que es van fer després del de Catalunya que van recollir aquesta disposició.

I és veritat que, com que és una llei orgànica, s'han de complir. I quan no es compleixen –que el Govern de Mariano Rajoy no els va complir– el Tribunal Suprem –exactament com vostè diu– va dictar una sentència que obligava..., els retards que hi havien hagut, o el no compliment, tenir-los en compte.

Si vostè analitza el pressupost del 2019, el del 2021..., el del 2019 no, perquè era prorrogat, però..., el del 2021 i el de l'any que ve, veurà que la posició que ocupa Catalunya en els pressupostos generals de l'Estat és la primera posició, pel que fa a la inversió en infraestructures. Intentem complir, en termes absoluts i en percentatge, el que disposa la disposició addicional tercera. De fet, en els pressupostos que ara estan en tràmit parlamentari al Congrés dels Diputats, Catalunya segueix sent la primera comunitat en la llista d'inversions. I, per tant, ja li dic jo des d'aquest faristol que, per al Govern d'Espanya, Catalunya és una prioritat, és *la prioritat* en aquests moments, no?

Vostè ens ha parlat... Ah, deixi'm fer-li una mica de memòria. El pressupost del 2018 va quedar..., no va ser aprovat, entre altres raons, perquè en la negociació que hi va haver vostès, en lloc de recuperar els diners que aquesta sentència del Suprem atribuïa a la Generalitat de Catalunya en infraestructures..., el que avui és president de la Generalitat de Catalunya va bloquejar l'acord perquè el que va demanar eren no infraestructures, sinó diners per tapar els forats i els dèficits que tenia el pressupost de la de la Generalitat. Diguem-nos-ho tot, no?

I, és veritat, no és el mateix el pressupostat que el licitat i executat. Ahir en parlava ja el vicepresident, en una pregunta parlamentària que vostès mateixos li van formular, i avui vostè també ha intentat reblar el clau.

Si no ho he entès malament, ens parlava que l'execució pressupostària era del setanta-quatre per cent. Ho he sentit bé? (*Pausa.*) Doncs bé, ara li parlaré dels números –jo reconec que és una xifra baixa, hauríem d'anar a més, però...–, ara li parlaré d'uns números que vostè no els ha explicat i no els ha volgut sentir o no els vol sentir. Ja els hi diré jo, eh?

Pressupost de la Generalitat de Catalunya. Infraestructures. Exercici 2019, licitat i executat. Carreteres, un 71,68 per cent del que hi havia en el pressupost. Any 2020, un 72,35 per cent. El que portem fins a dia d'avui, perquè ho he estat mirant, del 2021, un 44,62.

Infraestructures ferroviàries. Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya –això que s'assembla a Renfe, no?, seria equiparable. Any 2019, licitació i execució: un trenta-nou per cent del que hi havia pressupostat. Any 2020, un quaranta-dos per cent del que hi havia pressupostat. O sigui que, en termes comparatius, miri, resulta que l'Estat encara els guanya, a vostès, en licitació i execució. Podríem entrar en les causes, eh?, en per què a vegades els projectes no es poden licitar en temps i forma.

I, respecte a l'aeroport –en aquests nou segons que ens queden–, potser els hi hauria de preguntar als seus socis parlamentaris o de govern per què l'execució o la necessitat d'ampliació a l'aeroport de Barcelona, 1.700 milions d'euros, no es pot fer i vostès hi han renunciat.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, molt bona tarda. La moció que presenta el company Joan Canadell demana una xifra, una icona, que exemplifiqui l'abandonament econòmic en matèria d'inversions i infraestructures de Catalunya per part de l'Estat.

I segurament, com deurà reconèixer el company Canadell, quantifica una part, només, d'un problema molt més greu, d'un problema que abasta molts altres àmbits dels aspectes econòmics d'aquestes relacions entre Espanya i Catalunya. Que, en bona mesura, segurament és una part importantíssima que justifica que fa vint anys l'independentisme en esta cambra pràcticament era extraparlamentari i en estos moments representem més de la meitat dels diputats i diputades i més del cinquanta-dos per cent dels vots. Un maltractament que, com tothom n'és conscient, més enllà de les infraestructures, parla també de dèficit fiscal.

I alguns poden posar en dubte els mètodes i les xifres, però el que és oficial, perquè són les xifres que publica el *ministerio*..., Catalunya ocupa la tercera posició dels ingressos tributaris *per capita*, i, després de tots els mecanismes..., d'aplicar els mecanismes del model de finançament, si fem la correcció del diferencial de preus, ocupem la penúltima posició del conjunt de les comunitats autònomes. I això són xifres oficials del propi *ministerio*. Potser a alguns els hi pot semblar normal. No mos ho sembla, i de ben segur que al cinquanta-dos per cent de la ciutadania d'este país tampoc no l'hi sembla.

També són rellevants de quantificar els 4.000 milions d'euros que l'Estat no posa en la llei de dependència; o els 5.000 milions d'euros de dèficit de la sanitat pública que el Cercle de Salut quantificava, recentment, de dèficit anual; o quanties menors, no tan transcendents, com són els 700 milions d'euros d'infrafinançament dels Mossos. I no se n'escapa ni l'ingrés mínim vital: l'Estat espanyol en estos moments està ingressant 2,5 euros mensuals per habitant de mitjana al conjunt de l'Estat espanyol –2,5– i aquí estem en un 0,9.

Ho podríem allargar molt i posar molts exemples d'este espoli, però crec que també cal referir el tema concret al que fa referència la moció que se mos planteja, i són estes inversions, este dèficit en infraestructures.

El senyor Terrades parlava molt bé dels pressupostos. I és obvi que els pressupostos, com ahir afirmava el president del Govern de la Generalitat, són molt fàcils de pintar, i les execucions són molt més complicades. Segurament el que genera rebuig, profund rebuig, és el diferencial. I és cert que en totes les administracions, des de l'ajuntament més menut fins a l'administració més gran, hi han partides que no es poden executar, per molts motius. Però quan resulta que et trobes que a Catalunya de mitjana s'inverteix el cinquanta per cent del que s'inverteix a Madrid, i que s'execu-

ta el cinquanta per cent del que s'executa a Madrid, evidentment, això, com a efecte comparatiu, és absolutament greu.

I, per altra banda, s'ha mantingut al llarg de les dècades. I és cert: com diu el senyor Gallego, és molt cert que no és el mateix un govern espanyol del PSOE i dels comuns que un govern espanyol del PP i de VOX. No és lo mateix; però, malauradament, en infraestructures s'hi assembla bastant –s'hi assembla bastant. I en fico un exemple: 2019, època del president Zapatero, presenten un pla d'infraestructures ferroviàries de rodalies de Barcelona amb 4.000 milions d'euros. Al cap de..., el 2017, el president Rajoy presenta un altre pla amb 3.900 milions d'euros, que semblen iguals, xifres paregudes, inversions pràcticament equivalents.

Per altre costat, com s'ha comentat, hem incorporat..., hem fet una proposta d'una esmena que, és cert, se desvia del tema central de la moció, però nos sembla que és una expressió més del maltractament i de l'espoli envers el nostre país d'este Estat profund. És una esmena que proposem al rebuig a la decisió del Tribunal de Cuentas de no acceptar els avals dels fons complementaris de riscos que fa unes setmanes vam aprovar en aquesta cambra –cent dos vots favorables, vint-i-vuit vots contraris–, i amb la cobertura absoluta del Consell de Garanties Estatutàries –cobertura legal, cobertura amplíssima de la democràcia que s'expressa a través d'este Parlament. Però, malgrat tot, com és habitual, allò que es perd a les votacions ho acaben arreglant alguns amics als despatxos.

Però, com sempre, la solidaritat dins del moviment independentista evitarà i evita que la repressió de caràcter individual..., la puguem evitar si de forma col·lectiva hi podem pegar un cop de mà.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Muchas gracias, presidenta. Diputados... Bueno, hoy asistimos..., hoy Junts nos presenta una nueva ración de victimismo lacrimógeno infantil, el plato estrella de la casa. Son especialistas en balbucear, lloriquear, quejarse y retorcer la realidad para presentarse ante el mundo como los pobrecitos maltratados por esa «malvada» España que tanto los oprime y los aplasta. Para Junts todo vale con tal de seguir alimentando su odio a la nación española y avivar las ascuas del relato que los llevó a dar un golpe de Estado en 2017.

Cuando leí la moción –ponía «sobre fiscalidad», el titular–, por un momento pensé: «Hombre, a lo mejor hablamos de impuestos, ¿no?; a lo mejor hablamos del infierno fiscal que sufrimos los catalanes, ¿no?, por su culpa, por su nefasta gestión.» Pensaba yo todo eso, ingenuo de mí. Pensaba que a lo mejor Junts iba a presentar alguna propuesta y a reducir algún tipo de impuesto o de tasa, etcétera. Pero, bueno, no iba por ahí la cosa, ¿no? La cosa iba de, como decía antes, quejarse y lloriquear por la escasa inversión en infraestructuras por parte del Gobierno de España.

Bueno, seis consideraciones. En el análisis..., en su moción..., yo hago el análisis de su moción, y omiten algunas cosas, ¿no? Por ejemplo –cuestiones no menores, ¿eh?, voy a hacer referencia a cuestiones no menores–, que España, a partir de 2008, sufrió una crisis financiera sin precedentes que impidió invertir en infraestructuras en los niveles deseados. Ustedes siguen ajenos a la realidad, pero eso ocurrió aquí y en Extremadura y en otras partes.

Puede que no hayan invertido..., el porcentaje no se haya acercado al cien por cien de lo previsto, ¿no?, pero hay una cuestión que también omite esa moción, y es que Cataluña es la región con más deuda pública de España; que no ha quebrado precisamente gracias a la ayuda del «malvado» Gobierno de España; que la Gene-

ralitat le debe al «malvado» Gobierno de España 60.000 millones de euros, precisamente por su nefasta gestión. Sí, la deuda es de 80.000 –de la Generalitat de Catalunya–, pero 60.000 se tienen contra, digamos, el Tesoro Público español.

Tercero. Que apelen en el texto de su moción a la Constitución española, ustedes, es de traca –del artículo 14, hablan–; resulta que de vez en cuando les gusta la Constitución. También es de traca que se quejen del déficit de infraestructuras unos señores que se han comportado como en el camarote de los hermanos Marx durante las últimas semanas a raíz de los 1.700 millones de inversión del aeropuerto. «Es que no invierten en Cataluña, es que no invierten en Cataluña...» Cuando les hacen una propuesta, va y se pelean, como chiquillos. Pero está bien, pasan dos semanas y venimos aquí a quejarnos otra vez.

Le recomiendo que lea un estudio que se llama «Infraestructuras del transporte» que realizó la Airef –la Autoridad Independiente de Responsabilidad Fiscal–, que dice, y deja meridianamente claro, que Cataluña fue la región de España que más inversión bruta nominal había recibido en el período 1985-2018, con un 15,8 de la inversión en el conjunto de España. Lo dice la Airef. Ustedes dirán que la Airef es facha, también, pero la primera comunidad en inversión pública en la democracia en España ha sido Cataluña –Cataluña. Por lo tanto, toda la literatura que ustedes han presentado aquí, en fin, no tiene mucho sentido ni mucho rigor económico.

También dice el informe que, en términos de inversión media por habitante, Cataluña también está por encima de la media española, y que somos la comunidad autónoma que concentra más *stock* neto de infraestructuras, con casi un diecisiete por ciento. La Airef –la Airef–, no es una opinión de VOX, no es...; es la Airef. Yo creo que es un organismo respetado y respetable por la calidad de sus informes. Así que, señor Canadell, todo lo que ha dicho o buena parte de lo que ha dicho es mentira. Yo entiendo que ustedes sigan con su cuento chino para seguir fabricando separatistas, que es su negocio, pero el cuento es tan falso como su lealtad institucional.

Dicen que los gobiernos de España no invierten en Cataluña. Pues ustedes han aprobado todos..., bueno, el ochenta por ciento de los presupuestos generales del Estado en democracia. Alguna responsabilidad tendrán ustedes, ¿no? ¿O la culpa siempre es de los demás, que es lo que siempre suelen hacer ustedes?

Sexto –y con esto acabo–, no sé qué pinta una enmienda de Esquerra Republicana hablando de las fianzas para avalar las multas de los golpistas en una moción en la que estamos hablando de fiscalidad.

Y acabo. Su discurso siempre es el mismo, señor Canadell: «Si Cataluña fuera independiente seríamos ricos, guapos, simpáticos y tal. En fin, seríamos la leche.» Es como si usted fuera..., en fin, si usted fuera alto, guapo..., sería actor de Hollywood. Sí, sí, pero está bien, de vez en cuando, aterrizar, situarse, actuar con responsabilidad, tener discursos medianamente maduros y dejar de lloriquear.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Senyor Canadell, he de dir que la seva moció em va descol·locar una mica. Vostè fa una interpellació on pràcticament es vol assimilar a Irlanda, però després, no sé si per sort o per desgràcia, la fiscalitat desapareix de la moció. Bé, queda en el títol, ja està.

Clar, jo tinc alguns dubtes del que vostè va expressar fa quinze dies, perquè..., són preocupants. Vostè va insinuar que podríem fer desaparèixer l'IRPF, l'impost de societats i el de successions, com a mínim del que he llegit de la transcripció de la seva intervenció. La pregunta és: vostè vol que Catalunya esdevingui un paradís

fiscal? Perquè és el que va insinuar l'altre dia. I crec que estaria bé tenir la resposta. Però per sort no ho ha tocat, a la moció. Per tant, ens quedem aquí.

Parla d'infraestructures i de les inversions de l'Estat en les infraestructures a Catalunya. A mi em ve al cap que l'1 de desembre de 2007 ja hi va haver una manifestació en aquest país, que deia: «Som una nació i diem prou. Tenim dret a decidir sobre les nostres infraestructures.» Catorze anys més tard estem en el mateix punt. De fet, fins i tot Foment del Treball l'any 2007 denunciava el dèficit inversor de l'Estat a Catalunya i exigia la publicació de les balances fiscals –una mica com la seva moció.

De fet, és evident, és palmari que hi ha un dèficit d'inversions en infraestructures. Crec que a ningú se li escapa, si al matí agafa un tren de rodalies, o, millor dit, intenta agafar un tren de rodalies per anar a treballar, que veurà els dèficits estructurals d'una xarxa que durant anys no ha rebut les inversions necessàries. I podríem parlar de moltes altres infraestructures en les que hi ha hagut sistemàticament un dèficit d'inversions.

Però també és important que parlem de quin és el caràcter d'aquestes infraestructures. I que, quan parlem de dèficit d'inversions, també posem el focus en si, quan reivindiquem més inversions, les volem per seguir engreixant les arqueles de les grans empreses o si les volem per fomentar un transport públic de qualitat que sigui universal i que realment faciliti que les treballadores d'aquest país puguin accedir als seus llocs de feina en condicions dignes; si, quan reivindiquem més inversions per a infraestructures, estem referint-nos a més inversions per a trens de gran velocitat o ens referim a aquesta xarxa de rodalies, no? És a dir, què demanem i què defensem, quin és el model d'infraestructures que volem. És necessari que l'Estat hi inverteixi? Sí. També és necessari que definim quin model volem.

I, quan parlem de quin model volem, també siguem conscients que els dèficits en inversions o els problemes estructurals d'algunes d'aquestes infraestructures també són una mica responsabilitat de la Generalitat, perquè la línia 9 del metro..., anys i anys de línia 9 de metro, amb més de 2.500 milions d'euros de sobrecost o de més despesa de la pressupostada, i encara a aquestes alçades la línia 9 de metro no està acabada. I aquí hi ha responsabilitats compartides per molts dels que estan en aquest hemicicle. Això també ho hem de tenir present.

És per això que nosaltres ens abstindrem als dos primers punts, perquè compartim una part del que s'hi diu, però hi ha una sèrie de coses que no s'hi diuen que estaria bé que s'hi diguessin, també. Llavors, aquí ens abstenim.

I, evidentment, a l'esmena de l'Esquerra Republicana hi votarem a favor, perquè un cop més aquests dies hem vist com la justícia o aquells que es fan dir «justícia», quan en el fons no són ni un tribunal real, apliquen el dret de l'enemic, en el fons, enviant encara una sèrie de famílies i de persones que van fer la seva feina en consonància amb les seves responsabilitats polítiques..., els embarguen els béns i els sequeixen posant multes absolutament desproporcionades i injustes.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, bona tarda, senyores i senyors diputats. Ja tenim aquí una nova moció de Junts per Catalunya que és l'actualització del mantra, del *hit* principal del nacionalisme català, que és l'«Espanya ens roba». En aquest cas, l'espoli fiscal del qual parla el senyor Canadell obertament, que és una cosa –torno a dir, diguem-ne, una idea que ja he repetit en les últimes intervencions– que tampoc no és normal a qualsevol parlament democràtic del món: el fet que es normalitzi el

discurs de la Lega Nord –de la Lliga Nord– en un parlament. Vostès fan del victimisme constant, de la queixa contínua, el seu únic argument polític.

Una persona molt admirada per alguns en aquesta cambra –entre d'altres, hi compto el senyor Salvador Illa i alguns altres diputats segur que també, de la resta de partits, i també del Partit dels Socialistes–, Ernest Lluch, deia que la queixa nacionalista constant era amonal ideològic per a la convivència en una comunitat política. I, efectivament, la seva queixa constant està constantment apellant a una suposada persecució de Madrid, a un suposat odi de Madrid envers els catalans, a un suposat menyspreu de l'Estat cap als catalans. És amonal ideològic per a la convivència.

Vostès no fan política en pro dels catalans, no fan una política constructiva en pro d'un sistema de finançament que sigui millor per al conjunt dels ciutadans de Catalunya i que no necessàriament hagi de ser pitjor per a la resta dels ciutadans espanyols, sinó que senzillament fan servir el narcisisme de la petita diferència, l'odi, la discriminació, el victimisme constant, per intentar atiar precisament la confrontació, la divisió que necessiten en el si de la societat catalana.

En tot cas, insisteixo en la idea que vostès defensen el discurs que defensa o defensava la Lega Nord del senyor Salvini, que va ser primer un ultranacionalista de la gran Padània i ara és un nacionalista italià. Perquè això, òbviament..., quan un és un nacionalista com no n'hi ha, com el senyor Salvini, li és igual que sigui de la gran Padània o que sigui de la gran Itàlia.

Però, de tota manera, jo els vull fer un parell de reflexions sobre la qüestió que suposadament anàvem a tractar, el tema dels impostos. Vostès, que governen amb el major nombre d'impostos propis de tot Espanya... Catalunya és la comunitat autònoma amb el nombre més gran d'impostos propis, amb quinze impostos propis; per cert, dos més, serien disset, si hi comptéssim també els dos que estan declarats inconstitucionals pel «malvat» Tribunal Constitucional, que és precisament qui s'encarrega de vetllar perquè no es trepitgin els drets i les llibertats dels ciutadans, també dels ciutadans de Catalunya. Hauríem d'agrair molt al Tribunal Constitucional..., els ciutadans de Catalunya hauríem d'estar molt agraïts que, si més no, hagi declarat inconstitucionals dos dels disset impostos que vostès, els senyors de Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i amb el suport de la CUP, han creat per als ciutadans de Catalunya en aquest autèntic infern fiscal al qual ens sotmeten al conjunt dels ciutadans de Catalunya.

També els vull recordar un principi econòmic fonamental: els impostos no els paguen els territoris, els paguen els ciutadans. Per tant, la redistribució de la riquesa en un estat democràtic i social de dret com és Espanya es produeix entre els ciutadans, i no entre els territoris. Un principi tan fonamental, tan bàsic, tan elemental de l'economia vostès sembla que no l'acaben de comprendre. I, quan els ciutadans de Catalunya estem en la mitjana espanyola en inversió *per capita*, no acabo d'entendre aquesta pretensió de convertir les relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya en un suposat espoli.

Per tant, m'agradaria acabar també aquesta intervenció tornant a citar Ernest Lluch. Ernest Lluch deia una cosa que per mi és fonamental. Jo des de fa molts anys els tinc com a lectura fonamental, els seus llibres sobre la història de Catalunya i, sobretot, sobre l'economia catalana, i, concretament, un article que va escriure l'any 92 a *La Vanguardia* que es titulava, precisament, «Catalunya espoliada». Ell deia que mai no es pot separar el debat del dèficit fiscal de la qüestió del superàvit comercial.

Vostès, que constantment estan apellant a la suposada separació de Catalunya de la resta d'Espanya com el mannà que caurà del cel, i el senyor Canadell diu que no... Vaja, jo, de veritat, no acabo de comprendre si vostès creuen realment que en una Catalunya separada de la resta d'Espanya el nostre producte interior brut, i, per tant, la capacitat d'exacció d'impostos que tindria l'Administració, la nova administració del nou estat, del flamant estat català..., tindria la mateixa capacitat d'exacció d'impostos

que té ara amb el PIB que tenim a Catalunya, el PIB que tenim a Catalunya quan els nostres principals socis comercials són la resta de comunitats autònomes.

I li recomano que llegeixi un autor que no és de Salamanca, sinó que es diu Pankaj Ghemawat, que és indi, i l'hi dirà: els principals socis comercials de Catalunya són Aragó, Balears, la Comunitat Valenciana i la Comunitat de Madrid.

Per tant, deixin de somniar truites i comencin a fer política real per als ciutadans de Catalunya.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En darrer lloc, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda a tots. Avui ens presenten una moció sobre fiscalitat que, de fiscalitat, no en parla ni mitja coma, la qual cosa no deixa de ser sorprenent, no? I, al final, quan et llegeixes els tres punts de la moció, t'adones que és una moció presentada exclusivament per continuar alimentant el relat, que sembla que va decaient, i hem de continuar fent el discurs de que «Madrid ens roba». Doncs no.

I jo els faré una reflexió que crec que és important que la comencem a tenir present: Madrid no ens roba; Madrid el que està fent és passar-nos la mà per la cara, perquè allà saben gestionar una comunitat autònoma i saben exercir les seves competències, cosa que aquí, des de fa molts anys, no s'està fent. Vostès, mitjançant aquesta moció, volen fer vinculant una disposició addicional de l'Estatut que una sentència del Tribunal Constitucional va dir que no era vinculant.

I també els he de dir una altra cosa, per a la seva reflexió: lo que diu la disposició addicional tercera de l'Estatut s'aconsegueix d'una única manera: negociant –*negociant*. És com s'aconsegueixen les coses en política, *negociant*. Però vostès porten molts anys insultant aquells amb qui han de negociar. Deuen convenir amb mi que és una política una mica estranya de negociació; com a tàctica deixa molt a desitjar, francament.

Després es queixaran. No es pot anar insultant permanentment l'Estat, no es pot anar insultant permanentment el Govern de l'Estat i després anar allà a dir: «Què em dones?» Això no funciona així, senyors. No funciona així.

Venen aquí a queixar-se de la manca d'inversions, quan vostès acaben de rebutjar la major inversió dels últims deu anys per a Catalunya. I l'han rebutjat, no sabem encara ben bé com. A través d'un tuit explota tot, un tuit de Presidència, pum, ho rebenta tot, 1.700 milions. I ens comencem a plantejar, alguns, si és que rebenten aquesta inversió perquè això els hi trenca el seu relat, i preferim continuar mantenint viu el relat de que «Madrid ens roba» que no acceptar una inversió de 1.700 milions d'euros que Catalunya necessita, perquè, si no, jo encara no l'hi veig l'explicació.

Parlen de greuges comparatius. Si tothom entra en aquest joc, tenim un problema, tenim un problema greu. Perquè, al final, vostès –Generalitat, Govern de la Generalitat– distribueixen inversions per comarques. Tenim quaranta-dos comarques. I els diré que, de les quaranta-dos comarques, trenta-dos no arriben al dos per cent del total de la inversió per comarques. I si aquí comencem a rebaixar el nivell dels greuges comparatius, ens podem acabar trobant que l'Alta Ribagorça vindrà a dir-nos que té un greuge comparatiu amb el Baix Llobregat, i a veure com entomen vostès això. Siguem una miqueta coherents amb lo que és gestionar i amb lo que és distribuir. I hi insisteixo: volen més recursos? Sens dubte, tots volem més recursos, clar que sí que volem més recursos; negociant, no insultant.

Finalment, una moció que suposadament era de fiscalitat, però que parla del «Madrid ens roba»..., acaben amb una esmena i un punt addicional que parla de la decisió del Tribunal de Comptes que vostès volen reprovar i volen rebutjar. Doncs bé, jo els tradueixo el que diu el Tribunal de Comptes, perquè em sembla que vostès encara no

ho han entès. El Tribunal de Comptes els hi diu: qui ha estat víctima d'una malversació no pot avalar els malversadors. És així de clar. I pensar-se que això no és així, i que qui ha estat víctima d'una malversació pot avalar els malversadors, i que això és correcte, és un despropòsit polític, que vostès també hi han de reflexionar.

Per tant, nosaltres farem un vot en contra a tota la moció en tots els seus punts. Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, acabat el torn dels grups, té ara la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, el diputat senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Que difícil de resumir, en tan poc temps... Escoltin, som en temps de pressupostos tant a Espanya com a Catalunya. Per tant, ara és el moment de parlar del deute històric, ara és el moment de reparar aquesta situació que fa tants anys que dura. I això s'ha de fer abans de tancar el pressupost i no després, perquè sabem que l'Estat espanyol sempre troba excuses per incomplir, quan es tracta de Catalunya.

De fet, les cambres de comerç el 2019 van dir una cosa, van fer un estudi i van dir una cosa: «Per revertir la situació que tenim ara, per igualar-nos a la situació de la resta d'Espanya i de la mitjana d'Europa, el que s'hauria de fer és, durant els propers dotze anys, invertir cada any 3.800 milions a Catalunya.» Ja han vist com han anat els tres primers anys.

Senyor Terrades, quan vostè diu que aquest tema és..., «ara sí, eh?», fa una mica..., el nunyisme, eh?, allò de..., «aquest any sí»... Escolti'm, «aquest any sí» no. Portem vint anys amb aquest problema, o més de vint anys amb aquest problema. Per tant, no anem als tòpics de l'«aquest any sí» ni de la pluja de milions ni del rècord històric, perquè això ja ens ho sabem i sempre hem acabat igual, la realitat és molt tossuda.

Senyora Reguant, quan parlem de fiscalitat... Jo l'altre dia vaig posar un exemple... Vaig dir: «Els catalans, si volguéssim, sense dèficit fiscal, podríem tenir la fiscalitat d'Irlanda.» No dic que... Ja vaig dir: «No és el model que posem»; per tant, no m'ho tregui de context. I, sobre el model d'infraestructures, escolti'm, més que n'hem parlat aquí, d'apostar per rodalies, em sembla que pocs n'han parlat. I, a més a més, el vicepresident..., totalment compromès amb tot el Govern de que això sigui una realitat al més aviat possible.

Senyor Martín Blanco, escolti'm, nosaltres el que fem és aportar dades dels agents socials. I vostè, com que no sap rebatre-les, diu que és mentida, quan el mentider és vostè. Llavors, faci-s'ho mirar, perquè les dades són dels agents socials, no me les invento, eh?

Què més? Escolti'm, ja ho diu la dita: si t'enganyen una vegada, la culpa teva; si t'enganyen dues, la culpa és de l'altre. I si t'enganyen vint anys? Doncs escolti'm... És que jo hi afegiria que, si t'enganyen vint anys seguits, el que hem de fer és canviar d'estratègia, o pleguem. Per tant, nosaltres som el Govern del cinquanta-dos per cent per canviar l'estratègia, per, d'una vegada per totes, revertir aquesta situació. I això, com tots sabem, passa per la independència, per la negociació d'actius i passius i per solucionar el deute històric que tenim.

I no tinc més temps. Em sap greu, però no tinc més temps.

Gràcies.

(Aplaudiments. David Cid Colomer demana per parlar.)

La presidenta

Sí, senyor Cid...

David Cid Colomer

Per demanar votació separada del punt 2.

La presidenta

Del punt 2. Alguna petició més? (*Pausa.*) Sí, senyora Reguant?

Eulàlia Reguant i Cura

Per demanar votació separada dels punts 1 i 2, que podrien anar junts, però ja no, i del punt 3, per una altra banda.

La presidenta

Perfecte.

Doncs votem el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat, amb 73 vots a favor, 51 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat, amb 65 vots a favor, 59 vots en contra i 9 abstencions.

I votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat, amb 82 vots a favor i 51 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la solitud i la indefensió de les dones víctimes de violència masclista

302-00036/13

Passem al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la solitud i la indefensió de les dones víctimes de violència masclista, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. (*Remor de veus.*) Té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Gemma Lienas. Silenci, si us plau.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, bona tarda. Vull començar la defensa de la moció que presentem insistint en la vulnerabilitat, la indefensió i la solitud de les dones que pateixen violència masclista. I és que les nostres lleis, efectivament, donen solucions sobre el paper a moltes situacions que després, a la vida real, no estan resoltes. A la nostra llei li cal desplegament, recursos de personal i recursos econòmics.

Cal que avisin el conseller d'Economia –també l'avis jo, aprofitant que està aquí (*l'oradora riu*)– que s'afanyi amb els pressupostos, que ja va molt tard, i que necessita preveure una quantitat important per lluitar contra la violència masclista. Nosaltres, des del meu grup, estarem atents a tot allò que es faci i, evidentment, a tot allò que no es faci.

Qui pateix més les conseqüències d'aquestes mancances són les víctimes de la violència masclista. Per això nosaltres presentem una moció el fil conductor de la qual és l'acompanyament de les víctimes. Un acompanyament que hauria de concretar-se en una figura de referència –una psicòloga o una treballadora social– que fes tot el camí al costat de la víctima: a la comissaria, als hospitals, als jutjats, a la casa d'acollida.

Vostès s'imaginin l'estat psicològic d'una dona que, després d'anys de patir violència de tota mena per part de la seva parella i de tenir-hi un vincle emocional de submissió, es decideix a denunciar-la? Aquest és el moment més crític de tot el procés, i és el moment en que la dona necessita més empatia. Si no s'ho poden imaginar, els recomano que llegeixin una novel·la d'un autor irlandès, Roddy Doyle, que es titula *La mujer que se daba con las puertas*, que no està traduïda al català. És una novel·la magnífica per entendre de què va tot això de la violència masclista.

Pensin en una dona, en aquest estat emocional, que entra la comissaria sola, i, un cop allà, li diuen que s'ha d'esperar tres o quatre hores..., a l'advocat d'ofici; que la deixen asseguda en una cadira al mig d'un passadís mentre s'està preguntant si fa bé o si fa malament, què passarà amb ella i amb les seves criatures. No s'estranyin si els hi dic que moltes s'aixequen, diuen que van a prendre un cafè i ja no tornen.

Per això nosaltres demanem aquesta figura referent que pugui acompanyar-les des del minut u. I demanem també espais dignes per esperar-se i mitjans telemàtics a les comissaries per escurçar, si cal, el temps d'espera per tenir una entrevista amb l'advocat o advocada d'ofici.

I la figura referent ha d'acompanyar les dones maltractades en la seva recuperació, especialment la psicològica. Per això hem demanat que es garanteixi l'atenció de les dones que pateixen seqüeles arran de la violència, i molt especialment aquelles que poden cronificar-se. Actualment no tenim dades pel que fa a l'impacte que té la violència masclista en la salut física i psíquica de les dones. Per aquesta raó hem demanat estudis específics des de Salut.

També aquesta figura referent ha de poder acompanyar-les al jutjat, perquè la dona necessita ajuda per no fer-se enrere, necessita empoderament per estar convençuda de que allò que està fent està bé per a ella i els seus fills i filles. Per cert, als jutjats també hi operen –i a les comissaries i als centres de salut– els prejudicis: si la dona té pocs recursos culturals, si té alguna deficiència intel·lectual o si té un aspecte no normatiu, això li va a la contra. Molt sovint les dones retiren la denúncia, però això no vol dir que la denúncia fos falsa; vol dir que hem fallat nosaltres, perquè no ha tingut una ajuda per arribar fins al final.

I aquesta figura de referència també els ha de poder acompanyar, a ella i les seves filles i fills, a les cases d'acollida, i l'hauria d'ajudar a resoldre tots els tràmits que haurà de fer.

Pel que fa a les dones víctimes de violència sexual, necessitem que vagin a parar a un hospital que tingui unitats especialitzades, amb personal que estigui preparat i que sigui molt empàtic i sàpiga escoltar empàticament, i que mai no les jutgi, sinó que les tracti com a víctimes que són.

Hi ha un aspecte que no han posat en aquesta moció, que ja era molt llarga, perquè en van fer una proposta de resolució que esperem que aviat es vegi a la Comissió d'Igualtat, i és que Catalunya s'integri en el sistema Viogen de la Secretaria d'Estat de Seguretat, que aglutina tota la informació sobre violència masclista i que es pot consultar i seguir des de qualsevol lloc de l'Estat. Catalunya posa en risc les dones, al no estar en aquest sistema, que se'n van a viure fora de Catalunya.

I, per acabar, no volem deixar de recordar a la consellera d'Igualtat i Feminismes que des del departament, des del seu departament, han d'executar el pressupost, i és que el mes d'agost només n'havien executat el 24,8 per cent.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té ara la paraula, per defensar les esmenes presentades, la diputada Anna Grau, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bé, de vegades al Parlament una es pregunta si venim tots aquí a aprofitar o a perdre el temps. Aquesta moció del Grup Socialistes que debatem avui vindria a ser, des del nostre punt de vista, un perfecte exemple de temps públic malaguanyat.

La solitud i la indefensió de les dones víctimes de la violència masclista és un tema prou gros i prou important com per justificar una moció de vint-i-tres punts –una moció «maratoniana», que en diu el senyor Cuevillas– o molts més. Són molts o pocs, depèn de si aporten alguna cosa.

Per al nostre gust, el redactat original de la moció era un xic *facilón* i simplista, fregant l'amateurisme, en alguns moments. I ja s'ha vist què passa, quan el feminisme amateur intenta donar lliçons al feminisme de tota la vida; que li preguntin a la senyora Carmen Calvo si ha quedat contenta de l'experiència de governar en coalició amb la senyora Irene Montero.

No és que aquesta moció digui disbarats com els que se senten a dir a tothora al Ministerio de Igualdad; al contrari, està farcida de bones intencions una mica naïfs de vegades, una mica prepotents d'altres, com quan s'intenten donar lliçons als òrgans judicials sense mirar gaire prim qui en té la competència –es veu que aquí *todo se pega menos la hermosura*– o s'encarreguen informes pressuposant-ne el resultat abans de fer-los, o com ara si a Catalunya s'atorguen o no s'atorguen pous ordres d'allunyament. En fi, com ha dit la mateixa senyora Lienas, moltes solucions sobre el paper.

Nosaltres havíem presentat un humil grapadet d'esmenes amb la idea de fer costat no tant a la moció literal, que des del primer moment ens va semblar sobre-actuada i justeta, com a la bona intenció de fons que li atribuïm. Demanàvem coses petites, com que els estudis es facin amb criteri estadístic, no amb apriorismes ideològics; que respectin la llei de procediment penal, la independència dels òrgans judicials.

Fins i tot donàvem alguns consells de bona fe basats en víctimes directes de la violència, que, per exemple, ens van suggerir que els espais separats per a les víctimes als jutjats estiguin ben senyalitzats i que el personal del jutjat sàpiga on són, més aviat perquè puguin indicar com anar-hi. I, ja posats, que jutjats com els de Sabadell, Rubí i Martorell siguin condicionats superant la indignitat en que es troben després d'anys de manteniment *miserable* per part de la Generalitat.

Bé, de tot això se'ns ha dit que no, que no i que no, de vegades amb explicacions tan curioses com que es veu que senyalitzar bé els espais protegits dels jutjats seria perillós per a les dones –ja em diran per què. A punt, a punt vàrem estar de transaccionar això de donar una mà de pintura als jutjats més atrotinadets, però es veu que, per acceptar-ho, se'ns exigia eliminar tota menció de la negligència de la Generalitat en el seu manteniment. I, mirin, potser podíem haver fet els ulls grossos i dir «va, vinga»; però, total, perquè s'aprovi i no es faci res de res, que és el que invariablement sempre passa, i a sobre no poder ni dir que la Generalitat deixa morir els jutjats de fàstic i de sentiment, doncs mirin, no.

El pitjor de tot és que, comparant el redactat de la moció inicial del Grup Socialistes amb les esmenes finalment acceptades, totes procedents de l'*Armada Invencible* d'Esquerra i de Junts, et cau definitivament l'ànima als peus. És veritat que tota la moció era, en gran mesura, un brindis al sol, un fer volar coloms, una tocada de clarinet de feminisme «de boquilla», molt en la línia del que s'ha vist a l'últim Congrés del PSOE, però almenys alguns punts tenien el seu puntet d'exigència. Ara..., és que ni això.

En totes i cadascuna de les qüestions que l'actual Govern de la Generalitat es podia sentir ni mínimament incomodat o avergonyit del que fa, i sobretot, del que no fa en defensa de les víctimes de la violència, el Partit Socialista s'ha abaixat invariablement no sé si els pantalons, les faldilles o alguna peça de més endins i tot. Al final, els han quedat alguns punts tan embunyolats i enrevessats que ni s'entenen o fan riure.

Com es pot passar, per exemple, d'exigir que l'estatut de la víctima del delictes «garanteixi» una cosa a demanar que la «continui garantint»? Estava o no estava garantida? També hi ha un abisme entre exigir la transparència del test de risc a les comissaries i exigir que aquest test s'ompli davant de la víctima a contentar-se amb que es revisin els indicadors de valoració de risc a les comissaries –Àngela Maria!

A vostès els encanta presumir de ser més progress i més feministes que ningú, però quan es tracta de plantar cara, sigui a Podemos a Madrid, sigui al desgovern de la Generalitat, que no els busquin.

Per tot això, mirin, pensàvem fer l'esforç de bona voluntat de demanar votació separada dels punts que ens semblaven més potables i votar-los a favor, i abstenir-nos només en aquells que ens semblaven més estèrils, però vista l'actitud, com ens fan perdre el temps i les poques ganes d'anar per feina, doncs, ja em sap greu, ens abstindrem en tots els punts. Ja vindran temps i mocions millors.

Bona tarda.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula, ara, la diputada senyora Ester Vallès.

Ester Vallès Pelay

Gràcies, presidenta. Conselleres, conseller, diputades i diputats... En primer lloc, des de Junts per Catalunya celebrem qualsevol iniciativa que es porti al Parlament en defensa de les dones que han patit violència masclista. Venim d'una tradició, d'una història i una educació que encara ens fan arrossegat actituds que són pròpies d'una societat patriarcal, i aquest és un problema de tots i totes.

Hem de tenir en compte que la violència masclista no és un problema que tenen algunes dones, sinó que és la realitat de les dones, és el dia a dia, i hem d'avançar com a societat per revertir-ho. I, per fer-ho, cal educar amb valors, amb respecte i empatia. I la teoria la sabem tots, però la pràctica és una altra.

Cal actuar amb totes les eines, tots els recursos i des de totes les institucions per tal d'erradicar aquesta xacra de la nostra societat, i afrontar-ho de manera valenta i eficaç. Cal tenir ben present que la violència masclista no tan sols es dona en l'àmbit de la parella o l'exparella, sinó que també es dona en l'entorn familiar, en l'àmbit laboral i en l'àmbit sociocomunitari.

I quan observem les dades de 2019, ens quedem alarmades: un 50,9 per cent de les dones han estat víctimes d'assetjament sexual al llarg de la seva vida –un 50,9 per cent–, i un 11,9 per cent n'han patit en el darrer any.

Diputades, de ben segur que totes tenim en ment situacions properes que ens han fet patir, tenir por..., i no podem restar impassibles, hem d'actuar. És evident que, per dotar de les eines i recursos necessaris les dones que han patit violència masclista, es necessita invertir-hi, perquè quan una dona pren la determinació de fer un pas endavant i truca o es dirigeix a una comissaria per denunciar una situació de violència masclista ha de disposar de tota i la millor ajuda que li puguem oferir, i que, de fet, s'està oferint: serveis de traducció, un lletrat per interposar la denúncia, assessorament, un espai digne i un llarg etcètera.

Som conscients que encara hi ha mancances que s'han de detectar i resoldre, i, de fet, ja s'estan detectant, com, per exemple, millorar l'adequació dels espais per garantir que la víctima disposi d'un entorn segur i amable. I és evident que encara hem d'anar més enllà, i hi anirem, fins allà on calgui, però no tingueu cap dubte que juntes ho aconseguirem.

Per tot això hem aportat quinze esmenes als vint-i-tres punts amb la voluntat de fer tot el possible per acabar amb aquesta xacra de la societat. Agraïm la voluntat al Grup Socialistes d'acceptar la majoria d'esmenes, tot i que no ens heu acceptat totes aquelles propostes que instaven el Govern espanyol. Perquè tenim competències, però no totes; és el que té formar part de l'Estat espanyol. I instar el Govern espanyol i recordar-li que ha de fer la feina o deixar-la fer als que volem avançar també és part de la tasca de tots els grups parlamentaris.

Perquè quan parlem de destinar-hi més recursos..., m'agradaria saber si sou conscients que les taxes judicials, aquelles que els catalans paguem, que són uns 60 mi-

lions d'euros, 60 milions d'euros que haurien de servir per a les despeses d'infraestructures, personal i material, i que no en podem disposar..., en sou conscients? Sou conscients, com ja ha reclamat en més d'una ocasió la consellera Ciuró al Ministeri de Justícia, com també ho va fer la consellera Capella, que aquestes taxes haurien de ser retornades per ser destinades al finançament del departament? I sabeu quina és la realitat? Que no es retorna ni un sol euro a la Generalitat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en aquest primer bloc de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Bé, jo reconec que tenim un sentiment agredolç, davant d'aquesta proposta. Per una banda, contenta –ho reconec–, perquè tornem a parlar de polítiques públiques que volen avançar en matèria d'igualtat i feminismes, perquè fa unes setmanes vam fer un debat de política general i les grans oblidades van ser les polítiques específiques sobre igualtat. I, per tant, totes aquelles polítiques LGTBI, antiracistes i contra la violència masclista tenen aquest punt més discret i..., contenta, com deia, de poder tornar a parlar-ne.

Però, com deia, el sentiment és agredolç, perquè trobem que aquesta proposta no planteja ni un canvi quantitatiu, ni qualitatiu ni profund al model català d'atenció a víctimes de violències masclistes, i que hi ha un cert buit en aquesta moció, malgrat que ara la diputada Lienas ha parlat de la llei catalana, però en tots els vint-i-tres punts no hem trobat que es fes referència a aquesta llei catalana pionera que tenim a Catalunya. Parlo del model català perquè, com deia, un dels grans errors d'aquesta proposta és haver-hi obviat el model català.

De fet, al debat de política general el PSC proposava un pacte català contra la violència masclista que, de fet, no desenvolupava ni explicava com havia de ser ni com s'havia d'acotar, però ja sabem en què acaba aquesta imitació de les polítiques recentralitzadores. I no parlo d'un tema ni tan sols competencial, ni tan sols d'un tema d'instar el Govern, sinó d'una òptica, d'una certa manera de fer política seguida d'allò que es fa a Madrid. I és curiós –i ara ho deia la diputada de Junts– que, malgrat tot, totes aquelles propostes que instaven el Govern espanyol no han estat acceptades a les esmenes.

Deia la diputada Lienas que tenim grups parlamentaris a Madrid per poder fer totes aquestes propostes, però no podem obviar –i, de fet, aquest és un dels temes pels quals molts de nosaltres som independentistes– les limitacions estatals. I, per tant, tampoc podem deixar de reclamar, també des del Parlament de Catalunya, certes qüestions a l'Estat espanyol. I, si no, que ofereixin totes les competències.

Malgrat el buit, algunes de les peticions que fa aquesta proposició beuen de l'esperit de la reforma de la llei de violència masclista que vam aprovar la passada legislatura, tot i obviar-la en la moció. I ho poso en valor perquè en aquests punts no hi apareix, i crec que no és menor. Tenim una llei de violències masclistes catalana que ja era pionera el 2008, que es va aprovar amb el consens del moviment feminista i que vam ampliar i millorar fa només uns mesos.

Aprofundim la llei; aquesta és la nostra proposta. Aprofundim, despleguem la llei, posem-hi recursos humans i recursos econòmics. El que li cal a la xarxa d'atenció a les víctimes de violència masclista és millorar les eines que ja tenim, és desplegar les lleis que ja tenim i és tenir un pressupost per poder-ho tenir en el mínim temps possible i poder-ho executar.

Per tant, la nostra proposta –que no és ben bé la d'aquesta moció, malgrat que votarem a favor una majoria de punts– és aquesta. I, de fet, el compromís que l'altre

dia anunciaven des del Govern és justament poder fer aquest desplegament de les lleis amb aquesta proposta que vam fer, presentada pels comuns, de millorar, d'ampliar, de renovar i d'actualitzar, de portar al segle XXI la llei de 2008 de violència masclista, que el que pretenia era treure la violència masclista de l'àmbit privat, de l'àmbit de la parella i de l'exparella, i, per tant, entendre que n'hi ha múltiples formes, múltiples àmbits, que no només s'acota la violència dintre de l'àmbit de la parella.

I, per tant, amb aquesta voluntat, creiem que el model català d'atenció a les víctimes de violència masclista és bo. El que necessita és que despleguem aquesta llei, aquesta reforma de la llei, que té només uns mesos. I aquesta és la nostra proposta.

Malgrat que la senyora Grau creu que amb les nostres esmenes hem rebaixat la proposta del PSC, jo, en canvi, tinc la sensació que aquesta proposta va menys a menys del que proposa el Govern de Catalunya respecte a l'atenció a víctimes de violències masclistes. I, per tant, les nostres expectatives considerem que són molt més altes que aquests vint-i-tres punts.

També, fins i tot..., encara que haguessin acceptat moltes de les seves esmenes, senyora Grau, és la nostra proposta, no és la del PSC. Per tant, votarem la majoria de punts a favor. Fins i tot agraïm la possibilitat de poder discrepar i de poder parlar d'aquestes qüestions al Parlament de Catalunya, però considerem que aquesta proposta l'únic que fa és recentralitzar, posar pedaços, i que no va cap a un canvi estructural de la llei de violència masclista que nosaltres vam lligar molt ben lligada la passada legislatura.

I, per tant, creiem que aquesta és la línia: desplegar aquesta llei, fer-la efectiva i que no sigui, com sempre, una recomanació, sinó una obligació.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Bien, el Partido Socialista nos presenta una moción sobre la soledad y la indefensión de las mujeres víctimas de violencia que ustedes etiquetan como «machista». Y es que hay realidades de las que, al parecer, no les interesa hablar, pero eso no significa que no existan.

Porque los hombres maltratados existen, de la misma manera que también existen los niños y los ancianos maltratados, pero todos ustedes obvian hablar sobre ello. Sí, obvian hablar sobre ello. Y como lo que no se nombra en este Parlament parece que no exista, para ustedes, quiero aprovechar mi intervención desde el altavoz que nos da este atril, ya que nunca se ha hecho hasta que llegó VOX, para hacer una defensa y un reconocimiento a *todas* las víctimas de violencia intrafamiliar, sin excepciones. Y queremos mostrar toda nuestra solidaridad y apoyo con todas las víctimas. *(Alguns aplaudiments.)*

¿Cuándo veremos una iniciativa parlamentaria que hable precisamente sobre la violencia intrafamiliar? ¿Cuándo la veremos, por ejemplo, promovida por partidos parlamentarios como el Partido Socialista u otras formaciones políticas? Es triste, pero dudo que se vea. Pero desde nuestro Grupo Parlamentario de VOX ya hemos registrado varias propuestas en este sentido, en las cuales todos ustedes van a poder rectificar su postura sectaria y van a tener la oportunidad de poder posicionarse a favor de todas las víctimas de violencia intrafamiliar para que tengan una protección y una defensa en igualdad de condiciones.

Tendrán la oportunidad, por ejemplo, de apoyar medidas como dar cobertura, protección y asistencia a todas las personas por igual que, dentro del núcleo familiar, padezcan algún tipo de violencia; de que se publiquen las cifras, datos estadís-

ticos e informes relativos a todos los tipos de violencia intrafamiliar, independientemente de quien sea el autor y quien sea la víctima; de derogar la Ley 5/2008, del 24 de abril, del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista para elaborar una ley de violencia intrafamiliar, y de modificar el protocolo de duelo del Parlament para que se establezcan los minutos de silencio en este Parlament para todas las víctimas de violencia intrafamiliar.

Y no nos cansaremos de decir que la violencia no tiene sexo. Y que hay personas, independientemente de su sexo, que ejercen la violencia, y otras personas que no la ejercen. Y porque haya algunos hombres que ejerzan la violencia, eso no les da pie a criminalizar y a señalar a los hombres. Y eso es algo que entiende hasta un niño de cinco años.

Y lamentamos profundamente que nos presenten propuestas como esta, que siguen fomentando la desigualdad entre ciudadanos. Porque las medidas que proponen solo hacen que incrementar el odio hacia el hombre, y también hacen un uso partidista del drama de las mujeres maltratadas.

Y es que desde nuestro grupo parlamentario siempre apoyaremos todas aquellas propuestas que recojan la igualdad entre todos los españoles ante la ley; que defiendan también la presunción de inocencia, el endurecimiento de las penas y el cerrar sus chiringuitos para destinar esos recursos a lo que realmente importa y a proteger a todas las víctimas por igual.

Y, en este sentido, sí que les queremos dejar un mensaje muy claro, ya que muchos de ustedes son expertos en la manipulación mediática: que no exista la violencia de género no quiere decir que no existan mujeres maltratadas. Y eso lo tenemos muy claro, y queremos mandar todo nuestro apoyo a estas mujeres maltratadas. (*Alguns aplaudiments.*)

Y les pedimos a todos ustedes que dejen de una vez por todas de utilizar toda su artillería de ingeniería social y mediática contra VOX. Porque ¿saben qué? Al final no es contra VOX; es contra el sentido común de la mayoría de catalanes, incluidos muchos de sus votantes, a los que ustedes tratan como borregos, hasta que se cansen y se harten y los abandonen. Entonces sí, señores, el sentido común habrá triunfado. Y, voten o no voten a VOX, esa será nuestra gran victoria.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, a nosaltres ens ha sorprès una miqueta la proposta de resolució no perquè no sigui necessària, que és molt necessària, i més a les portes que estem, no?, del 25 de novembre, tractar aquest tema... Tampoc ens ha sorprès la qüestió de que tingui vint-i-tres punts perquè, com sempre diem, és una pràctica habitual del Grup Parlamentari Socialistes fer propostes de resolució molt llargues, però sí que... El que ens ha sorprès és trobar-hi algunes coses que podríem valorar positivament en una visió feminista que, des del nostre grup parlamentari, sempre acostumem a criticar durament, no?

Per tant, començaré per les coses positives que sí que té aquesta proposta de resolució, que, en general, per nosaltres és molt de mínims, i, en general –ho avanço– votarem la majoria dels punts favorablement.

Indica millores al servei d'atenció. Un punt molt destacable: el servei d'acompanyament personalitzat, que creiem, doncs, que és molt necessari i que s'han de fer tots els esforços possibles per desplegar-lo i dur-lo a terme pels mateixos motius –hi coincidim– que ha argumentat la diputada Gemma Lienas, del Grup Parlamentari Socialistes.

Unificar els protocols als serveis d'atenció també ens sembla molt important per poder atendre sota un mateix criteri i paraigua totes les supervivents de violència masclista, i també per a l'optimització dels propis recursos.

Millorar les instal·lacions de les comissaries i dels jutjats. La formació contínua dels professionals i la celeritat en l'assistència legal..., ens sembla positiu, perquè dignifica el tràmit i facilita el tràmit de la denúncia, no?, que és un tràngol, que és un punt clau, és un moment molt important. I hi ha un problema associat a aquesta infradenúncia que creiem que aquestes mesures, doncs, d'alguna manera, poden ajudar a pal·liar.

Sobre la difusió dels serveis existents i les millores de serveis d'acollida..., ens sembla positiu, perquè dona estabilitats per a les supervivents de violència masclista. I és que un dels problemes que tenim actualment és que, quan es dona una situació de denúncia d'una situació de violència, normalment és la dona la que ha d'abandonar el municipi, perquè els recursos que tenim ara mateix a l'abast queden en un altre municipi, etcètera, i aquesta dona, doncs, perd tota la xarxa d'arrelament, tot el sistema de suport, etcètera. Llavors, tot el que vagi a farcir aquests recursos ens sembla una qüestió positiva.

Ara bé, sí que hi ha un punt negatiu..., dos, en concret. Bé, hi han dos punts que fan referència a la qüestió de les polseres per a maltractadors. Per què ho considerem negatiu? Perquè ho considerem un abordatge punitivista de la gestió de les violències masclistes.

I és que una de les qüestions que per nosaltres és imprescindible a l'hora de l'abordatge del tractament dels casos de violència masclista és fer tot el possible per a una garantia de no repetició. I una garantia de no repetició implica una prevenció, per una banda, i, quan s'ha produït el fet, una reeducació, fer tot el possible no només per evitar que tornin a tenir contacte, víctima i agressor, i que la víctima, doncs, estigui en les millors condicions possibles, sinó incidir, gastar recursos en aquest agressor perquè entengui què és el que ha fet i es pugui evitar que es torni a repetir en altres persones.

Ara bé, també té una gran quantitat de mancances, aquesta proposta de resolució. I té una gran quantitat de mancances que nosaltres no hem volgut revertir o visibilitzar amb esmenes perquè creiem que és una qüestió de fons i de mirada, de visió feminista, diguem-ne, del propi articulat o del propi redactat.

Per exemple, hi manquen la diversitat funcional i la salut mental. Si parlem d'indefensió i de soledat de les dones, hem de tenir en compte les situacions en les que les dones, per la seva situació de discapacitat i de salut mental, no tenen una independència ni en la comunicació ni en l'accés a recursos.

Tampoc hi han les identitats sexogènere dissidents, amb les seves indefensions concretes; les situacions administratives irregulars, on és un handicap denunciar per una por a un inici de tràmit d'expulsió; la criminalització i persecució, i, sobretot, la manca de la joventut en un mes en el que hem vist com especialment –i m'hi estendré més tard, en la moció de joventut– estan afectades les dones joves menors de vint-i-un anys d'una manera molt greu, segons ens aporten les últimes dades. Creiem que és una manca molt greu d'aquesta proposta de resolució, però que es pot anar avançant en el futur.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Crec que correré el risc, també, de ser una mica repetitiva amb altres intervencions que s'han fet abans. Efectivament, és una moció llarga,

que busca ser completa i que busca tocar molts temes relacionats amb l'atenció a les víctimes de violència masclista. Té voluntat, entenem, de ser exhaustiva, però a nosaltres, doncs, també ens ha cridat una mica l'atenció que s'hagi oblidat d'una petita cosa, com és fer esment de la legislació catalana de lluita contra les violències masclistes.

I és que el punt del final és com... Vull dir, una la va llegint i va dient: «Ah, bé, són coses interessants», «Això, bé, ho haig de pensar»... Però, llavors, arribes al final i diu: «Basar totes les accions per a les dones víctimes de violència masclista en el conveni d'Istanbul» –d'acord– «i en la Llei 4/2015, del 27 d'abril, de l'estatut de la víctima del delict» –d'acord– «tenint en compte que la violència contra les dones és fruit de l'educació d'un sistema patriarcal» –sí–; i la Llei 8/2005, que va ser una de les lleis pioneres a l'Estat, una llei que va ser fruit de tot un procés participatiu amb el moviment feminista, que és una de les lleis que va ser més avançades a l'Estat espanyol?

De fet, la llei estatal arriba després, i hi ha algunes coses que incorpora la llei catalana, com es comentava –treure la violència de l'espai de la parella–, que no hi estan incorporades encara, que s'avança amb la llei que s'està començant a tramitar ara al Congrés, i que la llei catalana incorpora.

Però és que no és només això. És que llavors, efectivament, després de diversos anys de tenir aquesta llei vigent i que hi hagin hagut informes i avaluacions que el que demostraven era que no s'havia pogut desplegar completament perquè no se l'havia dotat dels recursos necessaris per fer-ho, l'avaluació que es feia deu anys després de l'aplicació de la llei bàsicament deia que hi havia coses a canviar, que hi havien coses que havien quedat fora en el seu moment, justament buscant uns consensos que en aquell moment, doncs, no es van donar –com, per exemple, la violència institucional–, però, sobretot, que no s'hi havien destinat recursos.

Llavors, des del nostre grup vam presentar la iniciativa de reformar aquesta llei per millorar-la, per ampliar-la i per reforçar-la. I és una llei que es va aprovar encara no fa un any, perquè és la Llei 17/2020, i el seu text tampoc hi fa referència, malgrat que moltes de les coses que hi han dintre d'aquest text en realitat estan recollides ja a la llei que es va aprovar el desembre de l'any passat. Per tant, em sembla que és com una mica estrany, intentar parlar de violència masclista, sense tenir clar el marc català.

Una llei, per cert, la 17/2020, que, per una banda, ha estat recorreguda al Tribunal Constitucional pel Partit Popular, que, una vegada més, no li agrada massa perdre votacions, tot i que van votar molts punts a favor d'aquesta llei quan vam fer el debat i van treballar-hi bastant activament durant la ponència, però, tot i així, han decidit posar-hi la seva empremta portant-la al Constitucional. I, efectivament, hi ha una iniciativa de VOX –a la qual nosaltres, com no podia ser sorpresa tampoc, hem presentat esmena a la totalitat– que el que vol és derogar les lleis de violència masclista que hi ha a Catalunya.

Hi ha una cosa que es diu «majories parlamentàries». I diria jo que el sentit comú de la ciutadania de Catalunya no està precisament pel que diuen els onze diputats de VOX, sinó pel que diem la resta de partits que estem representats en aquesta cambra, que majoritàriament creiem que la violència és masclista, majoritàriament, i que obeeix a un sistema patriarcal. Per tant, és d'això, del que estem parlant: de víctimes de la violència *masclista*.

Com deia, hi han molts punts en aquesta moció que estan recollits a la llei, i nosaltres insistim que el que falta, el que ha faltat fins ara, és voluntat política i recursos per desplegar-la. És cert que la llei que reforma la 8/2005 és recent, fa pocs mesos que està en marxa, però –ho hem parlat amb la consellera diverses vegades en intervencions aquí al Ple– una de les grans –amb perdó– proves del cotó de la seva conselleria serà veure si hi ha un abans i un després en aquesta voluntat política i en aquests recursos destinats a desplegar-la en l'actualització del protocol marc per

a l'abordatge de les violències masclistes, que entenem que ja s'ha anunciat que es posarà en marxa.

I nosaltres ho hem dit diverses vegades: creiem que ha tingut l'habilitat i l'encert d'envoltar-se de persones que són expertes en aquesta matèria, persones que van ser-hi quan es va fer la Llei 8/2005, i, per tant, sí que li hem demanat moltes vegades que hi hagi aquesta capacitat per part del Govern de donar resposta al que realment es necessita liderar des de la conselleria.

Com deia, a molts dels punts els hi donarem suport, i n'hi han d'altres que no veiem gens clars.

Per nosaltres, en canvi, el primer punt de l'acord té diversos problemes. No acabem d'entendre la figura que es planteja, perquè, al final, és incorporar una figura nova en els models d'atenció que ara mateix, per exemple, en els SIEs no seria necessària, perquè ja hi ha un model d'atenció i hi ha una treballadora social que treballa amb les dones víctimes de violència masclista. El que necessiten els SIEs són recursos, hi insistim, recursos per arribar a més dones –per tant, equitat territorial en l'accés als serveis d'intervenció especialitzada–, però també dignificar la professió i dignificar les condicions de treball de les persones que estan treballant als SIEs.

Els SIADs..., no caldria un torn d'ofici de vint-i-quatre hores si els SIADs recuperen el que és la seva funció, que és un servei d'informació i atenció a les dones –no són un servei d'atenció a l'emergència de les víctimes de violència masclista. Per tant, no tindria massa sentit un torn d'ofici de vint-i-quatre hores, set dies a la setmana, en un servei d'informació.

Com dèiem, algunes coses les votarem a favor; d'altres..., hi tenim molts dubtes. Però, sobretot, creiem que ha faltat, efectivament, una visió global de l'atenció a les dones víctimes de violència masclista.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. A veure, avui vostès plantegen una moció aquí que, sens dubte, és un tema molt preocupant, i el focalitzen només en les dones, però crec que aquest és un problema que no és exclusiu de les dones. Hi ha violència contra la gent gran, hi ha violència contra els infants, hi ha violència contra els discapacitats –no riguin, és un tema molt seriós–, hi ha violència... *(Remor de veus.)* No, no... Em sap greu, és una manca de respecte, que, quan jo parlo de violència contra la gent gran, parlo de violència contra els infants, parlo de violència contra els discapacitats i parlo de violència contra els homes, que també existeix, vostès se'n fumin –se'n fumin. *(Remor de veus.)* Perdoni, és una realitat. I que es vulgui... *(Persisteix la remor de veus.)* Si us plau, jo no he interromput ningú, he estat molt educada. I quan es vol discriminar...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Eva Parera i Escrichs

...això del debat públic, s'està cometent un error. No tot s'hi val. *(Aplaudiments.)*

S'han fet moltes lleis, moltíssimes, s'han creat molts organismes, s'hi han destinat molts recursos econòmics –que m'agradaria saber quants d'aquests recursos econòmics acaben realment en les víctimes de gènere–, però el problema segueix aquí, no l'hem erradicat. No l'hem erradicat, aquest tipus de violència –no l'hem erradicat. I per què no l'hem erradicat? Perquè no estem fent l'abordatge correcte d'aquesta problemàtica, i s'hi ha de fer un replantejament.

Però és que jo he arribat al punt de pensar-me que a vostès els importa més el relat que el problema. Això és un problema educacional i és un problema de manca de valors. I mai, mai, mai pot ser un negoci –mai pot ser un negoci. I no pot ser un lobby polític. És un problema greu. I, com dic, els hi preocupa molt més l'abordatge d'aquest tema des del relat que des de la realitat de lo que està passant.

Si no, com s'expliquen que avui el discurs sigui apujar el to contra els homes en general, als quals vinculen directament amb actituds violentes? Jo no sé, els homes que són aquí presents, com accepten això, amb passivitat... Vostès són tots uns possibles agressors, són tots uns possibles assetjadors, són tots uns possibles maltractadors i són tots uns possibles violadors. És una barbaritat. I els hi diu algú que ho ha viscut a l'Ajuntament de Barcelona, en un centre on es diu que s'ha de reeducar l'home –reeducar l'home. Estem a la República de la Xina o on estem? És una barbaritat, el discurs que estan fent.

Qui agredeix és un agressor; qui maltracta és un maltractador; qui mata és un homicida. I això no és patrimoni exclusiu dels homes –no és patrimoni exclusiu dels homes. I s'equivoquen –s'equivoquen– endurint el discurs amb sistemes heteropatriarcal, amb l'home..., amb la seva testosterona i la seva actitud violenta. No és veritat –no és veritat. Convivim tots, entre persones..., persones que no són violentes, que no són agressors.

La moció està bé. La moció està bé, i nosaltres li donarem suport. Al final, proposa mesures que són sentit comú i que no només afavoreixen les víctimes de violència de gènere: afavoreixen qualsevol víctima que entri en una comissaria o que hagi d'anar a un tribunal o que hagi de tenir una assistència d'un advocat d'ofici per qualsevol tipus de violència.

Hi barregen coses, és cert. Hi barregen coses que res tenen a veure amb la violència de gènere, però al final és una cosa que queda molt per sobre. Però, de debò, que els arbres no els hi impedeixin veure el bosc. No previndrem les violències, cap tipus de violència, i no previndrem la violència masclista criminalitzant l'home. No passa per aquí. A mi almenys en això no m'hi trobaran.

O entomem de debò un debat rigorós sobre com combatre una cosa que és fastigosa –que és fastigosa– i que s'ha de combatre i que s'ha de condemnar..., però d'una forma rigorosa, i no limitant-ho al discurs –que em sembla que és lo que més els importa– demagògic per seguir mantenint viu un relat que, al final, ve embolcallat per un gran lobby.

Gràcies.

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. No em pronunciaré sobre les esmenes, sinó sobre les invectives, que n'hi ha hagut moltes.

Senyora Changue, la propera vegada faré una moció de cinquanta punts per no deixar-me *res*.

Senyora Segovia, és que el marc de referència no era tot: era la solitud de les dones que pateixen violència masclista.

Senyora Díaz, m'ha sorprès el to de vostè d'avui, després del to tan moderat ahir, quan intentàvem..., quan transaccionàvem, quan estàvem negociant. De fet, el d'avui és el que li correspon de sempre, és el que li conec. (*Rialles.*) La moció recull les demandes de tots i totes les professionals amb els que m'he entrevistat durant mesos. Tenim una llei magnífica, però sense desplegar, i aviat farà un any. (*Aplaudiments.*) Durant aquest any han assassinat vuit dones –vuit dones.

Senyora Grau, perdre el temps? És increïble. És una indignitat, que digui això. Li hauria de caure la cara de vergonya de pensar en totes les dones assassinades i vícti-

mes de violència masclista. (*Aplaudiments.*) El meu feminisme és el mateix feminisme que el de la senyora Calvo, és el feminisme de la igualtat. I no soc una novinyuda en el feminisme, fa seixanta anys que hi milito –seixanta–, i tinc molts llibres publicats sobre feminisme.

Sí que em vaig adonar que vostè no sap re de feminisme. I li vull recomanar... Quan ahir em va dir que volien que esborrés que la violència masclista prové de l'educació patriarcal, i jo li vaig dir que això no ho esborraríem perquè era troncal per al feminisme, em va dir que no es podia entendre el patriarcat sense el matriarcat. Bé, em va quedar claríssim que vostè no en té ni idea, de feminisme. I li recomano que es llegeixi la Gerda Lerner, *La creación del patriarcado*.

Bé, i res més.

(*Aplaudiments. Basha Changue Canalejo demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Changue?

Basha Changue Canalejo

Sí. El nostre grup parlamentari demana votació separada dels punts 13 i 14.

La presidenta

13 i 14. Alguna petició més? (*Pausa.*) Senyor Cid?

David Cid Colomer

Sí. Per demanar votació separada dels punts 1, 4 i 23, que es podrien votar conjuntament.

La presidenta

Perfecte. Molt bé. (*Pausa.*) Senyora Vilalta?

Marta Vilalta i Torres

Per demanar votació separada també dels punts 1, 3, 4, que podrien anar conjuntament, i el punt 14 i el 23, que també podrien anar conjuntament. Gràcies.

La presidenta

D'acord.

Doncs comencem la votació.

Votem ara els punts números 1, 3 i 4. (*Pausa.*) El 3, ha demanat vostè, separatament? (*Veus de fons.*) 1, 4 i 23, tinc, per una banda; 13 i 14; 14 i 23. (*Veus de fons.*) D'acord, perfecte.

Fem la votació dels punts 1 i 4. (*Veus de fons.*) Exacte, gràcies.

Comencem.

Els punts 1 i 4 no han estat aprovats, amb 43 vots a favor, 76 vots en contra i 14 abstencions.

Votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

El punt número 13 ha quedat aprovat, amb 107 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 14.

Comença la votació.

El punt 14 ha obtingut 42 vots a favor, 12 vots en contra i 78 abstencions.

Votem ara el punt número 23.

Comença la votació.

El punt 23 ha obtingut 43 vots a favor, 11 vots en contra i 79 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha obtingut 51 vots a favor, 76 vots en contra i 6 abstencions.

I votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts han quedat aprovats, amb 116 vots a favor, 11 vots en contra i 6 abstencions.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'escola inclusiva i la lluita contra la segregació escolar

302-00038/13

Passem ara al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'escola inclusiva i la lluita contra la segregació escolar, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Carles Riera. *(Pausa.)* Diputat, si vol fer..., si arriba...

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Com deu recordar el conseller, vam fer-li una interpellació en la que posàvem el focus en el model escolar, en el model educatiu. En aquell model que, des del nostre punt de vista, millor combat la segregació i millor garanteix la inclusió i l'equitat. I, per tant, també hem volgut, òbviament, i en conseqüència, que la moció es focalitzi en qüestions que per nosaltres són clau, són essencials, des del punt de vista del model educatiu, si més no, que nosaltres defensem.

I, per parlar d'escola inclusiva, preguntem-nos què és l'escola inclusiva. Doncs, sembla una obvietat: aquella que inclou; que, efectivament, integra tot l'alumnat amb totes les seves diversitats –i subratllo «amb totes les seves diversitats»– i que fa aquesta inclusió de la diversitat com un valor, no com un problema; com un valor educatiu, com un valor social, com un valor escolar, en definitiva. I que inclou tota la diversitat del seu territori de referència i de la comunitat educativa –per tant, de tot el seu entorn.

I, davant d'aquesta definició d'«escola inclusiva», ens hem de preguntar si això és el que està passant actualment o no a casa nostra. La nostra conclusió és que això no és el que està passant a casa nostra, o que encara ens falta molt per arribar al que seria desitjable o al que seria ideal. Des del nostre punt de vista –vam tenir ocasió, conseller, de debatre sobre això en la interpellació–, és el model educatiu actual, basat en tres tipologies d'escola, el que està a l'arrel i és una causa fonamental de que no assolim nivells desitjables, ni molt menys òptims, d'inclusivitat i de lluita contra la segregació.

Per què? Doncs perquè hi han dos tipus, d'aquests tres que constitueixen l'actual model educatiu a Catalunya..., que no són inclusives i que són segregadores: gran part de les concertades i totes les privades. Són escoles que no inclouen, que no integren, que no incorporen de forma igualitària, equitativa, tota la diversitat, totes les diversitats de la comunitat educativa i del seu entorn. I el que encara és pitjor: la dreta i l'extrema dreta defensen que aquesta segregació, que aquesta desigualtat, que aquesta no inclusió, és necessària i és desitjable, perquè és la que millor serveix a la reproducció del model de societat que ells defensen.

I també hem de dir i hem de qüestionar que, per a alguns sectors de l'esquerra o per a alguns sectors liberals, aquesta inclusió o aquesta segregació, aquesta manca d'igualtat, és tolerable –és tolerable–, és assumible a un cert nivell; es considera estructural, necessària i es normalitza, es naturalitza.

Bé, nosaltres no hi estem d'acord. Nosaltres considerem que cal combatre qualsevol grau de desigualtat, d'inequitat, d'exclusió, de no inclusió i de segregació. A nosaltres no ens sembla tolerable, ni necessari ni assumible cap nivell de segregació, i per això anem a l'arrel, a la causa, posant en discussió el model educatiu actual.

Per nosaltres la solució és evident –ho hem dit sempre, ho tornem a repetir–: una xarxa única, pública, universal i gratuïta per a tothom, en què totes, absolutament totes les escoles i sense excepció incloguin i assumeixin tota la complexitat, tota la diversitat que hi ha en el seu entorn –tota la diversitat, hi insisteixo, sense excepcions.

I per nosaltres, una escola que sigui realment inclusiva és aquella en la qual la inclusivitat, la inclusió, no depèn fonamentalment del sobreesforç i de la sobrecàrrega de les professionals de l'educació, del personal docent, ni depèn de la resistència i de l'heroïtat de les famílies que han de portar els seus fills i filles amb necessitats educatives especials a les escoles. La inclusió no pot ser una cursa d'obstacles; No pot ser una cursa d'obstacles que les alumnes amb necessitats educatives especials i que les seves famílies han de superar pas a pas. Obstacles que cada vegada es fan més alts i més difícils de superar conforme avança el cicle educatiu. I, en aquest sentit, la inclusió encara és més difícil a la secundària que a la primària, i per no parlar ja de la postobligatòria.

I això per què? Doncs perquè no hi han els recursos suficients, perquè la nostra escola no gaudeix dels recursos suficients, dels recursos necessaris per tal de garantir aquesta inclusivitat, per tal de garantir aquesta inclusió. Aquest és el problema. I aquesta és la qüestió que nosaltres plantegem a través d'aquesta moció i dels diferents punts que plantegem: la reversió d'aquest model i la defensa d'un model que sigui veritablement inclusiu i que garanteixi l'equitat en el nostre sistema educatiu i, en conseqüència, en el nostre sistema social.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara, per fer la defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; gràcies i bona tarda. En primer lloc, dos agraïments a en Carles, al senyor Riera. Un pel tarannà, diguéssim, en el debat a l'hora d'incorporar les esmenes, de fer transaccions. I el segon, pel text definitiu que ens porta, que jo crec que és un text important. És important, perquè és una evidència la necessitat d'avançar cap a una escola inclusiva i lluitar contra la segregació escolar. Crec que aquest és un element estratègic per al país i un element fonamental.

Perquè, realment, si volem una societat d'homes i dones, de ciutadanes i ciutadans, més iguals, més lliures i més fraterns, necessitem una aposta decidida per una escola o per una educació democràtica i per una educació crítica, com planteja a l'inici la moció que s'ha presentat. Perquè homes i dones amb una educació democràtica i una educació crítica són capaços d'analitzar la realitat per transformar-la; són capaços d'entendre que no tot s'hi val, que no tot és igual; són capaços d'entendre que res està predeterminat, perquè no hi han dogmes inalterables, sinó que és la ciència aplicada la que ens permet transformar la realitat en benefici de la justícia social, de l'avenç social, del progrés, en definitiva, de la societat.

Per això és important que comenci la moció situant clarament aquests valors d'escola, d'educació democràtica i crítica, basada en els sabers, les cures i el treball –que això és important tenir ho present– i, sobretot, recolzada en uns currículums que tinguin en compte els valors del feminisme, de l'antiracisme i l'antifeixisme, com a elements claus per avançar, diguéssim, cap a aquesta societat, cada cop més democràtica, més lliure i més igual.

Per això, més enllà de reforçar els currículums i tal, crec que la moció situa clarament que per avançar en aquest model escolar, en aquest model inclusiu, en aquest model no segregador, hem d'actuar sobre la programació i l'organització general del sistema educatiu, i apostar per un sistema educatiu on l'escola pública sigui l'eix fo-

amental articulador d'aquest model educatiu i, per tant, que es limiti, que s'eviti, que s'elimini tota educació segregadora. Crec que això queda clar en aquesta aposta decidida per la prioritització de l'escola pública com a nucli articulador del model educatiu que es vol.

I, per tant, garantir els recursos suficients i els equipaments necessaris per dotar aquesta escola pública de la qualitat necessària i de l'atenció educativa necessària que eviti qualsevol tipus de discriminació. Però també entenent que, més enllà de l'àmbit escolar estricte, hi ha l'educació no formal, el fora escola, que també educa i que també pot segregar si no ho fem bé. I per això és important també que la moció incorpori la necessitat de que les activitats extraescolars siguin reconegudes i que siguin un element on s'eviti qualsevol tipus de discriminació per elements econòmics o per qualsevol tipus de discriminació, que n'hi han moltes, malauradament, a la nostra societat, i cal actuar decididament des dels poders públics per evitar-ho. I és important que, en aquest sentit, ho situï clarament, el tema de la moció.

De la mateixa manera que es situa en la moció els elements referits a actuar sobre la programació dels equipaments dels edificis escolars. Perquè la discriminació no és només, a vegades, com organitzem el sistema educatiu, no és només, a vegades, com apliquem el currículum; també és determinats tipus constructius, determinats equipaments educatius, on en els patis, per exemple, es genera una segregació entre els nens i les nenes a l'hora de repartir-se el pati i els espais de joc. És important també que, quan fem els equipaments escolars, tinguem en compte que els equipaments escolars han de complir també una funció d'integració, de no segregació, d'integració educativa màxima.

Per això crec que aquesta és una moció molt important, perquè defineixi una estratègia de país d'un model educatiu determinat que és la base fonamental si volem construir una societat d'homes i dones, de ciutadanes i de ciutadans, més lliures, més iguals i més fraterns. Si no tenim una escola inclusiva i una escola segregadora, la societat no serà inclusiva i la societat, malauradament, serà segregadora. Per tant, és important apostar per la inclusió i la no segregació en el model educatiu.

Gràcies, Carles, per la moció i per l'esforç que has fet.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, la moció que avui presenta la CUP aborda dues qüestions que em semblen prioritàries, com són l'escola inclusiva i la lluita contra la segregació; qüestions que des del Grup Socialistes Units per Avançar fa temps que hi hem treballat, i mirarem de seguir-hi contribuint i impulsant, donada la seva importància. Són dos reptes no assolits encara pel sistema educatiu de Catalunya, que no han estat impulsats amb determinació pels darrers governs i l'assoliment dels quals ja no podem ajornar més si creiem que l'educació és sinònim de progrés, d'igualtat d'oportunitats, de cohesió i, per tant, si creiem en la igualtat d'oportunitats educatives.

Esperem que el proper acord de pressupostos contempli els recursos necessaris per avançar decididament en aquesta direcció, cosa que no hem vist en els últims pressupostos aprovats ni amb la CUP ni amb els comuns. I, per tant, ens sembla, en primer lloc, que és imprescindible –és una qüestió que planteja la moció– que els centres educatius del Servei d'Educació comptin amb els recursos docents i de suport suficients per atendre adequadament aquesta creixent diversitat –i concretament, doncs, l'alumnat amb necessitats educatives específiques de suport educatiu–, i recolzar així també el professorat amb eines, amb més formació, per poder fer precisament la detecció precoç que permet després tenir diagnòstics i tractaments abans d'hora i, per tant, poder avançar cap a aquest sistema educatiu plenament inclusiu.

Compartim també amb la CUP que el Departament d'Educació ha de proveir de l'oferta pública d'escolarització necessària en un entorn de proximitat, ha d'evitar tornar a tancar línies de P3 o grups, com han fet enguany a molts municipis, i abordar, d'una vegada per totes i en un context de davallada de natalitat, una reducció generalitzada de ràtios, acordada, evidentment, amb el món local i la comunitat educativa. Probablement sigui aquesta la mesura que més consens generi entre aquesta comunitat, com la codocència, no?, permetent una atenció més individualitzada i aquesta atenció necessària a la diversitat.

I, d'altra banda –i en aquest punt agraeixo a la CUP que ens hagi acceptat l'esmena–, és fonamental garantir aquesta plaça pública i gratuïta a l'alumnat en l'etapa educativa zero-tres, avançant en la universalització, en la gratuïtat, que és una etapa realment determinant. I per això cal posar els recursos suficients a disposició en el proper exercici pressupostari. Ja aviso que esperem que no ens facin trampes amb el cost de la plaça, com ho puc intuir, perquè no n'hi ha prou només d'assumir els dos terços del finançament d'aquesta escolarització. Això és una condició necessària, però no és suficient. També cal crear noves places públiques, perquè amb les actuals no n'hi ha prou. I, per tant, això s'ha de fer prèvia planificació, en funció de les necessitats territorials i també socials.

Esperem també que el Govern tregui del calaix la regulació del decret de menjador, que la comunitat educativa va rebutjar fa anys en diverses ocasions. Vull aquí recordar que encara són molts els ajuntaments que estan pagant els monitors i monitores que fan una atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials al menjador. I sobretot que es recuperi, com vam acordar, el servei de menjador als instituts i, evidentment, els ajuts vinculats a aquest servei, que són els que el Govern d'Artur Mas, amb el suport del PP, fa anys que es van carregar.

Igualment, doncs, desitgem una política pública del departament per fomentar i garantir l'accés a les activitats extraescolars, ja que la bretxa per la banda no lectiva cada cop és més important i generadora de més desigualtats.

I, pel que fa a la concertada, nosaltres defensem, evidentment, centres corresponsables, compromesos amb el servei públic d'educació. I compartim, com no pot ser d'altra manera, que no s'han de renovar els concerts a les escoles que no compleixen amb algun dels objectius de servei públic, com pot ser la coeducació a través d'una escolarització mixta, en el cas de les escoles que segreguen per sexe, o d'altres que es puguin negar a escolaritzar determinats perfils d'alumnat, que segurament són minoritàries. Però pensem que aquesta decisió s'ha de reforçar amb el decret de concerts que encara no tenim, que fa anys que anuncien. Ara tenim la base de la LOMLOE, del nou pacte educatiu, però cal reforçar també la normativa a Catalunya.

I en aquest punt, doncs, hem de dir que ens sorprèn que no hagin acceptat l'esmena, quan parlen d'eliminar el pagament de les quotes als centres concertats. A nosaltres ens sembla molt bé, perquè, evidentment, s'ha d'avançar en la gratuïtat de l'educació, de la qual encara som lluny. Però com hoensem fer si no és aportant el finançament necessari? Nosaltres pensem que, efectivament, s'ha de millorar el finançament del conjunt del sistema educatiu –està infrafinançat–, i també s'ha de preveure una millora d'aquest finançament als centres concertats per donar compliment al pacte contra la segregació, per donar recursos per atendre adequadament aquell alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu. Perquè, si no, podria passar que precisament aquelles escoles més corresponsables, amb una composició més social, serien les menys viables econòmicament i, segurament, aquelles amb més risc de tancar les portes. I, en canvi, sobreviurien aquelles més elitistes, que són aquelles que no volem finançar amb diners públics. És a dir, en compartim l'objectiu, però per això cal posar més recursos sobre la taula. I això és el que plantejàvem en l'esmena que no s'ha acceptat, i per això ens abstindrem en aquest punt. I aquí dir que també hi haurà un vot diferent d'Units per Avançar.

Quant al català, creiem que la proposta és raonable perquè referma el que estableix la llei d'educació en el seu títol II, que fixa el català, que és la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge. En aquest sentit, també agraïm la transacció. I això no exclou que n'hi hagi d'altres, com ha de ser el castellà, que també s'ha d'assolir perfectament, com el català, al final de l'ESO, i evidentment hi sumariem una tercera llengua. I, evidentment, doncs, estem d'acord a continuar promovent l'ús social del català en l'àmbit escolar, com s'ha fet fa anys, però augmentant els recursos a tal efecte.

I, per tant, nosaltres votarem majoritàriament el conjunt de la moció.
Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats. Bona tarda. Bé, avui tenim una moció de la CUP que té elements realment interessants. De fet, és una moció sobre la qual votarem a favor en diversos punts; ens abstindrem en d'altres, i també votarem que no en alguns dels punts.

Quan parlem d'escola inclusiva, jo crec que és una..., crec que és interessant, perquè és un tema que s'està posant molt d'actualitat a la nostra comunitat, i em fa l'efecte que és una qüestió que realment sí que és important. Moltes vegades lamentem que no es parli de qüestions que realment interessin la ciutadania, i crec que la qüestió de l'educació inclusiva, la inclusió de les persones amb alguna mena de discapacitat en les escoles, diguem-ne, de la xarxa pública o concertada, a mi em sembla un tema del qual s'ha de parlar.

Sí que és cert que..., torno a mirar aquí la diputada Niubó, perquè és un tema del qual parlem sovint. Jo des d'aquest punt de vista i el meu grup parlamentari tenim una posició potser una mica més eclèctica, una mica més heterodoxa, que és que no considerem, diguem-ne, en termes absoluts que l'educació inclusiva hagi de ser un objectiu total, holístic, global; ha de ser, jo crec, un desideràtum. I és veritat que és raonable l'aspiració a aconseguir que les persones que tenen alguna mena de discapacitat es puguin incorporar en escoles de la xarxa convencional, però sí que és veritat que hi ha determinats casos de persones amb discapacitats en els quals la inclusió és precisament mantenir, protegir i preservar aquelles escoles d'educació diferenciada o d'educació especial per a persones amb aquesta mena de problemes o amb aquesta mena de discapacitats, concretament.

També alguns ho diem des de la vessant personal, des del fet d'haver-ne conegut una persona o tenir-ne una persona a la família, que som conscients que les famílies, algunes de les famílies prefereixen, de fet, el fet de preservar aquestes escoles d'educació especial. I, per tant, nosaltres no ens sumarem a la idea, diguem-ne, que la inclusió ha de ser un objectiu total i que no pugui tenir matisos; al contrari, creiem que s'ha de preservar, s'ha de garantir la continuïtat de les escoles d'educació especial, sens perjudici de l'objectiu de la inclusió, que, efectivament, em sembla lloable i el compartim en bona mesura.

D'altra banda, hi ha altres coses d'aquesta moció que ens semblen atendibles, com el fet de garantir l'accés universal a l'alumnat al servei de menjador escolar, també garantir les activitats extraescolars per als alumnes. N'hi ha d'altres, en canvi –ja ho he dit aquest matí i no em voldria repetir–, amb les quals estem en absolut desacord.

Quan parlem de les escoles diferenciades per sexe, jo crec que aquí hi ha una autèntica –ho he dit aquest matí– croada contra aquesta mena d'escoles. Des de l'agnosticisme i des de la meua posició personal, diguem-ne, de no considerar la millor de les fórmules l'educació diferenciada per sexe, crec que el manteniment de

concerts, també dels concerts amb aquestes escoles, va precisament en pro del pluralisme d'una societat que respecti el dret a escollir dels pares, i aquest dret és un dret reconegut per totes les convencions internacionals, i crec que, des d'aquest punt de vista, faríem un flac favor al pluralisme i a la mateixa convivència continuant amb aquesta croada. I, de fet, crec que és de lamentar el fet que s'hagi anunciat per part del Govern aquesta voluntat d'acabar, de cancel·lar, aquests concerts amb les escoles concertades que diferencien per raó de sexe.

Per últim, la qüestió de la llengua. Per nosaltres és una finalitat lloable la de fomentar l'ús social de la llengua catalana en l'àmbit escolar, sempre que això no impliqui, ni molt menys, normalitzar coses com les que fa Plataforma per la Llengua, amb el seu inacceptable espionatge a les aules i als patis de les escoles catalanes. I, d'altra banda, considerem que és perfectament compatible fomentar l'ús del català amb fomentar l'ús del castellà. Suposo que és una batalla, amb els partits separatistes, perduda, però jo, personalment, crec que, com a ciutadà de Catalunya, em sento amb l'obligació moral d'intentar, en la mesura del possible, fer pedagogia de la idea que és perfectament possible tenir una vivència equilibrada del bilingüisme, tenir una vivència equilibrada i considerar perfectament compatibles l'ús del català i l'ús del castellà i el foment de totes dues llengües, que són les majoritàries a la nostra comunitat, juntament amb l'aranès, a l'escola i a tots els àmbits públics i privats. Per això, jo crec que el foment de l'ús de la llengua catalana ha d'anar acompanyat també del foment i l'ús de l'altra llengua dels ciutadans de Catalunya, que és el castellà.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Anna Erra.

Anna Maria Erra i Solà

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, avui ens presenta una moció la CUP, que sobretot la podríem dividir en tres grans blocs: un seria el català, la inclusió i la segregació escolar. I en molts d'aquests punts nosaltres ens hi podem trobar i sentir molt còmodes, sobretot, per exemple, amb la defensa del català, per treballar en l'ús social de la llengua, perquè en les escoles sigui la llengua vehicular, perquè puguem garantir veritablement un coneixement del català i, sobretot, la llengua sigui, doncs, la més usada tant a dins de l'escola com a fora, sobretot quan estem parlant del que són les activitats extraescolars o les del lleure. Per nosaltres, el català és un pilar fonamental. I, sobretot, lligat amb el català, el que ens preocupa molt també és la immersió lingüística, aquest gran consens social i polític que va haver-hi a Catalunya i que ara s'ha de dir que amb la LOMLOE a nosaltres, com a Junts per Catalunya, ens fa por que no quedi del tot protegida, després de l'agressió que constantment té la llengua catalana. Amb tot això, nosaltres amb el que és la llengua hi estaríem totalment d'acord.

I l'altre apartat que també treballen sobretot és el que és l'escola inclusiva. Nosaltres creiem totalment a avançar amb el que és l'escola inclusiva. Sabem que, evidentment, hi ha d'haver la dotació pressupostària que calgui per millorar davant d'això, però sabem que tot el que és incloure tota la diversitat personal que pugui haver-hi a les escoles, això l'únic que fa és enriquir, en el fons, el món educatiu. I, sobretot, que també ho diuen vostès en la moció, el que és la inclusió als menjadors, per anar intentant de recuperar tot el que és els menjadors escolars, com també en el que és les activitats extraescolars, que aquí hi ha la gran feina que sobretot es fa a partir dels plans educatius d'entorn, que al món local es fan tota una colla d'activitats per fomentar aquestes activitats perquè siguin per a tothom.

I amb tot això anem a l'altre apartat que vostès sobretot treballen, que és la segregació escolar, no?, el repartiment equitatiu, el cost real de la plaça escolar, recursos, quotes, concerts... Nosaltres aquí, com a Junts, creiem que hem de treballar –i em

sembla que hi treballem— contra el que és la segregació escolar, però nosaltres tenim molt clar que per avançar en aquest aspecte hi hem de fer valdre el que és el Servei d'Educació de Catalunya en el marc de la LEC, en el marc de la llei d'educació de Catalunya. Nosaltres volem superar aquesta dicotomia entre centres públics i concertats, i avançar veritablement cap a una integració real, perquè és amb el Servei d'Educació de Catalunya i amb un millorament del que és el finançament, com es va pactar quan, a partir del pacte de la segregació escolar, es va saber ben bé el cost de la plaça, que podrem avançar sobretot en la segregació escolar, en fer una bona distribució equilibrada i proveint dels recursos necessaris que calguin totes les escoles segons les seves complexitats. Això és el que deia el pacte de segregació escolar, i em sembla que és el que va tenir un gran consens polític i social i que nosaltres ens hi sentim molt còmodes.

I amb tot això voldria, i sobretot parlant de segregació escolar i potser perquè també avui hi ha fet referència el diputat Espadaler, poder treure, doncs, un reconeixement al que seria un alcalde de Vic, el senyor Jacint Codina, que vam perdre la setmana passada com a ciutat i que va deixar un llegat molt important en moltes coses, però sobretot en el que era la seva visió social i educativa. Perquè el que va ser un projecte referent a Vic, però que va ser referent a tot Catalunya i que ens vam avançar en el que és la segregació escolar, sobretot és l'anomenat «model Vic». Aquell pacte que totes les escoles, tota la xarxa que hi ha a la ciutat, cinc escoles públiques i cinc escoles concertades..., vam fer un pacte de ciutat, un pacte contra la segregació, i el que vam demostrar és aquest intent de cohesió social, d'equitat i d'avançar, sobretot, perquè no hi hagi segregació.

Amb tot això, nosaltres..., volem avançar, evidentment, contra la segregació escolar, i també sabem que a això ens hi ajudarà aquest pas que també ja va avançar el conseller i que també, com a pacte de govern, nosaltres també hi treballem, que és aconseguir la universalització del zero a tres anys, però evidentment —evidentment— amb tots els centres sostinguts o subvencionats amb fons públics. Nosaltres el que sabem és que hem de mantindre tot el mapa escolar que hi pugui haver.

Amb tot això, el que li vull comentar en aquesta moció és que nosaltres, com a Junts per Catalunya, ens hi sentim còmodes, perquè estan parlant d'una moció que parla d'invertir més en educació, de dotar de més recursos, que sigui amb més finançament, amb professorat, amb el que calgui per a les millors necessitats; amb avançar en aquesta universalització del zero a tres anys, avançar en l'escola inclusiva, amb la defensa, sobretot, del català. Nosaltres amb això ens hi sentim molt còmodes, però tenim unes línies vermelles com a Junts per Catalunya. I és ben bé que nosaltres estem en el marc de la Llei d'Educació de Catalunya que tenim aprovada, amb una defensa clara del Servei d'Educació de Catalunya i també amb l'impuls i la defensa del pacte contra la segregació escolar.

Amb tot això, davant de la moció hi han molts punts amb què ens hem trobat d'acord i en alguns ens abstindrem i en algun votarem en contra.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en aquest primer bloc de defensa de les esmenes presentades, té la paraula ara la diputada Najat Driouech, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller. Diputats, diputades... Bé, no ho acostumo a fer mai, perquè crec que aquí ja ens coneixem i molts ja em coneixeu de l'anterior legislatura, però crec que el tema s'ho val. S'ho mereix. Començaré la meua intervenció parlant-vos d'una història sobre una nena, una nena que el 15 de març de 1990 arriba a Catalunya, com tantes altres nenes, des d'una zona rural molt petita, al

costat de la ciutat de Tànger, anomenada Mzoura. Amb nou anys havia tastat ja dos sistemes educatius diferents: el rural i el de la ciutat de Tànger. Ara, en provava un tercer en un context molt diferent. En aquest tercer es va sentir acompanyada i, sobretot, empoderada; fet que va permetre que en gairebé un any i mig estigués al mateix nivell que la resta de companys i companyes de la classe. Aquest és el model d'escola que volem, el que posa al centre l'alumnat i les seves necessitats. Fem de l'escola un espai d'igualtat de drets i d'oportunitats.

Aquests són els valors que la van acompanyar al llarg de tota la seva etapa educativa, des de l'escola fins a la universitat. Diversitat, interculturalitat, plurilingüisme, cohesió social, inclusió, solidaritat..., valors claus que defineixen el model d'escola que volem: més democràtica, social, feminista, verda i en català. *(Aplaudiments.)*

La nena protagonista de l'experiència que us acabo d'explicar la teniu al davant. *(Aplaudiments.)* I si jo vaig poder arribar on soc, en gran part és gràcies al model de l'escola catalana, i que molts ataquen perquè els hi fa mal que aquesta història sigui una realitat. *(Aplaudiments.)*

Diputats i diputades, seguirem treballant perquè qualsevol alumne de Catalunya que passi pel sistema educatiu català pugui tenir les mateixes oportunitats que la resta. Sabem que encara ens queda molt de camí per recórrer, en som conscients i la major part d'aquesta cambra també n'és. Perquè hem de tenir clar que si nosaltres no fem avui tot lo possible, l'escola determinarà la societat del futur, i crec que la majoria d'aquest hemicicle ho tenim clar. Si una escola segrega no és inclusiva, i serà difícil que pugui garantir l'equitat i la igualtat d'oportunitats per tenir una societat inclusiva i cohesionada. I això repercutirà directament en tots els àmbits de la nostra societat.

I passant a la moció que avui vostès ens presenten, companyes de la CUP, saben, i ho hem demostrat –ho saben, ho hem demostrat– que el nostre compromís sempre ha estat de fer que les coses passin. I això és el que estem fent. Ara tenen l'oportunitat també de fer-ho amb nosaltres, aprovant o donant suport a l'aprovació del pressupost.

Pel que fa al punt 4 de la moció, saben que no podem finalitzar els concerts d'avui a demà, i que hi ha un compromís ferm per part del conseller –ahir mateix ho va deixar clar reiterativament, diverses vegades– que no es renovarà cap concert un cop finalitzi.

Respecte al punt 4 bis, no hi podem votar a favor tampoc; va en contra de tot el procediment d'incorporació del professorat de la xarxa pública. Altra cosa són aquells centres que s'incorporen a la xarxa pública del departament i on, evidentment, hi ha un acord que diu que cap persona perdi el lloc de feina com a conseqüència del canvi de titularitat.

Respecte al punt 7, vostès saben perfectament la voluntat d'aquest Govern per avançar progressivament cap a la gratuïtat de l'etapa zero-tres anys per a les famílies, com també saben perfectament que la competència de planificar aquesta oferta pública no correspon a la Generalitat, sinó als municipis. És per això, perquè compartim l'essència de la proposta, que ens abstindrem, però no hi podem votar a favor perquè no és competència exclusiva del Govern. En els propers pressupostos incorporem el P2, i per anar caminant cap a la resta, evidentment, n'haurem de continuar parlant.

Pel que fa a la resta dels punts de la moció, avançar que votarem a favor de la resta, i agrair al diputat Carles Riera la seva predisposició a acceptar les esmenes.

I per acabar –sé que se m'acaba el temps, presidenta– voldria dedicar dues o tres paraules a una persona, una professora que vaig tenir des d'aquests nou anys que vaig arribar, l'Amparo Vázquez, que va fer una feina ingent en contra de la segregació i a favor de la igualtat i la cultura de la pau per al meu municipi, pel Masnou, i que el passat 13 de setembre ens va deixar. Allà on estiguis, Amparo, només et desitjo una cosa: que la poesia no deixi d'acompanyar-te.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors diputats... En esta moción se mezclan perogrulladas con delirios totalitarios, que es una consecuencia más de las orejeras que llevan ustedes incorporadas en los ojos, que les impide ver más allá de su independencia tribal compulsiva. Dicen que versa sobre la escuela inclusiva y la lucha contra la segregación escolar, pero no mencionan ni una sola palabra sobre cómo frenar el acoso escolar y sus consecuencias dramáticas, como puede ser el suicidio. Señores de la CUP, ustedes que estaban presentes en la anterior legislatura, ¿por qué no han puesto en marcha el decálogo que aprobó el Parlament en 2020 gracias a la organización Nace, No al Acoso? ¿No les parece vergonzoso, su inacción ante esta infame forma de segregación escolar, que es el acoso escolar o *bullying*?

Haciendo el trabajo sucio que le han dictado sus jefes del Govern, exigen la extinción de los conciertos a las escuelas que segregan por sexo. Hombre, y nosotros también lo exigimos, ¡faltaría más! Porque ustedes, ¿eh?, utilizan torticeramente, de manera siniestra, el término «segregar», con las connotaciones delictivas y penales que tiene, para referirse a la escuela diferenciada, un modelo de educación, de escuela, que está implantada en los cinco continentes y avalado por el Convenio Internacional de la UNESCO contra la segregación escolar, suscrito por todos los estados de la Unión Europea. Asimismo, es un modelo de éxito, les guste o no. El colegio Fuenllana, de educación diferenciada en Madrid, ha obtenido en los últimos dos años el galardón de ser, según PISA, el mejor colegio de España.

Han iniciado ustedes una caza de brujas contra miles de catalanes, profesores, alumnos, familias, personal administrativo, personal de mantenimiento, cocina y limpieza, tachándoles de delincuentes o de colaborar con acciones delictivas, incluso intentando privarles del derecho al trabajo y a la educación que consideren más adecuada para sus hijos, según dicta la recta razón, el sentido común, y el artículo 27.3 de la Constitución española. ¿También la esposa de su jefe, el señor Aragonès, es una mujer menos igualitaria, con estereotipos y sexista? No, lo pregunto porque también estudió en una de esas escuelas diferenciadas. (*Alguns aplaudiments.*) Por cierto, el borrador de sentencia elaborado por la ponencia del Tribunal Constitucional anticipa la victoria de VOX en su recurso contra el anuncio del Govern de no renovar los conciertos. Les aviso.

He desenvolupat la meva formació acadèmica i la meva docència a l'escola pública, la concertada mixta, la concertada diferenciada i a l'escola privada mixta també. Puc dir, amb coneixement de causa, que són tots –i ho torno a repetir: tots– models d'èxit necessaris i adequats, imprescindibles en una societat plural com la nostra –o ho hauria de ser. És vergonyós que vostès dogmatitzin dient que el que no sigui educació única, pública i laica és segregadora.

Mirin, prou de tenir les orelleres a cal ferrer, com diem al meu poble, eh? Visitin les escoles, els col·legis, i els caurà la bena dels ulls dels seus prejudicis. Diuen vostès que l'educació especial és segregadora. Mirin, són els pares que han de determinar si volen una escola inclusiva o una escola especial, perquè hi ha situacions molt problemàtiques, molt molt greus, eh? –molt greus–, que necessiten la col·laboració d'una escola especial perquè s'assoleixi realment la inclusió social efectiva. El que han de fer és exigir que els recursos del Decret 150/2017 es complementin, ja que la majoria d'aquests recursos no han arribat a les escoles.

Finalment, sobre les ànsies de perseguir els alumnes que parlin castellà en el col·legi només un comentari: Vostès no suporten la llibertat. El castellà és una llengua proscriu, minoritzada a Catalunya. Els he de recordar que els comerços no poden

retolar en castellà? O també que el noranta-cinc per cent de les escoles públiques no més contemplin el castellà com a llengua vehicular?

Finalment –acabo amb això, ja–, diuen que volen vostès una escola democràtica tolerant. Quin cinisme! Però com s'atreveixen vostès a donar lliçons de tolerància i democràcia quan encoratgen la violència contra qui s'atreveixi a discrepar de les seves idees? Durant l'última sessió plenària, la senyora Reguant va aplaudir el violent atemptat contra l'organització S'ha Acabat! a la Universitat Autònoma de Barcelona.

En conclusió: médico cúrate a ti mismo. O si ho prefereixen: predicar no és donar blat. O millor, senyor Pellicer: fora els seus discursos feixistes del Parlament.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Jo, la veritat, haig de dir que és una llàstima avui, perquè vostès en aquesta moció han presentat algunes propostes socials que són bones –i, de fet, nosaltres hi donarem el nostre vot favorable–, però venen aquí i ens ho barregen amb un discurs que traspuja un sectarisme que jo, de debò, no..., és que no puc, no puc compartir-lo de cap de les maneres.

Vostès no defensen l'escola pública. Vostès ataquen l'escola concertada, que és molt diferent. I, a més a més, l'ataquen per motius que no són educatius. I vostès confonen l'escola pública amb l'escola estatal, que és molt diferent. Són dos conceptes absolutament diferents, perquè els hi recordo que l'escola concertada també és una escola pública. Per tant, vostès quan parlen d'escola pública, en realitat el que volen dir és escola estatal.

El sistema educatiu propi no s'ha d'atacar mai des d'un càrrec públic –mai. Sempre s'ha de defensar. I atacar des de les institucions el sistema educatiu propi és l'exercici d'autodestrucció més bèstia que pot fer una societat. I això és el que vostès estan fent avui aquí i han fet en diversos debats que hem tingut amb relació als concerts i a l'escola concertada. I, al final, no s'equivoquin; vostès, en el fons, no ataquen l'escola concertada, estan atacant les famílies, estan atacant els pares. I avui han de patir els pares que porten els seus fills a una escola concertada catòlica, perquè és catòlica. I demà hauran de patir els pares que porten els seus fills a una escola privada, perquè, segons vostès, és elitista. I demà passat hauran de patir els pares que porten els seus fills a una escola estrangera, perquè és que s'hi parlen masses llengües que no són el català, o ves a saber quin altre motiu s'inventaran. I al final el que vostès realment volen és obligar els pares a portar a l'escola que vostès han decidit que és l'única que és vàlida. I reitero el que vaig dir en l'última intervenció que vam parlar del tema dels concerts: l'Administració no ha de decidir en el lloc dels pares; són els pares els qui decideixen a on porten els seus fills a estudiar.

La concertada està protegida per la Constitució; el dret a escollir centre educatiu està protegit per la Constitució, i vostès avui hi fan una esmena a la totalitat. I tots aquells que donen suport a carregar-se els concerts educatius estan fent una esmena a la totalitat a un dret que està garantit a la Constitució. I el que volen és reformar la Constitució per la porta del darrere. Doncs no senyors, això no es fa així.

I, al final, no s'enganyin, ens venen aquí, ens parlen de lluitar contra la segregació, de que no hi hagin elits i que no hi hagin escoles d'elit i que tothom pugui estudiar en igualtat de condicions. Si vostès erradiquen i eliminen i es carreguen el sistema concertat, el que faran és precisament allò que no volen, que és crear escoles d'elit. O es que es pensen que l'escola concertada és només per a les classes altes de Catalunya? No és veritat –no és veritat. La concertada existeix, precisament, per poder donar cabuda a moltes famílies que, si l'escola no fos concertada, no podrien portar els

seus fills a aquell centre. I, al final, de tant intentar lluitar contra la segregació, lo que aconseguiran és segregació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, aquesta moció, òbviament, i amb el format del seu text definitiu, el que ara votarem, no és el nostre programa polític, no és el nostre programa electoral, sens dubte, però hem volgut fer un esforç d'incorporació, de transacció d'esmenes de gairebé tots els grups, per tal de que, sense renunciar a cap dels nostres principis fonamentals ni a cap dels nostres objectius, allò que finalment sigui aprovat en aquesta moció signifiqui un progrés, un avenç, encara que sigui parcial, encara que sigui gradual, cap a aquells objectius que nosaltres sí que defensem, i que no repetiré perquè ja els hi hem explicat en la meua intervenció anterior.

No hem pogut incloure les esmenes del Grup de Ciutadans, perquè, efectivament, si les haguéssim admès, anaven absolutament en contra del que és el que nosaltres defensem com a model educatiu en aquest país per lluitar contra la segregació i en favor de la inclusió.

Hem intentat incloure esmenes, incorporar, transaccionar esmenes de la resta de grups, per tal de donar més força, més consistència a aquesta moció, i que la seva aprovació, o l'aprovació dels punts que finalment superin la votació, realment sigui sòlida, consistent i faci que el Govern, que el Departament d'Educació l'hagi de tenir molt en compte per a la seva aplicació. Si més no, nosaltres vetllarem perquè així sigui i farem el seguiment oportú perquè sigui aplicada.

I només plantejar-los novament, subratllar novament una idea que ja hem plantejat en la intervenció anterior i que ha estat una mica en el centre del debat. Mirin, nosaltres considerem que cap desigualtat, que cap inequitat és tolerable, és desitjable ni és assumible. I el sistema escolar, l'escola, té un paper fonamental per tal d'igualar allò que la societat desigual, per tal de contribuir a una societat igualitària, justa i equitativa. I pensem que el nostre model és el millor per assolir-ho.

Gràcies.

(Eva Parera i Escrichs demana per parlar.)

La presidenta

Sí, senyora Parera?

Eva Parera i Escrichs

És per demanar votació separada...

La presidenta

Sí.

Eva Parera i Escrichs

...del 4 bis i el 5, que podrien anar junts, i després del 7, el 8 i el 9, que també poden anar junts.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé, gràcies. *(Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)* Sí, senyor Martín Blanco?

Ignacio Martín Blanco

Sí, presidenta. Espero no embolicar massa la troca, però demanaria votació separada dels punts 1, 2, 3, 5 i 7, que podria ser conjunta, la votació.

La presidenta

1, 2, 3, 5 i 7. No, no poden ser, perquè el 5 i el 7 també els ha demanat el Grup Mixt.

Ignacio Martín Blanco

D'acord. (*L'orador riu.*) Doncs això, doncs separada... Jo votaria tots els punts separats, però vaja...

La presidenta

A veure. Esperem. (*Raúl Moreno Montaña demana per parlar.*) Senyor Moreno?

Raúl Moreno Montaña

Presidenta, el número 4; del punt número 4, votació separada.

La presidenta

Alguna petició més? (*Marta Vilalta i Torres demana per parlar.*) Senyora Vilalta?

Marta Vilalta i Torres

També volem el 4 bis. I reiterar també la petició del 7, però a banda, sense agrupar amb cap altre punt.

Gràcies.

La presidenta

Sí. Ja ho tenim. No hi ha més peticions? (*Carles Riera Albert demana per parlar.*) Senyor Riera?

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. És per demanar, si és possible, que abans de la seva votació siguin llegits els punts 4 i 5.

Gràcies.

La presidenta

D'acord, gràcies.

(*Pausa.*)

Molt bé, doncs comencem la votació.

Votarem primer el bloc dels punts 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests tres punts han quedat aprovats amb 114 vots a favor, 13 vots en contra i 6 abstencions.

Demanam ara la lectura del punt 4 al secretari primer de la Mesa.

El secretari primer

«Finalització dels concerts amb les escoles elitistes, discriminatòries i excloents amb les diversitats i que segreguen per sexe. Prohibir i eliminar el pagament obligat o encobert de quotes en els centres concertats.»

La presidenta

Votem ara, doncs, el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 no ha quedat aprovat. Ha obtingut 17 vots a favor, 85 vots en contra i 31 abstencions.

Votem ara el punt 4 bis.

Comença la votació.

El punt 4 bis tampoc ha quedat aprovat. Ha obtingut 55 vots a favor, 76 vots en contra i 2 abstencions.

Demano ara al secretari quart que procedeixi a la lectura del punt número 5.

El secretari quart

«Proveir els centres escolars públics amb tots els recursos de professorat i educatius necessaris per garantir-hi la inclusió, d'acord amb els objectius i criteris del decret sobre l'escola inclusiva.»

La presidenta

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha obtingut 82 vots a favor, 11 vots en contra i 40 abstencions.

Votarem ara el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha obtingut 51 vots a favor, 11 vots en contra i 71 abstencions.

Votem ara els punts 8 i 9.

Comença la votació.

Els punts 8 i 9 han quedat aprovats amb 122 vots a favor i 11 vots en contra.

I finalment votem la resta de punts, que són el punt número 6 i el punt número 10. Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 114 vots a favor, 13 vots en contra i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la gent jove

302-00039/13

Passem al vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la gent jove. Presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, avui debatем una moció per parlar del futur del nostre país, perquè parlar de les joves és parlar del projecte que tenim com a país. I tenint en compte que portem més de deu anys d'abandonament a tota una generació que ha viscut la precarietat com la seva única experiència vital, patint dues crisis econòmiques, socials i ara també climàtiques, creiem que és hora de posar-nos a treballar.

Aquesta moció, com bé sabeu, és subsegüent a una interpellació que ha fet En Comú Podem en el plenari anterior al Govern. Però seria prepotent i injust dir que només nosaltres ens preocupem pels problemes dels joves, i els grups parlamentaris que han esmenat i, per tant, millorat el contingut d'aquesta moció, també comparteixen les preocupacions que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, avui present en aquest hemicicle, ens ha fet arribar durant les reunions que hem tingut durant les darreres setmanes.

Durant molts anys les institucions hem format part del problema i no pas de les solucions, però encara creiem que des del Govern i des del Parlament estem a temps de donar un respir i legislar a favor d'aquesta justícia generacional que encara tenim pendent. I per això presentem aquesta moció, no només amb la vocació d'instar el Govern, sinó d'anar més enllà i que aquest Parlament de Catalunya abordi un ple específic de joventut per escoltar i sobretot aplicar tot allò que durant tant de temps les entitats juvenils ens han fet arribar a les forces polítiques, però que encara ho tenim pendent d'aplicació, com hem registrat amb altres grups parlamentaris que han esmenat la proposició.

És necessari posar les polítiques de joventut al centre, que ens traslladin, les mateixes joves, aquestes necessitats, i com que les perspectives de futur que per al jovent s'apropen a zero i, per contra, les necessitats i les demandes que ens fan són

bastant àmplies, que passen pels àmbits de l'emancipació, que inclou l'ocupació i l'accés a l'habitatge, l'educació, la cultura, la lluita contra les violències racistes, LGTBIfòbiques, masclistes; les necessitats del foment de l'associacionisme juvenil, la salut mental, entre moltes altres temàtiques, creiem que han de ser les joves, en aquest plenari que es faci, qui les hagin d'explicar i esplaïar-se.

Llavors, jo en la meua intervenció simplement enunciaré tres aspectes que ens semblen, des del nostre grup parlamentari, claus. En primer lloc, fixem una data màxima per a aquest Ple. Creiem que el context actual fa urgent que se celebri en aquesta data i que no es deixi a la deriva. Aprofitem, de fet, també per demanar que el Ple específic de salut mental que el president Aragonès ha demanat avui inclogui un apartat específic per tractar la salut mental juvenil, no només amb pressupost, sinó amb calendari i amb accions concretes.

En segon lloc, la precarietat i l'ocupació. Aquí destaquem el punt 12.a, que ha estat esmenat, per cert, pels grups parlamentaris que formen part del Govern i, per tant, entenem que amb voluntat de compliment, de promoure una eina que centralitzi totes les informacions referents a les pràctiques laborals per a joves, en coordinació amb el Departament d'Empresa, Recerca i Universitats i Educació, liderada pel Departament de Drets Socials.

En aquest sentit, també ahir el conseller Torrent parlava dels 216 milions d'un pla de xoc contra l'atur juvenil que inclou ajuts a empreses per a la contractació de joves. I aquí ens agradaria fer un parell d'apunts. U: que esperem que sigui producte de la concertació social, que es parli amb sindicats i amb empresaris. Dos: anem amb compte amb que l'ajut que es doni a les empreses no sigui superior al salari que efectivament després percebran els joves, i també que vigilem de perpetuar la temporalitat. Moltes vegades, quan es treuen aquests ajuts, s'acaba, en conseqüència, l'horari de..., perdó, el contracte laboral.

I en tercer lloc..., i abans de continuar amb el tercer, ens agradaria posar en valor la reforma del reglament d'estrangeria, que, per una banda, considerem que s'ha de derogar directament, però que no podem deixar de reconèixer que avença una mica en drets dels joves tutelats i extutelats, que també formen part d'aquest jovent d'aquest país.

I en tercer i per últim lloc, el pla d'oci alternatiu, que posem l'accent en que ha de tenir en compte les joves no només com a consumidores. I aquí el model que proposen la Federació d'Ateneus de Catalunya quant a aportar la..., aportar la quantitat –perdó– de dinamitzadors i dinamitzadores juvenils, podria ser una estratègia a explorar.

Per tot l'esmentat i per donar passos en fets pressupostaris i polítics, us animem a votar a favor d'aquesta moció, i per deixar de normalitzar la precarietat a la que ha estat exposat el jovent durant les últimes dècades.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David González.

(Rialles.)

David González Chanca

Crec que no soc el diputat més alt que ha passat per aquesta cambra. *(Remor de veus i Rialles.)*

Gràcies, senyora presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. El Grup d'En Comú Podem ens presenta avui aquesta moció, amb la que compartim el diagnòstic que ens ha portat al debat que avui tenim. La situació de la joventut a Catalunya no és bona, malauradament, i no és notícia per a ningú aquest fet. De fet, a algunes per-

sones d'una determinada edat se'ns fa molt fàcil recordar únicament situacions que no siguin gens bones per al jovent.

Quan parlem de polítiques en l'àmbit de joventut, parlem d'un conjunt d'àrees molt diferenciades que han de coordinar-se per permetre aplicar polítiques públiques de forma transversal a les institucions polítiques i als governs. El Grup Socialistes ha fet pública moltes vegades les seves propostes. Hem parlat de la necessitat de realitzar un ple monogràfic en aquest Parlament abans de finalitzar l'any. Hem parlat d'educació amb els innumerables dèficits que pateix el nostre sistema educatiu en l'àmbit de l'FP, per exemple, però també de la precària situació del sistema universitari català. Hem parlat d'oci i cultura, amb la necessitat explícita del nostre jovent de diversificar l'oci nocturn actual i donar suport al món de la cultura, perquè els joves i les joves també han de gaudir de la cultura. També hem parlat d'estigmatització; no sé si tot el que caldria. No podem continuar estigmatitzant la gent jove. Una immensa majoria d'ells i elles ha estat profundament exemplar en els seus comportaments, en els compliments de totes les restriccions marcades per la pandèmia de la covid-19. I també, per què no dir-ho?, ens hem vacunat de forma massiva en el moment en el que hem tingut oportunitat.

Com dic, si parlem del jovent, de fet, parlem de moltes i moltes coses. Però nosaltres, el Grup Socialistes, que ens agrada fer política de manera constructiva, nosaltres som molt conscients que sempre hem de prioritzar algunes qüestions per sobre d'altres a l'agenda política. I, en aquest sentit, les tres prioritats del Grup Socialistes són clares: ocupació, emancipació i prevenció i detecció de la salut mental jove. I tots tres pilars tenen una o dues coses en comú, de fet. La primera és que les tres temàtiques estan treballades, marcades i definides per la Joventut Socialista de Catalunya. I la segona, que totes tres, malauradament, són mancances del Govern d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya no d'ara, sinó dels darrers deu anys.

No sé si som del tot conscients del missatge que s'està traslladant a tota una generació, quan després d'anys i anys demanant-los formació i responsabilitat no els hi podem oferir opcions laborals dignes. Vull recordar que el noranta per cent dels contractes temporals són a persones joves.

No sé si som del tot conscients de les conseqüències que té que tota una generació jove es vegi incapacitada per emancipar-se, per començar a viure de manera autònoma i independent. La taxa d'emancipació juvenil se situa en mínims històrics al nostre país, al voltant d'un dinou per cent. La joventut ha d'escollir entre o no emancipar-se o compartir pis forçosament, encara que aquesta no sigui la seva voluntat.

No sé si som del tot conscients del greu problema que suposa per al futur d'una societat el fet de normalitzar una tendència agreujada de la salut mental que pateixen les persones més joves. L'ansietat o la depressió són alguns dels trastorns que han augmentat exponencialment i també ho han fet els intents de suïcidi a Catalunya el 2020, un vint-i-set per cent més respecte a l'any anterior.

Per aquest motiu, hem presentat l'esmena que hem presentat a la moció d'En Comú Podem, i hem demanat la creació d'una campanya de conscienciació, sensibilització, formació i erradicació dels estigmes socials respecte a la salut mental de les persones joves. Com a mínim, és fer un primer pas en aquest sentit, que poc n'hem parlat.

Finalitzo, perquè, com dic, hem presentat una esmena, el Grup d'En Comú Podem ens l'ha acceptat i, per tant, estem molt agraïts i agraïdes. Esperem també aquesta predisposició per part del seu grup en el moment en el que arribin les nostres propostes, que, segur, comptem que serà així.

I votarem a favor d'aquesta moció, votarem a favor, de fet, de totes les propostes que sempre siguin en pro de la millora del jovent d'aquest país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyora presidenta. Bé, des de Ciutadans votarem a favor d'alguns punts d'aquesta moció, ens abstindrem en d'altres i volem que alguns serveixin per obrir una profunda reflexió sobre el compromís parlamentari i la importància de la serietat política en general. Per exemple, amb bones intencions no n'hi ha prou. Com deia la Simone de Beauvoir..., ella, carregada de bona fe, deia que la igualtat entre sexes s'assoliria quan una dona incompetent pogués aconseguir un lloc prominent en perfectes igualtats que un senyor incompetent. Hi han moltes dones incompetents en llocs de responsabilitat i seguim on estàvem.

Bé, centrant-nos en la moció, deixi'm dir-li primer que ens sap molt de greu que hagi estat ignorada la nostra esmena al punt 4. Ens sembla bé demanar rigor en l'anàlisi de les maneres de vegades explosives en què es manifesta el malestar de la gent jove i condemnar l'ús partidista dels aldarulls. Però què vol dir exactament per a vostès l'ús partidista? Que un partit polític opini sobre els aldarulls o que directament esperoni els joves a promoure –«"apretar!", "apretar!"»– cremar contenidors i rebentar carpes de S'Ha Acabat!? Quan he intentat precisar-ho, la nostra esmena ha quedat sense resposta; o sigui, que ja poden comptar que ens abstindrem en aquest punt.

També en d'altres de redactat ambigu. No ens queda clar si alguns punts preconciben un parc social de lloguer o fan una crida a l'ocupació encoberta.

Tampoc ens acaba de quedar clar com i per què la renda bàsica universal ha d'anar a un trenta per cent de persones de fins a vint-i-nou anys. Qui determina que aquest és el millor criteri i per què?

Segons com vostès vagin modulant la claredat al llarg d'aquest debat, anirem modulant nosaltres el volum de les nostres abstencions i algun vot negatiu. Per exemple, la taxa turística tampoc la votarem, però per una qüestió de principi general.

Sí que hem de dir, en principi, que comptem votar a favor de prop de més de la meitat dels punts de la moció, tot i que un dels que ens abstindrem –el punt 10– ens sembla especialment sensible, sobretot després de veure..., bé, de sentir el representant del Partit Socialistes parlant de fer una campanya de conscienciació, sensibilització, formació, promoció de la salut mental i presentar-ho com un primer pas d'un tema que poc se n'ha parlat. Home, poc se n'ha parlat... No podíem aprofitar tot el que ja tenim fet, parlat i aprovat en aquest Parlament per vetllar per la salut mental dels nostres joves, per posar recursos efectius i reals perquè no es llevin la vida?

Ahir, parlàvem en aquest mateix hemicicle d'assetjament escolar, i jo els vaig recordar la Moció 153 de la passada legislatura, impulsada per Ciutadans, a partir del decàleg de l'associació No al Acoso Escolar. Amb penes i treballs, es va aprovar per consens aquell programa de mínims per prevenir eficaçment, amb transparència i professionalitat l'assetjament sexual i els seus, a vegades, nefastos efectes. Ara dorm al calaix dels justos i potser, si es fes servir, no hauríem hagut de lamentar casos com el de la Kira López.

Ahir no vaig tenir temps material de detallar què diu aquesta moció, perquè aquí, si no dius «Espanya, caca», et tallen el micro ràpid; però, bé, avui voldria aprofitar el temps que em queda. Va per ti, Kira.

I diu aquesta moció, entre altres coses: oferir dades oficials sobre assetjament escolar, com ara el nombre de víctimes, el nombre de protocols que s'obren, el resultat que se n'obté, amb les derivacions necessàries als centres de salut; visibilitzar la problemàtica de l'assetjament escolar com a primer pas per posar-hi fi; incloure el tractament de l'assetjament escolar en els projectes educatius de centre i en els plans d'acció tutorial; incorporar l'educació emocional, l'educació afectiva i sexual durant

tota l'educació obligatòria, des de l'etapa infantil, per contribuir a evitar situacions de violència masclista i d'assetjament; impulsar la formació del professorat en matèria de prevenció de l'assetjament escolar; dotar els centres escolars de plans de prevenció de l'assetjament escolar –com el programa Tei, de tutoria entre iguals–, i crear un pla específic per erradicar l'assetjament escolar a alumnes LGTBI.

Tot això ja està fet, ja està aprovat i només caldria anar per feina, posar-ho en pràctica. Ja posats, també els recomano que, abans de gastar fulls innovant sobre la prevenció del suïcidi, facin memòria d'una altra moció aprovada la legislatura passada, concretament la número 122, presentada per l'aleshores diputada de Ciutadans Blanca Navarro. Allà està tot i més del que ara puguem parlar sobre plans de suïcidi; no cal innovar.

També els llegiria, però m'estimo més demanar..., utilizar mis últimas palabras para pedir a todos los grupos, voten o no voten esta moción, que, si de verdad nos preocupa el estado de nuestros jóvenes y de nuestros niños, pidamos información sobre si es verdad, como informaba ayer el diario *El Mundo*, que la sanidad catalana está derivando niños enfermos de cáncer a Suiza, Alemania, Italia..., en fin, al quinto pino, antes que a Madrid, con el sobre coste que esto supone para las familias.

Què més ha de passar, si això és veritat, perquè ens posem les piles entre tots plegats?

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, avui posem a debat una qüestió tan important com és la moció sobre la situació de la joventut al nostre país. Una moció que sorgeix de la interpellació realitzada fa dues setmanes per part de la diputada González, però, a més a més, també del treball en equip de molts dels diputats joves d'aquesta cambra amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, on he tingut l'oportunitat de participar activament i, en aquest cas, des de l'associacionisme juvenil amb la JNC, en moltes lluites compartides per als joves del nostre país.

De fet, el col·lectiu jove no sorprendrà ningú que som un dels més afectats de les dificultats del context. Unes dificultats que arrosseguem ja de la crisi financera del 2008 i que s'han vist agreujades amb aquesta crisi sanitària, aquesta crisi econòmica i social, amb desigualtats estructurals a nivell d'ocupació, emancipació, formació, mobilitat, lleure, cultura, i d'entre un llarg etcètera també m'aturo en la salut mental, que sovint resta invisibilitzada, sovint resta estigmatitzada per molts.

En són un exemple les dades esgarrifoses de pertànyer a un estat que situa els joves en un trenta-tres per cent d'atur, havent arribat a índexs a la cua d'Europa de més del quaranta per cent; la temporalitat, evidentment, també dels contractes entre els joves; l'increment del llindar de la pobresa, o l'increment del suïcidi juvenil, que ascendeix al 198 per cent entre les joves del nostre país fins a divuit anys. Preocupant.

Des de Junts per Catalunya som conscients d'aquest context, i per aquest motiu volem treballar conjuntament amb el Departament de Drets Socials per garantir un futur de progrés, un futur d'oportunitats, un futur de garanties per a les noves generacions. I, en aquest sentit, hem acordat una sèrie d'esmenes en el treball conjunt amb Esquerra Republicana i acceptades pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. No tindrè temps de comentar-les totes, però, si més no, les més importants, que considero que avui cal posar en relleu.

En primer lloc –se n'ha parlat–, compartim aquesta necessitat de celebrar, d'una vegada per totes, un ple monogràfic de joventut amb urgència durant aquest curs polític; una proposta que, de fet, ja vam presentar ni més ni menys que el 17 de maig a

l'acord de govern entre Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. Per tant, celebrem que s'hi hagin afegit la resta de formacions parlamentàries. Però, a més a més, un ple monogràfic que no ha d'interferir en la celebració del Congrés de la Joventut, que actualment és l'únic espai, és l'únic procés participatiu on poden treballar tots els joves del país i totes les entitats, i que, evidentment, ha de portar a un nou pla nacional de joventut i a la reflexió interna i als deures que tenim des d'aquesta cambra de la nova llei de joventut aquesta legislatura.

Per altra banda, també compartim necessitats, com l'ampliació de recursos en polítiques de joventut, el pla de drogues, addiccions, salut mental, el pla de xoc contra l'atur juvenil, que ahir presentava el propi conseller i que beneficiarà 25.000 joves, la creació d'una base centralitzada amb pràctiques laborals, l'aposta per les polítiques d'habitatge, l'accés a l'emancipació, amb aquests fons europeus, amb 20 milions d'euros dels Next Generation i 140 milions en promoció d'habitatge social també per a joves, amb l'increment gradual al llarg de la legislatura o, entre d'altres propostes, les bonificacions en mobilitat i, per descomptat, la T-Jove, tan reclamada per l'associacionisme juvenil, per aconseguir que arribi fins als trenta anys, la qual cosa implicaria una bonificació del trenta-tres per cent i del que en podrien arribar a fer ús aquesta franja d'edat dels vint-i-cinc als vint-i-nou, trenta anys, que ascendeix als 400.000 joves, ni més ni menys.

Únicament, tal com hem comentat amb la diputada González, rebutjarem el punt, l'apartat 15 –per tant, ja ho avanço a la presidenta–, referent a la creació d'una taxa turística per destinar-la a l'emancipació. En demanem la votació separada perquè, tenint en compte que aquest fons només podria destinar-se a polítiques turístiques com a categoria tributària diferent a l'impost, considerem, doncs, que s'ha de treballar i ens emplacem a poder-ho fer en el marc del Ple monogràfic o també a la pròpia Comissió de Joventut.

I, per acabar, com veuen, davant de l'immobilisme de molts, celebrem que avui hi hagi un consens de la cambra, un consens per part de les forces parlamentàries i que reculli part de l'acció de govern, part de l'acord d'investidura, perquè des de Junts ho tenim molt clar: aquesta ha de ser la legislatura que situï a tots els joves al centre de les polítiques públiques, aquesta ha de ser la legislatura que situï els joves en el centre del debat parlamentari, en el centre de l'agenda política, lluny de la repressió, lluny dels estigmes, lluny de les etiquetes. Perquè un país d'oportunitats és un país del demà per als nostres joves.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en el bloc de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Alba Camps.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, bona tarda. Les joves d'aquest país –i ja són, mínim, dues generacions– han fet de la resignació el seu mínim comú denominador per un context social, econòmic i polític duríssim. Negar-ho és negar la realitat d'una joventut que, mínim des del 2008, s'ha fet gran enmig de crisis econòmiques i socials, i alguns viuen en una situació límit, sense perspectiva laboral, amb dificultat o impossibilitat, de fet, d'emancipar-se, pendants d'un futur incert, en plena regressió de drets democràtics, civils i polítics. I aquí, a més, s'hi suma una pandèmia mundial, un aïllament social i familiar dur en una etapa de desenvolupament personal complicada.

Reitero des d'aquí el que ja ha dit algun company o companya que m'ha precedit. Si Catalunya ha pogut controlar la pandèmia és gràcies també als joves d'aquest país i al seu esforç. Resiliència, empatia i sacrifici han estat tres dels adjectius que els han

definit. No tots ho han fet, és veritat, però tampoc no tots els adults ho han fet de forma exemplar, no siguem il·lusos.

I precisament per això nosaltres no podem fallar-los ara en aquest reconeixement públic, en ser empàtics i en ser comprensius. Sobretot, perquè l'impacte de la pandèmia a nivell emocional ha estat analitzat amb adultocentrisme, com també la importància de la pèrdua del contacte social i la importància del propi espai. Massa vegades hem vist com se'ls assenyalava com a culpables de l'agreujament de la pandèmia, i això no és just. No perdem de vista que la situació pandèmica dels joves té noms i té cognoms, i també té xifres, que, com passa també en els adults, repercuteixen de forma directa en la salut mental individual i col·lectiva.

Per donar algunes dades, l'Hospital Sant Joan de Déu ha atès un quaranta-set per cent més d'urgències de salut mental el primer trimestre del 2021. La pandèmia ha multiplicat per tres els trastorns alimentaris entre els joves, segons l'Associació Contra l'Anorèxia i la Bulímia. Són dades reals. Hem d'escoltar-les, ser-hi per elles i per ells, ser més empàtics que mai. Sabem –i ho sabem de primera mà– que la forma de no fallar al jovent és dotar-los de sobirania política i econòmica perquè puguin llau-rar un futur digne, independentment d'on vinguin i d'on siguin.

Però també sabem que no ho podem tenir, doncs, d'avui a demà. Cal generar noves dinàmiques de participació en el procés de presa de decisions que els afecten directament. Sortim d'aquesta visió paternalista, sortim d'aquesta visió infantilitzadora de la població jove d'aquest país, i, sobretot, siguem coherents. No els podem interpretar com un problema i a la vegada responsabilitzar-los del futur de totes i tots.

Això ens porta a la necessitat ingent d'escriure el següent capítol. Un capítol que ens ha de portar iniciatives polítiques que sacsegin aquesta situació decadent. Mesures com que la Generalitat ha aprovat recentment una partida dotada de 216 milions d'euros en polítiques actives d'ocupació adreçades específicament a les persones joves. Perquè no es tracta de protegir, es tracta de reconèixer, es tracta d'empoderar una joventut que ja són ciutadans d'avui.

La diputada Grau es preguntava, no?, de per què es demanava el trenta per cent específicament de la renda bàsica universal per al col·lectiu jove. Doncs la resposta és perquè és el grup d'edat que ha empitjorat més la situació en els darrers temps. Es diu combatre la discriminació mitjançant polítiques públiques.

Celebrem, doncs, que s'hagin acceptat les nostres esmenes –ho celebrem, des del Grup d'Esquerra Republicana–, i, per tant, votarem a favor a la majoria dels punts d'aquesta moció. Només volem fer esment a un punt, que és el punt 1, que la resposta és, des d'Esquerra Republicana, sí rotund al monogràfic de joventut; per tant, sí rotund al punt 1 d'aquesta moció. De fet, ja vam registrar conjuntament, doncs, fa un temps, la petició amb altres grups parlamentaris. Tanmateix, creiem que hagués estat millor fer coincidir el Ple monogràfic amb el Congrés de Joventut que està previst per al proper 2022, que és on realment s'ha de definir la política en termes de joventut dels propers anys. Perquè quan parlem d'empoderar els joves i les joves d'aquest país, parlem de que prenguin les decisions sobre el seu futur.

Diputades i diputats, en resum, no ens enganyem, les condicions de precarietat en joventut s'arrosseguen de forma permanent i es converteixen en estructurals al llarg de la vida. Hi ha masclisme, hi ha racisme, hi ha edatisme i un llarg etcètera, i en la major part dels casos es mostren a la vegada. En tenim molts exemples, malauradament.

Aquests eixos de discriminació representen per Esquerra Republicana tot allò que cal combatre des del Parlament, des de les institucions i també des del carrer. Els joves el discurs ja el tenen; les opinions els joves ja les tenen, i també tenen, fins i tot, una estratègia a seguir. Al final només cal que ocupin l'espai que per dret els pertoca.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I ara per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda a tots, senyors diputats. Hoy me alegra subir a esta tribuna y hablar de los problemas, ¿no?, que atañen a la gente joven, porque la verdad es que la situación que viven los jóvenes en Cataluña es, francamente, dramática.

Urge paliar los efectos de las políticas socialistas y separatistas que han llevado a Cataluña a liderar las listas de desempleo y de precariedad juvenil. Y es que, en estos momentos, rozamos ya el cuarenta por ciento de jóvenes sin trabajo en Cataluña. Una cifra que está muy por encima de la media europea. Lo que me apena es que la moción que hoy debatimos y votamos sea, pues, un batiburrillo de ideas confusas y conceptos ideológicos sesgados. Están ustedes demostrando una vez más que no les importa la prosperidad de los jóvenes, sino tan solo promocionar una vez más sus delirios ideológicos.

Desde el Grupo Parlamentario de VOX, como no puede ser de otra forma, estamos de acuerdo y apoyaremos cualquier medida que vaya encaminada a paliar los efectos que las restricciones de libertades impuestas por el estado de alarma ilegal han tenido sobre los jóvenes. Un estado de alarma ilegal, por cierto, que ha segado nuestras libertades, y que muchos de los grupos aquí presentes votaron a favor, y gracias al recurso de VOX fue declarado ilegal.

Los jóvenes atraviesan dificultades, grandes dificultades, y en esa línea creemos que debemos trabajar por los problemas de las adicciones y por los problemas de la salud mental, que en muchos casos acaban llevando al suicidio; una causa, un problema que ya se sitúa como la primera causa de muerte entre los jóvenes en Cataluña, por encima incluso de los accidentes de tráfico.

También creemos que es vital impulsar políticas que ayuden a los jóvenes a emanciparse, a poder llevar a cabo su proyecto de vida y crear las condiciones oportunas para que puedan también establecer su familia. Y eso pasa por ampliar el parque de vivienda pública y facilitar su acceso a los jóvenes españoles, en vez de coartar a los propietarios con imposiciones totalitarias, que al final lo que provocan es una reducción de oferta.

Ayudar a los jóvenes pasa por revertir sus políticas, que están destruyendo nuestra economía provocando la pérdida de miles de puestos de trabajo y de muchos jóvenes que se han visto obligados a emigrar a terceros países en la Unión Europea porque aquí en su casa no encontraban sus puestos de trabajo que buscaban. Debemos esforzarnos todos en lograr que el talento vuelva a casa.

También pasa por revertir sus políticas ecológicas, que lejos de proteger el medio ambiente, lo que hacen es arruinar el mundo rural y dificultar cada vez más el relevo generacional, obligando también a muchos jóvenes a tener que dejar atrás sus pueblos y emigrar a las grandes urbes.

A los que nos preocupan los asuntos como el elevadísimo paro juvenil nos indigna que su única preocupación sea aprovechar estos temas tan importantes para imponer su ideología. Indigna ver cómo, bajo el eslogan de fomentar el asociacionismo juvenil, pretenden que se riegue con dinero público ateneos y asociaciones pantalla de la izquierda radical, los grupos autogestionados de jóvenes, como llaman ustedes, que, en definitiva, son los que ya conocemos todos, los quemacoches de Arran, los asaltauniversidades del SEPC. Ya tenemos estas caras muy vistas.

En definitiva, su proyecto para los jóvenes se basa en subir impuestos e imponer una nueva tasa turística, regar con dinero público las asociaciones pantalla de la izquierda radical, y poner en marcha una paguita universal que, además de aumentar el déficit, solo busca comprar cuatro votos a costa de arruinar al resto.

Pero frente a su proyecto sectario e irresponsable, desde VOX nos reafirmamos como la alternativa patriótica y social de los jóvenes de España. A los jóvenes hay que ofrecerles una alternativa de futuro que de verdad apueste por la juventud, por la libertad y por las oportunidades. Porque, a diferencia de ustedes, a nosotros no nos mueve un proyecto partidista. (*Forta remor de veus.*) A nosotros no nos mueve un proyecto partidista, desde luego; lo que nos mueve es un compromiso sincero... (*Aplaudiments.*) Aplaudan, gracias. A nosotros no nos mueve un proyecto partidista, a nosotros lo que nos mueve es un compromiso sincero con la patria, la libertad y la verdadera justicia social. (*Persisteix la remor de veus. Aplaudiments.*) Muchas gracias.

Y eso porque mientras la izquierda quiere convertir a los jóvenes en ninis y comprar su voto con paguitas, nosotros seguiremos apostando por la valía de nuestros jóvenes, seguiremos apostando por las oportunidades, por la vivienda y por la familia como pilar central de nuestra nación.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres hem vist molt necessària també aquesta moció presentada sobre la situació de la gent jove, perquè ja des de fa unes setmanes estem amb aquest tema; de fet la diputada Jess, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, hi ha fet menció també, a la sol·licitud del Ple monogràfic que vam entrar diversos grups parlamentaris de la Cambra, per coincidir en la urgència de l'abordatge d'aquestes qüestions.

Incidir en que és cert que hi va haver un debat extens sobre la data d'aquest Ple monogràfic, i nosaltres recolzem la petició de la societat civil juvenil que ens va motivar a fer aquesta petició de Ple monogràfic, de fer-ho com més aviat millor, en aquest cas, abans d'acabar l'any.

Destacar de la proposta diverses qüestions que trobem positives, que si bé és cert que de cara al que nosaltres considerem unes polítiques valentes i transformadores es queden molt curtes, hi donarem suport perquè considerem que és molt de mínims no?, la moció; però bé, endavant. Creiem que és positiu, sobretot, per la part que ens toca que s'ha parlat molt avui: la condemna, l'estigmatització i criminalització del jovent organitzat. Evidentment, nosaltres considerem que el jovent organitzat és el pilar fonamental del futur d'aquest país, i sense aquest jovent organitzat i autogestionat, doncs, poca cosa podem tirar endavant. Per tant, trobem molt positiva aquesta part. Incorporar la veu del jovent en el model d'oci, específicament en el d'oci nocturn, amb tots els atacs que està tenint la qüestió dels botellots i de l'oci alternatiu, també creiem que és imprescindible, com a veus, diguem-ne, principalment afectades per la problemàtica. I no m'estendré molt més perquè la qüestió de la salut mental s'ha tractat en diverses intervencions.

El que sí que m'agradaria fer més extensament és fer menció a les mancances que per nosaltres té aquesta moció. Per una banda, la violència de gènere. Sí que és veritat que es menciona molt a bastament la qüestió de la salut mental, la qüestió de les drogodependències i l'abordatge que s'hi ha de fer; amb l'esmena que hem presentat els grups de govern s'ha millorat i concretat. Però quan tenim un quatre per cent de víctimes mortals de violència de gènere menors de vint-i-un anys; una manifestació de la violència de gènere a l'àmbit digital específicament i en xarxes socials, amb mecanismes que s'escapen dels protocols que actualment s'estan fent servir; un increment del cent noranta per cent dels intents de suïcidi; un increment des de l'any 2020 de les incidències i les sol·licituds ateses als telèfons d'atenció, el 016. De les

1.628 trucades, 603 eren de dones menors de vint-i-un anys. Per tant, tenim un problema molt greu de violència de gènere en el sector juvenil.

I principalment aquest problema ve alimentat pels negacionismes i per la no percepció dels joves i les joves ni com a víctimes ni com a agressors. És una cosa que no detecten, en quin moment s'estan començant a produir aquestes dinàmiques, i, per tant, s'han de posar tots els recursos possibles perquè s'identifiquin aquestes qüestions d'una manera..., adaptant el llenguatge comunicatiu, adaptant els canals comunicatius, i adaptant tots aquests recursos als interlocutors, en aquest cas, a joves menors de vint-i-un anys.

Posem en valor models com el Barnahus que està a Tarragona, que és un servei diguem-ne, de coordinació completa per a totes les persones afectades, entenent les víctimes de violència de gènere juvenil com a infància i adolescència, i s'han de protegir específicament. I és una de les qüestions que entenem que en un ple monogràfic es poden abastar en profunditat, que a dintre de la Comissió de Joventut es podran també abastar en profunditat, i en aquest Consell Nacional de Joventut, doncs, també es podran abastar.

Senzillament, posar en valor la proposta. És cert que és necessari fer-ho com més aviat millor, però no podem deixar de banda, en cap cas, el tractament de la violència de gènere en aquesta franja d'edat, perquè dintre de totes les qüestions que s'han mencionat avui, que són específicament importants, veiem que molts grups parlamentaris també s'han deixat de mencionar aquesta qüestió que nosaltres considerem cabdal.

Per tant, hi votarem a favor. I esperem seguir treballant dintre de tots els espais disponibles.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula ara la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, nosotros vamos a votar que sí a muchos de los puntos de esta propuesta de..., bueno, de esta moción. Sí que es cierto que nos parece poco ambiciosa. La verdad es que nos falta que se concreten un poco más las propuestas, no sé si porque esperan a la celebración de este Pleno monográfico, que es uno de los puntos a los que nosotros vamos a votar a favor, aunque ya les digo que no es el primer Pleno monográfico de juventud que se celebra en este Parlamento. Yo quiero recordar el primer Pleno monográfico sobre juventud que se hizo, pues, si no recuerdo mal, hace ya tres legislaturas, que no equivalen a doce años, porque aquí ya sabemos lo que duran las legislaturas. Creo que fue en el 2013, si no me equivoco.

Y si echamos la vista atrás y miramos las reivindicaciones que se presentaron ya en ese momento, muchas de ellas recogidas también por alguna de las asociaciones que han impulsado también este Pleno hoy, pues coinciden. La situación es prácticamente la misma o incluso peor, si hablamos de temas de ocupación, si hablamos de educación, etcétera. Incluso diría, insisto, que no es que estemos igual, sino que estamos todavía peor. Por tanto, si celebramos este Pleno monográfico, que parece que sí —un poco por los discursos que hemos oído aquí, parece que va a haber consenso—, yo lo que pido al Govern es que luego implemente esas propuestas, que escuche ese mandato del Parlamento, porque parece que algunos mandatos son más prioritarios que otros. Y, por tanto, veremos a ver la eficacia de ese Pleno monográfico. Ya les digo que por nosotros no va a quedar y vamos a votar a favor de esta propuesta.

Hablan también..., hay algunos puntos con los que no estamos de acuerdo. Por ejemplo, en el punto cuatro de esta moción, ustedes hablan de lo que..., dice aquí «aquello que se ha descrito como la expresión del malestar de la gente joven.» No sé

exactamente a qué se refieren, si son ustedes los que tienen el monopolio de expresar lo que significa el malestar de la gente joven. Hablan específicamente, por ejemplo, pues, de lo que viene derivado de la situación de precariedad y de falta de expectativas positivas, de la decepción con las decisiones políticas que afectan a su futuro... Hombre, la verdad es que, a mí, viniendo del grupo de los comunes, que ustedes ostentan la cartera de Trabajo en el Gobierno de España, pues ¿qué quiere que le diga? ¿Qué quiere que le diga? (*Veus de fons.*) Es que España es el país con... Yo le pediría, por favor, señor Cid, que respetara mi turno como yo respeto el suyo, si no le importa. Yo entiendo que los datos no les gustan, pero es que España es el país –es el país– con la mayor tasa de paro juvenil de la OCDE. Son ustedes los responsables de la cartera de Trabajo. Por tanto, si es verdad que el tema del paro, que no lo pongo en duda, evidentemente, está creando frustración en los jóvenes, que es así, pues hagan algo. Más que venir aquí a traer, insisto, puntos que son, pues, bueno, un poco un brindis al sol y que no concretan absolutamente nada. Yo creo que ustedes tienen las competencias plenas para tomar medidas en este sentido. Por tanto, en este punto, yo..., sinceramente, no vamos a dar apoyo.

Hay otros que sí. Por ejemplo, el que habla sobre el tema de trasladar ese encargo al Consell de l'Audiovisual de Catalunya para la imagen que se proyecta de los jóvenes; estamos de acuerdo. Es cierto que sobre todo en estos últimos tiempos de pandemia ha habido, pues, un intento de estigmatización del colectivo de los jóvenes, sobre todo a raíz del cierre del ocio nocturno. Nosotros no estamos de acuerdo. Evidentemente, la gente joven necesita alternativas. Algunas de ellas se piden en esta moción y son puntos que nosotros vamos a apoyar también. Es evidente que el ocio nocturno se ha cerrado y, por tanto, hay que dar otras alternativas y no simplemente quedarnos con la crítica y señalar y estigmatizar a los jóvenes. Yo creo que todos recordamos nuestra época de juventud y estar encerrados en casa me parece que no es una opción viable para el colectivo de jóvenes y, sobre todo, insisto, después de la pandemia.

Ustedes hablan también de los temas de salud mental. Es cierto que se ha constatado un aumento de los problemas de salud mental. Ya veníamos arrastrando problemas en este sentido. Hablamos de la tasa elevadísima de suicidio juvenil, un tema que a nosotros también nos preocupa. Por tanto, todo lo que sea dotar de más recursos a estos temas, pues, evidentemente, vamos a votar a favor. También el tema de los trastornos alimentarios. Hace tiempo que no hablamos sobre esta cuestión y quizá tendríamos que ahondar un poquito más. Yo espero que podamos aprovechar ese Pleno monográfico para hablar también de las carencias que tenemos en el sistema de salud con según qué trastornos.

Luego ustedes hablan, por ejemplo, de temas de vivienda, de la dificultad del acceso a la vivienda. Nosotros estamos de acuerdo. Tanto que una de las propuestas que presentamos en el debate de política general precisamente era para solicitar más deducciones en el IRPF por el alquiler a los menores de treintaicinco años. Es un tema que a nosotros nos preocupa y que, insisto, hemos hecho bandera de esta cuestión. Hay que aumentar también el parque de vivienda pública. No solamente podemos decir que no hay vivienda, que cuesta el acceso cuando no hay vivienda pública.

Y ya para acabar, pues, insisto, creo que hay cositas que venimos arrastrando desde hace mucho tiempo. Le pido al Govern que se ponga las pilas en este sentido. Y, sobre todo, un último punto, lo de la tasa turística. Hombre, más impuestos, no. Saquemos de otro lugar, pero más impuestos ya no, por favor.

Gracias.

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. És preocupant, a vegades, quan hi ha tant de consens en un tema en aquest Parlament. Veiem com des de la dreta, que no ha aguantat el riure fins i tot en el seu discurs –l'extrema dreta–, fins a l'esquerra, hem recolzat tots, totes la proposta, amb bastant ampli..., bastant ampli, diguéssim. Però això mateix passa amb la pobresa infantil; això mateix passa amb les morts a les residències. Perquè queda molt malament dir que no tenim consens respecte a la pobresa infantil o a les morts a les residències o a l'emancipació juvenil o a la precarietat del jovent, en general. Esperem que aquesta moció no quedi en paper mullat. Esperem que el Ple que se celebrarà efectivament porti un pressupost, també, que acompanyi unes polítiques concretes que finalment canviïn el model econòmic, el model d'inserció laboral, la diversitat del nostre jovent, i que realment impliquin un canvi per al jovent d'aquest país.

Coses ràpides. Parlar d'aldarulls, clar que se'n pot parlar. De fet, aquest Ple ha semblat un ple específic sobre seguretat; o sigui, se n'ha parlat moltíssim. Llavors, clar que se n'ha de parlar; simplement no comprem la visió de Ciutadans.

Als partits de Govern. Hem entrat aquesta proposta conjuntament amb la CUP i el Partit Socialistes. El que no compartíem era que la lògica institucional del Consell de Joventut –i aquesta discussió ja l'hem tingut– hagués de condicionar la data del Ple específic.

El comentari que ha fet la diputada companya de la CUP..., l'informe de violències de Save the Children ha sortit fa molt poc. Compartim, evidentment, aquesta visió de les violències de gènere. Hauríem agraït esmenes que no hem rebut per part del grup.

En tot cas, aprofitem aquest consens per emplaçar-nos a treballar, perquè el jovent d'aquest país necessita victòries i no només necessita paraules, i estem a temps encara de donar la resposta que el jovent de Catalunya necessita.

Moltes gràcies, i gràcies pel vot favorable a tots els grups que recolzaran aquesta moció.

(Aplaudiments. Joan Garriga Doménech demana per parlar.)

La presidenta

Sí, senyor Garriga?

Joan Garriga Doménech

Votació separada. Podria ser conjuntament l'1, el 6, el 7, el 8, el 9, el 12, el 14, el 16 i el 17. I el 2, el 10, el 13. I, per altra banda, conjuntament podrien ser també el 3, 4, 5, 11 i 15.

Gràcies.

(Lorena Roldán Suárez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Roldán?

Lorena Roldán Suárez

Sí, presidenta. Potser ho complico una mica més, però demanaríem votació separada del 4 i el 15, que aquests podrien anar junts. No sé si...

La presidenta

No.

Lorena Roldán Suárez

D'acord. Doncs 4 i 15, i el número 3.

La presidenta

I el número 3. Alguna petició més?

Anna Grau Arias

Demanaríem votació separada del punt 15. I, d'altra banda, demanem votació separada dels següents punts, que es podrien votar en bloc per part nostra, que serien el 4, el 6, el 10, el 14 i el 17.

La presidenta

D'acord, 4, 6, 10, 14 i 17.

(Pausa llarga.)

Som-hi.

Votarem ara els punts 1, 7, 8, 9, 10, 12 i 16.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 121 vots a favor i 11 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha obtingut 132 vots a favor.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha obtingut 119 vots a favor, 11 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha obtingut 113 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.

Votem ara conjuntament els punts 5 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 121 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara els punts 6, 14 i 17.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 115 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

El punt número 13 ha obtingut 132 vots a favor.

I, finalment, votem el punt número 15.

Comença la votació.

El punt número 15 ha obtingut 18 vots a favor i 114 vots en contra.

Per tant, finalitzada aquesta votació, s'aixeca la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i dos minuts.